

Giới thiệu Vì Yêu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, sắc, sùng

Theo các bạn suy nghĩ thì sự đau lòng là quá khứ. Vậy còn ở hiện tại và tương lai như thế nào? Mời các bạn đọc truyện sẽ có câu trả lời nhé!

Ngoài trời thời tiết khá lạnh. Cái lạnh của mùa đông. Nhưng trong căn phòng là một khung cảnh ấm áp. Người con trai nghiêng người một tay chống lên đầu ngắm người con gái trong lòng mình ngủ say. Người con gái như cảm thấy hơi ấm từ bàn tay đang mon trón trên da thịt mình, Cô không ngần ngại choàng tay qua ôm lấy thắt lưng người con trai, đầu thì dụi dụi vào ngực anh như con mèo nhỏ làm nũng, miệng mỉm cười hạnh phúc. Sau đó ngẩng khuôn mặt xinh đẹp ngái ngủ lên mở đôi mắt còn lem nhem lên nhìn anh mỉm cười.

- " Vũ. Anh về rồi "

- " Ừ. Có nhớ anh không? Hửm "

Nói rồi chưa để cô trả lời anh đã áp xuống hôn cô, nụ hôn anh lúc thì nhẹ lúc mạnh, để mê làm cô chưa kịp chuẩn bị thì đã bị cuốn vào lốc xoáy của nụ hôn, không biết từ lúc nào tay cô đã vòng lên cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh, hai người môi lưỡi quấn quít quên cả thời gian. Hôn đến khi cả hai thở không nổi anh mới quyến luyến buông môi cô ra. Nhìn khuôn mặt ửng hồng còn để mê trong nụ hôn của cô, anh bật cười cắn nhẹ vào mũi cô.

- " Khiết Tâm em đang quyến rũ anh sao? "

Bị cắn tuy nhẹ nhưng cũng hơi đau cô uất ức lên tiếng.

- " Em nào có. Ai hỏi em, không cho em nói còn hôn người ta nữa "

- " À. Lỗi tại anh rồi. Vậy em có nhớ anh không? "

Vừa mới bị anh trêu chọc Khiết Tâm còn đang uất ức nên nói l

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Như một giấc mơ

Ngoài trời thời tiết khá lạnh. Cái lạnh của mùa đông. Nhưng trong căn phòng là một khung cảnh ấm áp. Người con trai nghiêng người, một tay chống lên đầu ngắm người con gái trong lòng mình ngủ say. Người con gái như cảm thấy hơi ấm từ bàn tay đang mon trón trên da thịt mình, Cô không ngần ngại choàng tay qua ôm lấy thắt lưng anh, đầu thì dụi dụi vào ngực anh như con mèo nhỏ làm nũng, miệng mỉm cười hạnh phúc. Sau đó ngẩng khuôn mặt xinh đẹp ngái ngủ lên mở đôi mắt còn lem nhem nhìn anh mỉm cười.

- " Vũ. Anh về rồi "

- " Ừ. Có nhớ anh không? Hửm "

Nói rồi chưa để cô trả lời anh đã áp xuống hôn cô, nụ hôn anh lúc thì nhẹ lúc mạnh, để mê làm cô chưa kịp chuẩn bị thì đã bị cuốn vào lốc xoáy của nụ hôn, không biết từ lúc nào tay cô đã vòng lên cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh, hai người môi lưỡi quấn quít quên cả thời gian. Hôn đến khi cả hai thở không nổi anh mới quyến luyến buông môi cô ra. Nhìn khuôn mặt ửng hồng còn để mê trong nụ hôn của cô, anh bật cười cắn nhẹ vào mũi cô.

- " Khiết Tâm em đang quyến rũ anh sao? "

Bị cắn tuy nhẹ nhưng cũng hơi đau cô uất ức lên tiếng.

- " Em nào có. Ai hỏi em, không cho em nói còn hôn người ta nữa "

- " À. Lỗi tại anh rồi. Vậy em có nhớ anh không? "

Vừa mới bị anh trêu chọc Khiết Tâm còn đang uất ức nên nói lời trái lòng.

- " Không có "

- " Thật không có "

Nhìn khuôn mặt lém lỉnh của cô đôi mắt Phương Chấn Vũ neho lại nhếch miệng cười.

- "Ồ không nhớ sao. Thật sự không nhớ. Vậy anh sẽ làm em nhớ, coi em còn dám nói dối nữa không?"

Nói rồi tay anh bắt đầu cù lét vào eo của cô, đây là điểm nhạy cảm. Khiết Tâm la ầm lên người co rút lại bắt lấy tay anh miệng xin tha thứ.

- "À. Đừng mà Chấn Vũ. Em... em sai rồi... haha. em rất nhớ... nhớ anh "

- "Tâm Tâm.... Tâm Tâm.... tỉnh dậy nào. Cậu sao vậy... Tâm Tâm"

Bị tiếng ồn làm tỉnh Khiết Tâm bật dậy cùng tiếng hét lớn

"Chấn Vũ...."

Bối Như thấy bạn mình như vậy đau lòng khôn xiết ôm chặt cô vào lòng tay vỗ nhẹ sau lưng.

- "Tâm Tâm cậu ổn không? cậu lại nằm mơ sao?"

Thấy cô im lặng Bối Như thở dài đẩy Khiết Tâm ra, giờ cô mới phát hiện mặt Tâm Tâm toàn nước mắt, vừa đau lòng vừa giận, cô lớn tiếng quát nhẹ:

- "Tâm Tâm bảy năm rồi. Cậu có hiểu không? quên anh ta đi."

Biết là chuyện tình cảm không phải muốn là được. Huống chi chuyện tình của Tâm Tâm và Phương Chấn Vũ sâu nặng đến dường nào, khiến cho bao người ngưỡng mộ, cô đến tận cùng cũng không biết hai người họ năm đó yêu nhau như vậy tại sao lại dễ dàng buông tay nhau, năm hai đại học cô phải qua Nhật Bản chịu tang bà, khi cô về nước là chuyện của một tháng sau. Lúc đó Phương Chấn Vũ đã lên máy bay du học ở Mỹ được nửa tháng rồi. Khi gặp lại Tâm Tâm cô xém tí nữa không nhận ra là bạn thân ngày nào của cô nữa, người gầy, xanh xao hẳn không còn chút gì gọi là sức sống, cô cũng nghe các bạn trong trường bàn tán xôn xao nhưng đủ thứ tin trên đời. Tối hôm đó Tâm Tâm uống say ôm cô khóc nức nở, rồi nghẹn ngào kể cô nghe, cô mới biết hai người họ chia tay vì mẹ của Chấn Vũ gặp Tâm Tâm muốn họ chia tay bà còn dắt theo một cô gái sắp si tuổi của bọn cô, cô gái ấy tên là Hạ Băng rất xinh đẹp, bà ta nói cô gái ấy là vợ chưa cưới của Chấn Vũ, hai người họ đã quen biết nhau từ nhỏ, bà đưa ra một album hình từ hồi Chấn Vũ 6 tuổi cho đến khi anh vào đại học, mỗi năm sinh nhật họ luôn chụp hình cùng nhau. Bà ta nói từ nhỏ Chấn Vũ đã muốn cưới Hạ Băng là vợ, năm sinh nhật 20 tuổi của Chấn Vũ hai người vì có rượu đã xảy ra quan hệ. Phương Gia cũng đã xem cô ta là con dâu. Vài ngày nữa là sinh nhật 19 tuổi của Hạ Băng hai người họ sẽ qua Mỹ du học, bà ta khuyên Tâm Tâm hãy rời xa Chấn Vũ từ bây giờ, vì gia cảnh hai người khác biệt với lại người Chấn Vũ yêu là Hạ Băng, tình cảm đối với cô là mới mẻ vui đùa của tuổi trẻ.

Ba năm yêu nhau mặn nồng không cần nói người có mắt đều biết để vứt bỏ mối tình này, Tâm Tâm đã đau khổ như thế nào, như mất nửa tính mạng. Bối Như còn nhớ nghe bạn học kể, lúc sau ngày hai người họ chia tay thấy tay Chấn Vũ quần vải trắng như là bị thương rất nặng nhưng đến tận cùng không ai biết chuyện gì xảy ra. Họ còn kể trước ngày Chấn Vũ qua Mỹ tối hôm đó anh đã đứng dưới ki túc xá từ tối cho đến khi trời lờ mờ sáng, nhìn lên phòng nơi mà Tâm Tâm đang ở, hôm đó trời mưa rất lớn. Còn rất nhiều, rất nhiều nữa điều mà cô đến tận bây giờ luôn tin tưởng Chấn Vũ rất yêu Tâm Tâm làm sao anh có thể phản bội Tâm Tâm được, chẳng lẽ có sự hiểu lầm nào ở đây. Cô cũng đã nhiều lần khuyên Tâm Tâm hãy hỏi Chấn Vũ có đúng sự thật như vậy không, nhưng Tâm Tâm luôn trốn tránh, cũng không thể trách Tâm Tâm được mọi thứ bằng chứng quá rõ ràng, nhưng điều quan trọng là gia đình Chấn Vũ không chấp nhận Tâm Tâm. Năm đó để chia tay được Chấn Vũ là cả một quá trình đầy đau khổ, nếu cô không về kịp không biết Tâm Tâm sẽ ra sao.

Đã 7 năm qua đi nhưng những giấc mơ của quá khứ luôn bám lấy, mỗi lần tỉnh dậy là trên khuôn mặt đã nhòe nước mắt. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bạn mình Bối Như chỉ biết đau lòng và xót xa, ngày xưa đi học Tâm Tâm là hoa khôi của trường dù Tâm Tâm lớn lên trong cô nhi viện nhưng về ngoài xinh đẹp lại học giỏi, tính tình hiền ngoan, điềm đạm khiến cho biết bao chàng trai thầm thương. Thời gian qua nhanh nhưng về đẹp ấy ngày càng rục rờ không còn sự ngây thơ mà thay vào đó là sự quyến rũ của người con gái trưởng thành, nhưng nếu nhìn kĩ còn mang theo vẻ buồn được giấu kín, vẻ xinh đẹp mỏng manh lại yếu đuối đó làm cho biết bao người con trai không ngại khổ theo đuổi nhưng điều bị cô từ chối, làm sao Bối Như không biết được nguyên nhân khiến Tâm Tâm không chấp nhận họ, nhưng thật lòng cô không muốn nhìn Tâm Tâm tự hành hạ chính mình nữa, cô muốn Tâm Tâm quên đi mối tình đau khổ đó. Thu lại những suy nghĩ của mình Bối Như đưa tay vuốt tóc Tâm Tâm.

- "Tâm Tâm cậu nghe mình nói gì không?"

Khiết Tâm lúc này đã lau khô nước mắt, giọng cười nhìn Bối Như

- "Mình không sao cậu đừng lo. À sắp trễ rồi mình phải đi làm."

Bối Như thở dài thấy cô muốn trốn tránh nên cũng không muốn sát muối lên vết thương của bạn mình, lấy tay si vào đầu cô.

- "Gì chứ đầu cậu có vấn đề à. Hôm nay là cuối tuần mà"

Khiết Tâm biết mình bị nhăm cười cười ôm tay Bối Như nhỏ nhẹ lên tiếng

- "Hihi. Mình già thật rồi. Nên không nhớ gì hết, vậy hôm nay cuối tuần cậu muốn làm gì mình sẽ cùng cậu làm"

- "Tha cho cậu đây còn biết nghĩ đến mình, ngày kia mình dự tiệc, cậu đi trung tâm thương mại mua sắm với mình "

- "Được.. được chờ mình rửa mặt thay đồ cái"

Khi hai người họ ra khỏi cửa là chuyện của một giờ sau.Hôm nay là cuối tuần trung tâm thương mại rất đông, hai cô gái nắm tay nhau hăng hái mua sắm.Lên đến tầng bốn dành cho khu bán trang sức cao cấp, hai cô hết hồn với cảnh tượng đang diễn ra, nhà báo tập nập, đèn last chớp tắt vì rất đông người nên hai cô không thể nhìn những gì đang diễn ra bên trong.Bối Như tò mò thì nghe điện thoại của Tâm Tâm reo lên.

" Alo..Ông Tổng...à tụi em đang ở trung tâm thương mại, có việc gì không ạ?."

Bối Như nhìn Cô bạn xinh đẹp của mình, làn da trắng mịn,đôi mắt to tròn, lông mi dài, miêng nhỏ chúm chím, khi cười thì lún đồng tiền hiện ra như câu dẫn người đối diện.Mái tóc dài ngang lưng uốn xoăn nhẹ càng tăng vẻ quyến rũ.Thân hình mảnh khảnh, tuy Tâm Tâm chỉ cao có 1m67 thôi đứng thua cô nữa cái đầu nhưng dáng rất chuẩn.Trang điểm sơ thôi đã ăn đứt các cô diễn viên người mẫu mặt trái đầy phần.Xinh đẹp là thế mà sao tình cảm lại khổ thế này,

Người vừa gọi điện là anh họ của Bối Như cũng là Tổng Giám Đốc công ty tổ chức sự kiện quảng cáo nơi Tâm Tâm đang làm, đúng vậy vừa ra trường cô đã xin cho Tâm Tâm vào công ty anh họ cô làm, qua 5 năm nhờ vào năng nổ Tâm Tâm giờ là trưởng phòng của bộ phận thiết kế.

Người ngoài cuộc ai nhìn vào cũng đều biết Ông Tổng của họ đang theo đuổi Lâm trưởng phòng.Chỉ có Tâm Tâm lúc nào cũng làm con rùa rút đầu trốn tránh, nhiều lúc cô cũng cảm thấy đau lòng nhìn người anh họ này.Đẹp trai, giàu có,sống rất nguyên tắc, thương ai không thương lại đâm đầu vào khó khăn nghìn năm nay.

Khi Tâm Tâm kết thúc cuộc gọi thì các nhà báo cùng mọi người đang tản ra cho các nhân vật bên trong đi ra, hỏi ra mới biết hôm nay là ngày khai trương cửa hàng kim cương của Tập đoàn trang sức Word, không ai không biết tập đoàn trang sức này lớn mạnh như thế nào từ châu âu đến châu á.Và sở dĩ vì hôm nay có nhà báo và fan hâm mộ đông như thế là có sự xuất hiện của người mẫu nổi tiếng ở Mỹ mới về tên là Hạ Băng, nhưng đặc biệt là có sự xuất hiện của tổng giám đốc tập đoàn Phuong Chấn Vũ, anh điều hành tập đoàn chính ở Mỹ mới về nước để dự lễ khánh thành của nhà hàng hôm nay.Nghe mọi người bàn tán rôm rả mà mặt của Khiết Tâm không còn chút máu.Đến khi tiếng hét chói tai của fan hâm mộ và những câu hỏi của các nhà báo mới làm cô choáng tỉnh.

" Phuong Tổng anh mới về nước có ý định ở lại điều hành công ty ở đây không?"

"Phuong tổng anh và ngôi sao Hạ Băng có quan hệ với nhau như thế nào?"

" Có tin anh và cô Hạ Băng sẽ kết hôn đúng không?"

" Cô Hạ Băng xin cho hỏi cô và Phuong Tổng có phải đang hẹn hò không?"

" Phuong tổng...Phuong tổng"

" Cô Hạ Băng..xin cho trả lời chúng tôi ngoài là hợp tác trong công việc hai người còn đang hẹn hò theo thông tin là hai người sắp kết hôn thông tin này có chính xác không?"

Mọi người bị các vệ sĩ dẹp sang hai bên cho hai nhân vật nổi tiếng bên trong bước ra.Anh thì lạnh nhạt với các câu hỏi của nhà báo đặt ra không có ý định trả lời, đi từng bước về phía trước dưới sự bảo vệ của các vệ sĩ còn Hạ Băng thì tươi cười ôm tay anh, thân người dựa sát vào anh như cô gái nhỏ đang rất hạnh phúc.Khiết Tâm như chết lặng khi nhìn người đàn ông đang sánh bước bên cô người mẫu xinh đẹp,anh khác trước nhiều lắm vóc dáng cao lớn khoác trên mình là bộ vest hàng hiệu màu xanh đậm bên trong là áo sơ mi trắng ,cũng là khuôn mặt góc cạnh điển trai đó nhưng bây giờ trở nên chững chạc cùng sự mạnh mẽ của người đàn ông trưởng thành,cũng đôi mắt đen láy nhưng giờ đây trở nên lạnh lùng,nhưng chỉ làm người ta thêm mê đắm với vẻ ngoài đó,anh bây giờ mọi cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý, thì ra bây giờ anh thành công như vậy, bên cạnh anh cô người mẫu xinh đẹp quyến rũ,đó không phải là vợ chưa cưới của anh hay sao,thì ra họ ở bên nhau bao nhiêu năm qua,cô cảm giác tìm mình như ai đang bóp nghẹt,thở không nổi nữa vậy.Bối Như nhìn thấy Phuong Chấn Vũ cũng không tin vào mắt mình cho đến khi Khiết Tâm bị mọi người chen lấn té ngã Bối Như mới hoảng hồn nhào tới đỡ Khiết Tâm dậy.

" Tâm Tâm...Tâm Tâm cậu không sao chứ"

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đau lòng

"Tâm Tâm...cậu không sao chứ?"

Bối Như rớt rít đỡ cô đứng dậy.Khung cảnh đang hỗn độn như vậy, tự nhiên có một cô gái xinh đẹp ngã xuống như thế cộng thêm tiếng kêu chói tai của Bối Như liền gây sự chú ý cho tất cả mọi người, Phuong Chấn Vũ cũng không ngoại lệ anh nhìn chăm chăm vào một màn đang diễn ra trước mắt, tay nắm chặt lại từng bước đi về phía trước.

Khiết Tâm được sự giúp đỡ của Bối Như nhanh chóng đứng dậy,thấy anh đang đi về phía mình, hô hấp của cô như ngừng lại, giây phút cô nghĩ anh sẽ dừng lại thì anh lại lạnh lùng lướt qua cô.Thấy thế đám vệ sĩ gạt hai người họ qua một bên, đám nhà báo và cùng đám fan nhào nhào đuổi theo, người đẩy

người xô, nhưng hình như Khiết Tâm không còn biết đau là gì nữa, chân cô như đổ chỉ mặc ai muốn làm gì làm, anh xem cô như người xa lạ, cô luôn vô lần tưởng tượng rằng ngày hai người họ gặp lại nhau, nếu lúc này chỉ cần một giây ngăn ngừi anh dừng bước lại vì cô, cô sẽ mỉm cười rồi nói:

- " Chấn Vũ.Lâu rồi không gặp anh khỏe không?"

Dù cô rất muốn nói

- "Chấn Vũ em rất nhớ anh, nhớ anh rất nhiều"

Rồi nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt để thỏa nỗi nhớ mong bao nhiêu năm nay.

Nhưng tất cả chỉ là do cô mơ mộng,một chút cơ hội đó anh cũng không cho cô, với anh cô bây giờ không hơn người xa lạ một người như chưa bao giờ tồn tại trong thế giới của anh.Khiết Tâm nở nụ cười tự trêu lấy mình, nụ cười rất đẹp nhưng nếu đôi mắt không đắm lẹ thì mọi thứ sẽ không ưu thương như vậy.Bởi Như ôm lấy Khiết Tâm, hai người bọn cô bị họ đẩy lùi vào hàng rào chắn của cầu thang, thấy thân thể Khiết Tâm không ngừng run rẩy, miệng cười chua chát, nước mắt hai hàng.Cô cảm tức, muốn đuổi theo cái tên Phuong Chấn Vũ đắm cho hấn vài cái rồi hét to vào mặt hấn

- "Tổng giám đốc Tập Đoàn WORD thì hay ho lắm sao.Anh hãy biến ra khỏi cuộc đời Tâm Tâm.Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Tâm Tâm nữa"

Hàng rào vệ sĩ chắn trong cổng không cho đám phóng viên cùng fan hâm mộ đuổi theo nữa, vừa ra đến cổng chính đã nghe tiếng nói nũng nịu của Hạ Băng vang lên.

- " Chấn vũ anh làm gì mà đi nhanh như vậy.Người ta đi không kịp "

Đôi lông mày Phuong Chấn Vũ nhíu chặt nhìn cô ta mặt lạnh xuống hất đôi tay mềm mại đang ôm lấy khuỷu tay mình ra.

- " Buông ra"

- " Chấn Vũ..anh..."

Thấy thái độ anh như thế cô rất tức giận dù bao năm qua cô đã quá quen cách cư xử lạnh lùng này, nhưng vì lợi ích lớn cô phải nhịn xuống, mỉm cười ngọt ngào.

- " Chấn Vũ..dượng và cô biết anh về nước họ nói tối nay anh cùng em về nhà ăn cơm"

- " Tôi không rãnh.À còn nữa ngày mai cô đến công ty để làm hồ sơ kết thúc hợp đồng làm đại sứ của nhãn hàng công ty chúng tôi"

- " Chấn Vũ anh nói gì em không hiểu? Dưỡng đã nói hợp đồng của em được gia hạn thêm năm năm nữa mà.Anh không được làm trái lời dưỡng"

Phuong Chấn Vũ nhếch môi cười không ngóanh mặt lại đi thẳng ra xe chỉ để lại một câu.

- " Ngày mai cô đến công ty gặp luật sư để giải quyết.Còn có quyền hay không mai cô sẽ biết"

Nhìn xe Phuong Chấn Vũ chạy xa Hạ Băng đứng cùng trợ lý của mình, khuôn mặt tức giận vằn vẹo, càng nghĩ cô càng không hiểu Phuong Chấn Vũ bị làm sao bấy năm trước khi sang Mỹ du học anh ta đã trở nên lạnh lùng, thờ ơ với các cô gái xung quanh, dù cô được sự giúp sức của Hứa Mỹ Nhã, tức là mẹ kế Chấn Vũ bây giờ nhưng không làm lung lay được anh, một lời nói nhẹ nhàng cũng không dành cho cô,nếu ngày xưa anh đối với cô là xa cách nhưng còn một phần gì đó gọi là ôn hòa thì bấy năm đổ lại đây là sự lạnh lùng, tàn nhẫn, xa cách đến đáng sợ anh không cho cô đến gần dù chỉ là chút, ngày hôm nay được như vậy là do Hứa Mỹ Nhã sắp đặt chuyện đã rồi, anh không hề biết hôm nay cô xuất hiện.Vì giữ sự diện cho Tập Đoàn nên hôm nay cô mới được bên cạnh anh như vậy.Chưa vui sướng được bao lâu thì đã bị anh tạt một ca nước lạnh vào mặt.Nghĩ xong mọi thứ Hạ Băng cùng trợ lý vào xe cô lấy điện thoại bấm một số quen thuộc.

- " Cô à.Cháu có chuyện gấp muốn nói với cô.."

Bill thấy mọi người đã tan ca, trời đã ngã tối, nhưng cửa phòng Tổng giám đốc vẫn đóng kín, thân là trợ lý, anh đang phân vân có nên gõ cửa hỏi xem tổng giám đốc có về hay không. Bill là trợ lý kiêm thư ký riêng của Phuong Chấn Vũ từ Mỹ sang,nhưng nhớ lại về mặt tổng giám đốc lúc trưa làm anh ớn lạnh, khi từ trung tâm thương mại về anh cảm giác sắc mặt tổng giám đốc rất xấu, cảm giác như một con bão ngầm nếu không khéo đụng phải sẽ chết một cách không còn nguyên vẹn.Anh bên cạnh Phuong tổng lâu như vậy nhưng chưa bao giờ thấy khuôn mặt đáng sợ như ngày hôm nay.Haiz có nên vào hay không vào...

Bên trong phòng làm việc Phuong Chấn Vũ ngồi sau bàn làm việc khuôn mặt đắm chiêu nhìn tấm hình đang cầm trên tay, nếu anh không làm anh đã ngồi đây ngắm tấm hình này đã hơn ba giờ,hình như là nhìn bao nhiêu anh cũng không thấy đủ, trong hình là người con gái đang ngồi trên bờ cát trắng,mặc một cái đầm màu xanh tiếp với màu nước biển.Nhưng điểm nổi bật nhất là khuôn mặt xinh đẹp với nụ cười tươi trong mắt anh có thể còn sáng hơn cả ánh mặt trời,mái tóc bay trong gió làm tăng phần nào mong manh,yếu đuối,chỉ khiến cho người ta yêu thương khôn xiết.Nhìn rồi lại nhìn, miệng anh lẩm bầm, giọng nói khàn khàn

- " Khiết Tâm....Khiết Tâm.."

Hình như gọi như vậy mới làm lòng anh ổn định được một chút và làm cho nỗi đau trong lòng bớt đau đi một ít.Có thể lừa dối cả thế giới nhưng anh biết mình không lừa được chính bản thân, bấy năm qua anh phải sống trong sự đau đớn anh quay cuồng với công việc anh sợ vào mỗi tối, lúc đó cả căn

phòng tôi chỉ còn mình anh,nhắm nhĩ hết ly rượu này đến ly khác cho đến khi say, anh mới cho phép bản thân mình yếu đuối để nhớ đến cô, nhớ từng nụ cười, ánh mắt, cử chỉ, tật xấu v.v...thế rồi ôm tấm ảnh cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết. Lúc gặp cô anh cứ nghĩ mình hận cô rất nhiều nhưng khi nhìn cô ngủ,anh cảm thấy đau lòng không gì tả bằng, hận ư! Anh yêu cô nhiều như thế thì hận được cô sao?Anh cố tình đi ngay nếu không anh không biết mình có kìm chế được không,sẽ chạy lại ôm cô vào lòng.Dù bị cô vứt bỏ nhưng khi gặp lại, anh mới biết rằng mình nhớ cô đến mức nào, và điều quang trọng tình yêu dành cho cô chỉ hơn chứ không ít hơn ngày xưa.Nhiều lúc anh nghĩ mình là kẻ cuồng bị ngược,bị cô vứt bỏ không thương tiếc, năm đó cô chia tay với anh, anh ngàn lần tự hỏi chính mình anh đã làm gì sai.Anh cố chấp nếu kéo tình yêu của hai người, anh tìm gặp cô hỏi rõ lí do nhưng hết lần này đến lần khác cô đều trốn tránh,dù khi anh tự hành hạ bản thân làm chính mình bị thương hay đứng dưới mưa mấy giờ liền chờ cô.Nhưng cô vô tình dứt khoát chia tay với anh.Ba năm yêu nhau anh hiểu rõ cô là người con gái như thế nào,cô lương thiện trong sáng ra sao? Yêu nhau ngàn ấy thời gian anh cũng biết tình yêu cô dành cho anh là thật lòng, nhưng vì điều gì tình yêu cô không đủ vượt qua để nhất quyết buông bỏ tình cảm của hai người.Anh rất muốn tìm hiểu mọi thứ, anh tin mình sẽ biết được lí do và đem cô trở lại bên anh, nhưng tiếc rằng anh không đủ thời gian làm điều đó.Năm đó công ty bên Mỹ vẫy cánh chia nhau tranh đoạt. Vợ sau ba anh lòng dạ đã đoan đưa tay chân vào công ty muốn thầu tóm, anh phải cấp tốc qua Mỹ vừa học vừa làm, điều hành công ty dưới sự giúp sức của các cổ đông là bạn của mẹ và ông ngoại, nên anh mới có thể dẹp loạn tống khứ những kẻ đã tâm đồ ra khỏi tập đoàn và tạo cho mình thế lực ngồi vững vị trí cao như bây giờ.Năm năm đó lại đây cổ phần trong công ty hết phần nữa đã là của anh.

Thật sự anh muốn ngồi chiếc ghế chủ tịch lúc nào cũng được, nhưng anh vẫn nhớ mẹ anh trước khi mất đã từng nói "Đừng quá tuyệt tình với ba con" nên anh vẫn để cho ông ngồi cái ghế hữu danh vô thực đó cho đến bây giờ.Dù anh rất hận ông ta, ngày mẹ mất thì ông ta còn đang vui vẻ bên vợ bé của mình.Mẹ mất chưa được 3 tháng thì ông ta đã đem người đàn bà đó về,chính thức lấy bà ta làm vợ.Bà ta lúc nào cũng tỏ ra là thương yêu anh lúc đó anh rất nhỏ, nên anh lúc nào cũng im lặng, tỏ ra xa cách anh luôn im lặng với họ nhưng anh không phản kháng bất cứ việc gì bà ta làm cho anh như hàng năm tổ chức sinh nhật cho anh, mua quần áo hay đồ chơi v.v..vì anh biết bà ta được lòng ba anh thế nào và lúc đó anh không có gì trong tay để chống chọi, nếu không khéo anh sẽ làm cả gia nghiệp của ông ngoại rơi vào tay bà ta.Cuộc sống của anh lúc nào cũng gượng gạo, trong đầu lúc nào cũng phải tính toán chi li, thế giới của anh rất tăm tối đến một ngày anh gặp được Khiết Tâm.Chính cô ấy đã đem lại ánh sáng cho anh,anh chưa bao giờ đem chuyện gia đình mình kể cho cô nghe,anh muốn che chở muốn cô được sống trong cuộc sống đơn giản mà cô vốn có.Đó là tình yêu đầu tiên, mà anh cũng biết đây cũng là tình yêu cuối cùng trong cuộc đời anh, trái tim anh không thể dung nạp bất cứ ai nữa.Anh nắm chặt tấm hình, ngón cái sờ lên khuôn mặt đang tươi cười của cô.

- " Khiết Tâm nếu không cùng nhau lên được thiên đường, vậy thì hãy cùng nhau xuống địa ngục đi.Ở đâu cũng được nhưng phải có em bên cạnh..biết sao đây..anh buông tay không được, yêu hay không yêu, anh cũng sẽ cột chặt em bên cạnh.Đau cùng đau vậy."

Ngừng suy tư anh lấy điện thoại bấm nhanh, đầu giây bên kia nhanh nhẹn có người bắt máy.

- " Alo.Phương tổng!"

- " Joll tạm thời tôi chưa thể trở về Mỹ được, tôi sẽ ở lại đây có một số việc cần được giải quyết. "

- " Vâng..tôi biết rồi"

Ngắt cuộc gọi anh bấm một dãy số khác.

Chưa đầy một phút Bill mở cửa đi vào.

- " Phương tổng!"

Anh đưa tấm hình của Khiết Tâm cho Bill

- " Điều tra mọi thứ về cô ấy từ 7 năm trước cho đến hiện tại.Nhớ..không bỏ sót thứ gì?"

Bill cầm tấm hình xem,thấy được trong hình là một cô gái vô cùng xinh đẹp với khuôn mặt trong trẻo,thuần khiết.Lật mặt sau tấm hình là dòng chữ

- " Lâm Khiết Tâm"

Anh cau mày nhẹ thì ra cô gái trong hình là người trong lòng của Phương tổng, hèn chi bao nhiêu năm qua anh đã chứng kiến bao tiểu thư xinh đẹp thậm chí thương trọng nhớ, mà đến nhìn tổng giám đốc cũng thèm nhìn.Thu lại suy nghĩ của mình.

- " Vâng Tôi sẽ đi làm ngay"

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gặp lại nhau

Trong thư phòng của Phương Gia.

- " Phương Hải.Ông xem Chấn Vũ nó có cần tuyệt tình như vậy không,bây giờ nó đủ lòng đủ cánh rồi không xem ông ra gì nữa rồi.Chưa nói đến mấy

năm nay Hạ Băng hết lòng hết dạ vì nó sao nó có thể đối xử với con bé như vậy chứ "

Hứa Mỹ Nhã nhỏ nhẹ lên tiếng nhưng vẫn thấy chồng mình im lặng hút thuốc.Hạ Băng ngồi trên ghế nước mắt rung rung nhìn rất tội nghiệp.

- "Phương Hải.Ông nói gì đi chứ!"

Phương Hải bỏ thuốc xuống nhìn vợ mình sau đó nhìn sang Hạ Băng.Ông trên thương trường bao nhiêu năm, một chút mưu mẹo này của Hứa Mỹ Nhã không phải ông không biết,vì bà là mối tình đầu mà ông yêu nên bao năm qua ông dung túng cho bà,chứ không phải ông không hiểu những gì bà đang làm,đã bao lần ông khuyên bà hãy yên phận,nhưng hôm nay bà lại đi quá trớn,

vuốt râu hùm đụng vào giới hạn cuối cùng của Chấn Vũ.

Ông biết rõ bây giờ thế lực con trai ông mạnh ra sao.Cái ghế chủ tịch ông đang ngồi chỉ có tiếng nhưng không có miếng. Tình cảm giữa ông và con trai không tốt, ông đương nhiên hiểu lí do.haiz ông thờ dài trong lòng.

- "Mỹ Nhã.Tôi đã cảnh cáo bà bao lần rồi nhưng bà không nghe,lần này tôi cũng không giúp được hai người"

- "Phương Hải.Ông đang trách tôi sao,

không phải tôi muốn tốt cho chúng nó sao.Hạ Băng là đứa con gái tốt tôi không muốn Chấn Vũ bỏ lỡ sau này ân hận mà thôi"

- "Bà thật lòng muốn tốt cho Chấn Vũ sao?"

- "Ông Ông nói vậy là có ý gì?"

- "Mỹ Nhã.Đừng để lòng tham không đáy hại mình.Đến lúc đó tôi cũng không giúp bà được"

Nói rồi ông đi thẳng ra cửa để lại khuôn mặt xanh mét của hai người phụ nữ.

- "Cô.... bây giờ chúng ta phải làm sao...cháu không muốn kết thúc hợp đồng...cô"

- "Đủ rồi...vừa rồi con không nghe ông ta nói gì sao..."

Bà mệt mỏi ngồi xuống sofa.Hạ Băng cắn môi hai tay bấu chặt vào nhau.

Nhìn tất cả tư liệu để trên bàn làm việc,Phương Chấn Vũ lật xem tỉ mỉ từng tờ,sau đó gấp lại ngẩng mặt lên,nhìn người đối diện

- "Bill anh liên hệ với công ty Thiên Ngạn nói chúng ta muốn hợp tác"

- "Vâng Tôi làm ngay"

Qua mấy ngày vượt qua bão lòng,Khiết Tâm đã cố gắng lấy lại tinh thần đi làm,vừa đi gặp khách hàng về cô mệt mỏi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi,thì nghe tiếng gõ cửa của trợ lí

"Cốc...cốc"

- "Mời vào"

- "Chị Lâm Uông Tổng mời chị lên phòng tổng giám đốc"

- "Ừh.Tôi biết rồi"

Khiết Tâm lấy là tinh thần sửa soạn lại quần áo,đi nhanh lên tầng cao nhất của công ty.Cô nhẹ nhàng rẽ cửa.Liên nghe được tiếng nói trầm thấp quen thuộc.

- "Mời vào"

Khiết Tâm nhẹ nhàng mở cửa đi vào, thì thấy trong phòng còn có thêm hai vị khách nữa, nhưng đang ngồi xoay lưng về phía cô,nên cô không thấy được mặt.Ông Hạo thấy Khiết Tâm đi vào,liền mỉm cười ngọt ngào.

- "Khiết Tâm em lại đây ngồi xuống, anh giới thiệu một chút"

Khiết Tâm gật đầu nghe lời đi về phía Ông Hạo ngồi xuống bên cạnh anh ta, chưa kịp ngẩng mặt chào khách thì đã nghe giọng nói quen thuộc mà cũng xa lạ.

- "Ông tổng, đây là..."

Khiết Tâm hét hồn ngẩng mặt lên nhìn người đối diện như không tin vào mắt mình, cô nghĩ chắc là mơ, có lẽ có quá nhớ anh nên mới xin ra ảo giác, quên

cả lịch sự chào hỏi cô cứ mở to mắt nhìn anh đắm đuối.Đến khi Ông Hạo lấy tay kéo nhẹ cô mới choàng tỉnh.

- " Khiết Tâm em sao vậy.!"

- " Em.em không sao"

Ông Hạo thấy thái độ cô rất lạ,anh có linh cảm không tốt nhưng còn có khách,anh gạt đầu cho qua.

Khiết Tâm chợt tỉnh thì ra là sự thật, anh đang ngồi trước mặt cô hai người cách nhau chỉ một cái bàn, cô có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh,thời gian trôi qua lâu như vậy,nhưng rất ưu ái cho người đàn ông này,anh ngày càng tuấn tú,về mặt lạnh lùng nhưng đây cuốn hút.

- " Khiết Tâm Đây là tổng giám đốc Tập Đoàn WORD "

- " Phương Tổng đây là Lâm Khiết Tâm trưởng phòng thiết kế của công ty tôi"

Chấn Vũ quan sát thái độ nhìn anh đến ngẩng ngơ của cô, khiến anh rất hài lòng,

điều đó chứng tỏ vị trí anh trong lòng cô không hề lung lay,dù cách xưng hô,cử chỉ của Ông Hạo đối với cô anh có thể hiểu ra phần nào Ông Hạo có ý với cô,điều đó cũng không gì ngạc nhiên,nhìn xem Khiết Tâm của anh bây giờ xinh đẹp,quyến rũ đến nhường nào,tình tình lại nhẹ nhàng, vẻ đẹp mong manh của cô khiến cho đàn ông muốn bảo vệ,yêu thương

Nhưng còn cô thì sao?

Hai người họ quan hệ với nhau đến mức nào rồi, điều đó làm anh rất khó chịu,

nhưng nhìn trong mắt cô bây giờ chỉ có anh,anh thấy rất vui,tự nói với chính mình không sao,không được vội cứ từng bước rồi bắt cô cột chặt vào, không cho người đàn ông nào dòm ngó.Nghĩ thông suốt anh mỉm cười đưa tay ra.

- " Lâm trưởng phòng,xin chào"

Khiết Tâm nhìn bàn tay anh đang đưa ra muốn bắt tay với cô,những ngón tay thon dài,sạch sẽ,Khiết Tâm hít một hơi thật sâu giờ tay ra nở nụ cười có phần lúng túng,

khuôn mặt ửng hồng nhìn anh nhỏ nhẹ lên tiếng.

- " Chào anh Phương Tổng"

Khi hai bàn tay chạm vào nhau,hai người như bị điện giật,cảm giác da thịt tiếp xúc ủa về,qua vài giây hai người choàng tỉnh luyến tiếc buông tay nhau ra,nà từ đầu đến giờ Ông Hạo luôn cau mày nhìn Khiết Tâm,

hàng ngày trong công việc Khiết Tâm làm rất tốt,nhưng cô luôn tỏ ra xa cách với mọi người,ngay cả anh,biết anh theo đuổi cô nhưng lúc nào cô cũng tỏ ra khách sáo,anh chưa bao giờ thấy vẻ mặt e lệ ửng hồng,lúng túng của cô như lúc này,hay tại anh qua nhạy cảm,còn ánh nhìn của Phương Chấn Vũ nhìn cô không che giấu, là đàn ông anh cũng hiểu được ánh mắt đó là như thế nào.Là một tập đoàn lớn từ âu sang á.Biết bao công ty lớn nhỏ tranh nhau đầu thầu để được hợp tác,công ty của anh cũng không ngoại lệ.Nhưng hôm nay bên đại diện công ty Word lại gọi điện cho công ty anh cơ hội hợp tác,nói là cơ hội vì họ nói bên anh phải đưa mẫu thiết kế tuyên truyền quảng cáo thuyết phục được họ, thì mới kí được hợp đồng, anh đồng ý ngay vì cơ hội là 1% anh vẫn muốn dành lấy, đây là mơ ước còn không được, điều anh ngạc nhiên là chính Phương Chấn Vũ lại xuất thân giả làm,họ nói cần một nhà thiết kế giỏi đưa ra ý tưởng cho sản phẩm công ty họ,người đầu tiên anh nghĩ đến ngay là Khiết Tâm.Nhưng hôm nay sao anh cứ thấy mọi thứ là lạ nhưng không giải thích được.

- " À.Không còn sớm nữa chúng ta có thể bắt đầu công việc được chưa Ông Tổng"

Là Bill lên tiếng, đánh tan bầu không khí ngột ngạt.

- " Được...được...À Khiết Tâm bên Phương Tổng tạo cho công ty chúng ta một cơ hội là thiết kết một clip quảng cáo để tuyên truyền sản phẩm mới của Word.

Nếu kế hoạch chúng ta được chấp nhận thì Word sẽ kí hợp đồng chính thức cho chúng ta.Đây là tất cả tài liệu của sản phẩm em xem thử đi"

Khiết Tâm lật từng trang tài liệu xem kĩ thì ra đây là ra mắt bộ nữ trang cao cấp làm bằng kim cương xanh có tên là "

Sunshine" (ánh nắng mặt trời).Ánh nắng mặt trời sao?

- " Vũ em là gì của anh?"

- " Em là..."

- " Là gì..anh nói đi"

Anh ôm cô thật chặt trán kề trán, môi kề môi.

- "Em là ánh nắng mặt trời của anh..nếu không có em đời anh sẽ rất tăm tối"

*****(((

- " Khiết Tâm em thấy sao có ý tưởng gì không?"

Tiếng nói của Ông Hạo làm cô sực tỉnh giật mình, nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt của Phương Chấn Vũ đang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm cô không biết anh đang nghĩ gì chỉ thấy miệng anh nhếch lên nở nụ cười rất nhạt.Cô lấy tay để lên ngực cho trái tim không nhảy vọt ra ngoài.Khó khăn lên tiếng

- " Ông tổng tôi muốn về,xem lại đề nghiên cứu thêm, có được không?"

Ông Hạo nhìn sang Phương Chấn Vũ để xem ý kiến anh như thế nào.

- " Phương tổng anh thấy thế nào?"

Phương Chấn vũ mỉm cười nhìn Khiết Tâm

- " Tức nhiên là được.Nhưng ngày mai tôi muốn cô đến công ty tôi đưa tôi bản sơ lược của kế hoạch để tôi xem trước."

Nói rồi không để Khiết Tâm phản ứng nhìn sang Ông Hạo nói tiếp..

- " Ông tổng nếu ngày mai bản sơ lược kế hoạch tôi thấy ổn thì sẽ tiếp tục cùng trưởng phòng Lâm đây đưa ra những bước kế tiếp cho bản kế hoạch chi tiết.Cho nên nếu ngày mai được thông qua tôi mong trưởng phòng Lâm đây, chỉ có thể toàn tâm toàn ý nhận hạng mục của chúng tôi, toàn thời gian sẽ dành cho kế hoạch do công ty tôi vạch ra.Ông tổng thấy thế nào.?"

Khiết Tâm như không thể tin được, nhìn anh đắm chiều, nếu đúng như vậy thời gian sau này hai người họ sẽ gặp mặt nhau thường xuyên sao? Anh đang có ý gì đây.Chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe tiếng Ông Hạo vang lên.

- " Khiết Tâm các hạng mục em đang làm giao lại cho người khác, trong thời gian này em chỉ cần đảm nhận một hạng mục của tập đoàn Word là được"

Ông Hạo cũng không muốn ép Khiết Tâm nhưng nếu lấy được hợp đồng của Word thì lợi nhuận bằng một năm công ty anh nhận các hạng mục khác.

Khiết Tâm thờ dài trong lòng, không biết những vách tường cô cố xây dựng trong lòng thời gian tới sẽ còn đứng vững nữa không, Chưa đầy một tiếng gặp anh mà tim cô muốn nhảy ra lồng ngực mấy lần.Chuyện công ra việc công, tư ra tư cô không muốn ảnh hưởng đến công việc nếu Ông Hạo đã chỉ điểm như vậy đương nhiên cô sẽ không ý kiến.

- " Vâng Ông tổng.Nếu không còn gì nữa tôi xin ra ngoài trước"

- " Được.."

Khiết Tâm gật đầu với Ông Hạo sao đó đứng dậy gật đầu nhẹ với Bill tiếp theo là Phương Chấn Vũ.Anh cũng gật đầu với cô nhìn cô mỉm cười, mắt thấy cô ra ngoài như chạy trốn anh cười thầm trong lòng, cứ trốn đi xem bắt đầu ngày mai em có trốn được nữa không.

Cả đêm không ngủ được phải suy nghĩ cho bản kế hoạch, tuy chỉ là sơ lược nhưng cô muốn nó phải hoàn hảo, lăn qua lộn lại khó khăn lắm mới ngủ được, nghe tiếng đồng hồ reo, cô lò mò bò xuống giường rửa mặt xong xuôi.Án mặc chỉnh tề nhìn mình trong gương, chiếc áo voan trắng mềm mại tay dài được cô xắn lên đóng thùng trong chiếc váy đen ngắn ôm sát hông, hai màu trắng đen phối hợp nổi bật,trông vừa lịch sự vừa quyến rũ.Lên xe chạy thẳng đến Chi nhánh tập đoàn Word, không biết sao cô cảm thấy hồi hộp kinh khủng.

Đứng trước cổng nhìn lên bốn mươi mấy tầng lầu, chỉ là chi nhánh mà có căn lớn đến mức như vậy không, cô hít một hơi sâu bước vào sảnh.Một cô gái ở quầy tiếp tân thấy cô, liến lịch sự chào hỏi

- " Xin hỏi cô tìm ai?"

- " Xin chào tôi là Lâm Khiết Tâm, hôm nay tôi có hẹn với tổng giám đốc của công ty"

- " Cô chờ một chút"

Nói rồi cô gái gọi điện xác nhận

- " Vâng mời cô lên tầng 48.Tổng giám đốc đang đợi"

- " Cám ơn".

Khiết Tâm đi nhanh vào thang máy bấm nhanh số tầng cần lên trong lòng không khỏi nói thầm có cần ở cao như vậy không, hai tay nắm chặt nhau thấy rõ cô hồi hộp như thế nào.Vừa ra khỏi thang máy Bill đã đứng sẵn chờ cô.

- "Lâm trưởng phòng mời cô đi bên này"

Đứng trước cửa phòng Tổng Giám đốc Bill đứng lại nhìn cô mỉm cười

- "Trưởng phòng Lâm cô vào đi. Phương tổng đang chờ cô. À mà cô uống gì để tôi kêu thư kí mang vào."

Khiết Tâm giờ làm gì còn tâm trạng uống gì cô nói đại cho có lệ..

- "Tôi uống nước suối được rồi. Cảm ơn anh."

BILL gạt đầu mở cửa rồi mời cô vào. Bill đứng trước cửa

- "Phương tổng Trưởng phòng Lâm đến rồi"

- "Ừ. mời cô ấy vào"

- "Xin mời. Lâm trưởng phòng."

Nói rồi anh ta ra ngoài đi thẳng vào phòng thư kí để lại cô đang đứng ngơ ngác ở cửa. Khiết Tâm hít thở thật sâu, lấy dũng khí đẩy cửa đi vào. Trong phòng làm việc khang trang, rộng lớn không thể nào sang trọng hơn được nữa, Phương Chấn Vũ ngồi đằng sau bàn làm việc đang phê duyệt giấy tờ gì đó, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi đen, trên cổ áo là chiếc cà vạt cùng màu, tay áo được xắn lên khoe cánh tay cơ bắp rõ ràng, mọi thứ rất đơn giản nhưng không hiểu sao khoác lên người anh lại sang trọng, khí phách ngời ngời như vậy. Thật sự rất đẹp trai nha.

- "Khụ... khụ.. trưởng phòng Lâm mời cô ngồi"

Khiết Tâm nghe tiếng anh, mặt đỏ ửng lên, ảo não muốn đưa tay dò đầu bực tức, sao cô có thể nhìn anh đắm đuối, cô trở nên háo sắc như vậy từ bao giờ chứ. Cô xấu hổ, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên nhìn anh, miệng lí nhí, giọng cười, so với khóc càng xấu hơn. Mọi sắc thái của cô đều được Phương Chấn Vũ thu vào mắt, anh mỉm cười nín cười, sao cô có thể đáng yêu thế kia.

- "À... cảm... cảm ơn"

Cô không biết phải nói gì nữa bao nhiêu chữ như bay sạch. Haizz.. cô thờ dài trong lòng, đối mặt với anh, cô không thể nào bình tĩnh được. Mà từ giờ cô phải đối mặt với anh dài dài, cô không biết mình phải làm sao nữa đây. Cửa phòng mở ra là một nhân viên nữ đi vào, cô thờ hất ra nhờ vậy mà cô cảm thấy bớt lúng túng.

- "Trưởng phòng Lâm mời cô uống nước"

- "Vâng. cảm ơn"

Cửa phòng đóng lại chỉ còn lại hai người, tuy anh mời cô ngồi xuống sofa nhưng anh vẫn ngồi trên bàn làm việc, không có ý định xuống tiếp chuyện với cô. Cô thì lại như con rùa rút đầu chẳng dám hỏi anh. Đang suy nghĩ có nên hỏi anh nên bắt đầu công việc hay chưa thì anh đã lên tiếng nói trước.

- "Trưởng phòng Lâm. Tôi có một số văn kiện phải ký gấp, cô có thể chờ tôi một chút được không"

Nhìn nụ cười và nghe tiếng nói nhẹ nhàng của anh cô như mê hoặc không do dự gạt đầu ngay. Anh mỉm cười vừa ý với thái độ của cô. Không nói gì thêm anh vui đầu làm tiếp công việc.

Cô thấy thế cũng không quấy rầy anh nữa, lấy bản kế hoạch ra xem lại. Thời gian trôi qua gần một tiếng sau, Khiết Tâm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn người đàn ông đang chăm chỉ làm việc kia, người ta nói lúc người đàn ông làm việc là lúc đó họ đẹp trai nhất, bây giờ cô mới thấy chính xác.

Có lẽ anh vẫn còn nhiều việc, cô không biết mình phải đợi đến khi nào, cô lấy một cuốn tạp trí để xem, không gian mát mẻ, cộng với đêm qua cô mất ngủ, mắt cô ngày càng nặng, bất tri bất giác cô thiếp đi hồi nào không hay.

Vừa kí xong văn kiện, định quan sát xem cô đang làm gì thì thấy một màn trước mắt,

cô gái của anh đầu gối lên sofa, người nghiêng về một hướng hai chân co lại, trên tay còn ôm cuốn tạp trí, đang ngủ rất ngon giấc. Ánh sáng ngoài cửa kín chiếu vào, càng khiến khuôn mặt cô như phát sáng, thuần khiết làm sao. Phương Chấn Vũ đứng dậy đi về phía sofa nơi cô đang ngủ, anh nhẹ nhàng ngồi xuống, sợ đánh thức giấc ngủ của cô. Anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt láng mịn của cô, rồi sang sòng mũi cao vuốt, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng, đây khuôn mặt mà khiến anh yêu thương, nhớ nhung hàng đêm,

cảm xúc mềm mại khiến anh kim lòng không được cuối người xuống hôn nhẹ lên làn môi mà anh đã mong nhớ bao năm qua. Nụ hôn như chuồn chuồn nước, anh say mê không muốn rời khỏi môi cô, anh cố gắng kìm chế bản thân không thể dọa cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khiết tâm là của anh

Khiết Tâm vươn vai, trờ người úp mặt vô thành ghế, cô cảm thấy rất sáng khoái vì được ngủ một giấc dài bù lại cho cả đêm hôm qua. Cô chớp chớp hàng mi dài, niêng còn ngáp vài cái, sau đó mới mở mắt ra, khoan đã đây không phải là phòng cô, mà cô thì đang nằm trên sofa, trí nhớ ủa về, cô đến tập đoàn Word, rồi Chấn Vũ kêu cô ngồi đợi anh ấy. Há... Vậy.... vậy.... cô ngủ bao lâu rồi... còn Phương Chấn Vũ anh ấy... Khiết Tâm ngồi bật dậy, hiện tại trên người cô lại được khoác chiếc áo khoác nam... là của anh.

Lúc này cô mới phát hiện Phương Chấn Vũ đang ngồi ghế sofa đối diện, hai chân đan chéo với nhau, hai tay gác lên thành ghế, miệng nhếch lên, nhìn cô đắm đuối. Trời ạ có ai nói cho cô biết anh đã ngồi đó quan sát cô bao lâu rồi không. Nếu giờ có cái hồ cô sẽ chui xuống ngay. Khiết Tâm vuốt tóc nhìn anh gượng gạo cười cười, xấu hổ lên tiếng

- "Phương tổng...tôi...tôi...xin lỗi. Tôi không biết mình đã ngủ đi từ lúc nào...để anh phải đợi chờ...thật có lỗi...tôi."

Khiết tâm nói năng lộn xộn vì xấu hổ không biết giải thích như thế nào.

- "Không lâu. Em ngủ mới có hai giờ thôi"

Khiết Tâm mặt đỏ lên, cô muốn đánh cho mình mấy đấm. Tại sao cô đến làm việc với đối tác mà cô có thể ngủ ngon lành đến mấy giờ liền tại văn phòng người ta.

- "Tôi...thực xin lỗi"

Phương Chấn Vũ nở nụ cười tươi, Khiết Tâm nhìn mà hoa cả mắt.

- "Bản kế hoạch này của em tôi đã đọc. Ý tưởng tốt nhưng tôi không thích ý tưởng này. Tôi muốn một quảng cáo vừa phô bày được ý nghĩa và cả giá trị của nó, nhưng phải khiến người ta nhớ đến nó"

Phương Chấn Vũ thấy cô xấu hổ đến mặt đỏ như gấc, nên anh đi thẳng vào công việc, quả nhiên khi nghe đến bản kế hoạch, cô ngồi thẳng lưng, mắt mở to nhìn anh, nghe rất chuyên tâm, nghe anh nói thế, cô cau mày nhẹ, anh không thích ý tưởng đó sao? Vậy là bản kế hoạch của cô không được chấp nhận.

Cô cảm thấy ảo não, vì hạng mục này rất có lợi cho công ty, mà cô lại làm không xong, cô biết Ông Hạo rất muốn được hợp tác với Word, anh ta lại tin tưởng giao cho cô, mà giờ cô làm anh ta thất vọng rồi. Thấy vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của cô, Phương Chấn Vũ cười nhẹ, nhướn mi nhìn cô, Khiết Tâm biết rằng bản kế hoạch mình không được thông qua nhưng cô không cam lòng, lúc đầu cô nghĩ lên ý tưởng cho áp phích lần này sẽ không phụ thuộc vào suy nghĩ của người khác, nhưng nghe anh nói qua, có lẽ không như cô nghĩ. Cô nhìn về mặt anh đang chờ nghe ý kiến của cô, cô nhỏ nhẹ lên tiếng

- "À. Thật sự tôi nghĩ kế hoạch của mình khá ổn. Vì từ đầu tôi cứ nghĩ mình toàn quyền quyết định từ ý tưởng đến các khâu sản xuất. Nhưng khi nghe những lời anh vừa nói, tôi nghĩ Phương tổng đã có ý tưởng gì đó. Nếu thật sự phương tổng tin tưởng muốn cho công ty tôi có được cơ hội được hợp tác với Word thì...anh có thể nói sơ suy nghĩ của anh về áp phích lần này, tôi sẽ theo ý muốn của Phương tổng để triển khai thành một kế hoạch tốt nhất"

Nói xong Khiết Tâm hồi hộp ngược khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn anh, Phương Chấn Vũ chưa rời khỏi mặt cô dù là một phút, cô nhóc này trưởng thành thật rồi, nói chuyện với đối tác vừa sắc bén lại rất hợp lý hợp tình.

- "Ý tưởng thì chưa suy nghĩ ra, tôi chỉ có suy nghĩ đơn giản rằng bộ trang sức lần này cho ra mắt có tên là "Sunshine", tôi muốn áp phích lần này nói về câu chuyện tình yêu, một tình yêu khắc cốt ghi tâm, em hiểu được không?"

Khiết Tâm nghe anh nói quên cả trả lời, câu cuối cùng anh nói rất chậm "một tình yêu khắc cốt ghi tâm" đôi mắt anh nhìn cô rất dịu dàng, nhưng có một chút gì đó là oán giận trong đó. Không để cô có thời gian suy nghĩ nhiều lại nghe anh nói tiếp.

- "Chưa nói với em áp phích lần này sẽ quay tại PARIS, tôi thấy bản kế hoạch của em làm khá ổn, tại em chưa hiểu được ý nghĩa thật sự của bộ trang sức này nên mới chưa hình dung ra ý tưởng. Tối mai em sẽ lên đường sang Pari với tôi, qua đó lên ý tưởng tìm địa điểm lúc đó mọi thứ sẽ dễ dàng hơn"

Bùm.

Đầu Khiết Tâm như muốn nổ tung. Pari là địa điểm quay áp phích sao?

- "Khiết Tâm sau khi tốt nghiệp em muốn đi đâu du lịch?"

- "Em muốn đi Paris, ở đó rất đẹp nha, rất lãng mạn, em muốn nắm tay anh đi dưới sương mù, muốn cùng anh ngắm hoàng hôn trên bờ sông Seine. Em muốn cùng anh chạm tay vào cây cầu PontdesArts gần đây ở khóa trên dòng sông Seine. Chúng ta sẽ trao nhau nụ hôn say đắm dưới tháp Eiffel."

- "Được...chỉ cần em thích"

Kí ức ủa về trong tích tắc, mắt cô cay cay, cô rất muốn, rất muốn nhào vào lòng anh, ôm chặt anh nói cho anh biết cô không cần gì hết, chỉ cần anh bên cạnh mà thôi. Nhưng người đàn ông ưu tú đang ngồi đối diện cô bây giờ đây, đầu còn là của cô nữa, anh sắp kết hôn, bên cạnh anh có một Hạ Băng xinh

đẹp.Nhưng linh cảm cho cô biết được bộ trang sức có tên là "Sunshine" và địa điểm quay là Pari có liên quan đến cô và anh thì phải.Là do cô ảo giác mong rằng anh còn yêu cô sao?.

Năm đó cô đã tàn nhẫn với anh ra sao.Yêu ư! Trái tim anh bây giờ chắc không còn dành cho cô nữa,mọi thứ chỉ là trùng hợp,cô tự nói với chính mình như thế để cho mình không đa tình rồi tự đau lòng.

- "Em không muốn đi?.Tôi cứ nghĩ bên công ty em rất muốn được kí hợp đồng lần này chứ?"

Lời nói của anh làm Khiết Tâm ngừng suy nghĩ,lấy lại cảm xúc.

- " Không phải.Rất cảm ơn anh đã cho công ty tôi cơ hội.Tôi sẽ cố gắng hoàn thành bản kế hoạch lần này thật tốt. "

- " Tốt,vậy em về chuẩn bị đi.Tôi mai chúng ta sẽ bay"

- " Vâng.Vậy tôi về trước chuẩn bị"

Ra đến gần cửa Khiết Tâm mới chợt nhớ vì hội họp quá mà cô còn cầm áo anh,cô quay lại thì thấy anh đang nhìn cô,nở nụ cười,như đang trêu ghẹo cô.

- "À..Phuong tổng..áo của anh..cảm ơn anh"

Nói rồi không đợi anh trả lời,cô đi lên sofa vội quay người đi nhanh ra cửa, đóng cửa lại,cô dựa vào cánh cửa mà thở hổn hển,lấy tay để lên ngực trái,nơi đó đập rất nhanh.

*****

- "Cái gì..... cậu và Phuong Chấn Vũ sẽ đi Paris.Chuyện gì thế,mình mới đi công tác có vài hôm mà sao lại như vậy.Cậu mau nói nhanh hay để mình dùng cực hình"

Khiết Tâm nghe thấy Bối Như lên tiếng chất vấn cô biết mình giấu cũng không được nên đem mọi chuyện kể cho Bối Như nghe.Sau khi nghe xong Bối Như liền nói ngay.

- " Cậu nói xem Phuong Chấn Vũ giống như có ý gì đúng không,mình thấy lần này anh ta tiếp xúc với cậu như là có kế hoạch trước.Có khi nào bộ nữ trang làm bằng kim cương xang cao cấp đó vì cậu mà được ra đời không?"

Khiết Tâm nghe Bối Như nói, mà tim đập nhanh liên hồi,không thể nào,tại sao anh phải làm vậy,từ khi anh còn yêu cô nhiều như thế nào mới làm được điều đó.

- " Không..không đâu..cậu đừng nói bậy...Chấn Vũ bây giờ đã có vợ chưa cưới,tình yêu của mình và anh ấy là quá khứ,làm sao có thể như vậy chứ"

Nhìn khuôn mặt đau thương của bạn,Bối Như rất muốn nói tiếp nhưng đành nuốt xuống.

- " Được..được rồi mình chỉ đoán thôi mà.Khi nào cậu bay?"

- " Tôi nay,bây giờ mình đến công ty thu xếp công việc.Thôi không nói với cậu nữa mình đi đây"

Nói rồi lấy ly sữa uống một miếng rồi đi nhanh ra cửa.Bối Như lắc đầu thở dài, cô đứng dậy dọn dẹp ly chén,thì nghe tiếng chuông cửa.

- " Ai mới sáng đã đến,không lẽ Tâm Tâm quên đồ,chắc là quên chìa khóa"

vừa nghĩ cô vừa mở cửa,hai mắt mở lớn nhìn người bấm chuông,miệng lắp bắp.

- "Phuong.... Chấn Vũ"

Nhìn thấy thái độ khoa trương của Bối Như khiến anh buồn cười.

- "Em không định mời anh vào nhà sao?"

Bối Như lấy lại tinh thần,nhớ lại những ngày sống trong nước mắt của Tâm Tâm vì cái tên đang đứng trước mặt cô,Bối Như mặt lạnh xuống,lấy lại vẻ lạnh nhạt,sự thay đổi sắc mặt của Bối Như,Phuong Chấn Vũ thấy rất rõ,anh còn thấy trông mặt cô nhìn anh như kẻ thù,tại sao lại như vậy,mỗi lần anh nhớ lại thái độ của Khiết Tâm năm đó,anh cũng đã thấy có vấn đề,hôm nay anh nhất quyết phải tìm rõ nguyên nhân.

- " Tâm Tâm không có ở nhà,mời anh đi cho!"

- " Anh không tìm Khiết Tâm,anh muốn gặp em làm rõ một số việc"

Chưa đợi Bối Như lên tiếng anh đã nghiêng người,gỡ giày đi thẳng vào nhà,ngồi xuống sofa.Hành động của anh khiến cô trở tay không kịp, cô nghĩ mình cũng có chuyện cần nói rõ ràng với anh ta. Cô ngồi xuống ghế đối diện.

- "Được.Nếu hôm nay anh đã tìm đến đây,tôi cũng có chuyện muốn nói"

- " Vậy em nói trước đi"

Phuong Chấn Vũ bình tĩnh lên tiếng

- " Tôi muốn anh tránh xa Khiết Tâm"

- " Không thể nào"

Phuong Chấn Vũ lên tiếng cắt ngang lời Bối Như.Lời anh nói khiến Bối Như tức giận, cô lớn tiếng, trong mắt như có lửa muốn thiêu đốt người trước mặt.

- " Anh muốn như thế nào mới chịu tha cho Tâm Tâm.Anh muốn thấy Tâm Tâm chết đi anh mới hài lòng phải không? Bao năm qua anh dẫn vật Tâm Tâm,khiến cho Tâm Tâm sống trong đau khổ,đêm nào Tâm Tâm cũng gặp ác mộng thức dậy trên mặt đầm cả nước mắt.Bảy năm qua chưa một ngày nào Tâm Tâm được sống trong hạnh phúc".

Càng nói Bối Như càng không kìm chế cảm xúc,mắt đỏ lên rung rung,không kìm chế được nước mắt.Cô cũng không còn tâm trạng quan tâm đến khuôn mặt đầy đau đớn của Phuong Chấn Vũ lúc này.

- " Một tên sống hai mặt,lòng dạ giả dối,một chân muốn đạp hai thuyền như anh. Anh vốn không xứng đáng với tình yêu của Tâm Tâm.Lỗi của Tâm Tâm là gì chứ.Không lẽ yêu anh sâu đậm cũng là lỗi của Tâm Tâm hay sao?.Tôi xin anh,khó khăn lắm Tâm Tâm mới trở lại bình thường như ngày hôm nay,tôi tin nếu anh không xuất hiện nữa,chỉ một thời gian sau vết thương đó sẽ lành,rồi Tâm Tâm sẽ quên được anh,chấp nhận người mới,Tâm Tâm xứng đáng được hạnh phúc.Nếu anh còn chút tình nghĩa thì...

- " Đủ rồi.Khiết Tâm cả đời này là của

Phuong Chấn Vũ anh,chỉ một mình anh mới có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy"

Bối Như bị anh lớn tiếng cắt ngang,nhưng lời anh nói làm cô càng không thể tin được.

- " Anh có tư cách gì nói điều đó..."

- "Khoan đã Bối Như..hình như có sự hiểu lầm gì ở đây...Năm đó người nhất quyết chia tay là Khiết Tâm,anh đã làm mọi cách để hỏi lý do chia tay, đến tận bây giờ anh không biết vì sao mình bị cô ấy vứt bỏ không thương tiếc.Hôm nay anh đến tìm em vì muốn biết sự việc năm đó,anh tin em biết được nguyên nhân"

Bối Như nghe những lời nói,nhìn ánh mắt anh rất thật không gì là giả dối trong đó còn có nỗi đau đớn,cô biết anh còn yêu Tâm Tâm rất nhiều,nhưng cô muốn thật sự chắc chắn

- "Điều đó bây giờ có còn quan trọng không? Anh còn yêu Tâm Tâm sao?"

Phuong Chấn Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt của Bối Như,không nhanh không chậm lên tiếng

- " Bối Như!tình yêu anh đối với Khiết Tâm trước sau như một, trong lòng anh vị trí cô ấy vĩnh viễn không một ai thay thế được mặc kệ em tin hay không đó là sự thật."

Bối Như biết anh nói thật, ở vị trí như anh bây giờ không cần phải nói dối và ngồi đây nghe cô si và như vậy.

- "Được vậy anh giải thích như thế nào, về anh đã có vợ chưa cưới mà còn bên cạnh lừa gạt Tâm Tâm"

- "Sao chứ! Vợ chưa cưới.Anh không hiểu?"

Bối Như thờ dãi trong lòng, một lần làm rõ cho xong, cô cũng nghĩ sự việc năm đó có vấn đề, nên cô đem mọi việc mà cô biết được kể hết cho anh nghe, chỉ thấy sắc mặt của Phuong Chấn Vũ càng ngày càng đáng sợ,hai mắt như có lửa bùng bùng sắc khí.Từ anh như tản ra một luồng khí lạnh làm Bối Như nổi cả da gà.

Sau khi nghe rõ mọi chuyện,Phuong Chấn Vũ vừa yêu vừa giận Khiết Tâm, nếu năm đó cô chịu nói ra mọi việc thì họ đã không lỡ mất nhau bảy năm trời.Cô không hề tin tưởng anh,nhưng nghe Bối Như kể,bảy năm qua cô phải trải qua đau khổ ra sao và điều đặc biệt cô không chấp nhận một ai, vì cô cũng giống anh tình yêu họ dành cho nhau quá nhiều nên không thể dung nạp thêm bất kì ai.Anh thờ dãi trong lòng cô đúng là khắc tính của anh mà,một chút nữa xem anh giải quyết cô như thế nào.Còn Hứa Mỹ Nhã và Hạ Băng đám qua mặt anh bao năm trời, làm cho cả anh và Khiết Tâm đau khổ,anh sẽ khiến họ trả giá đắt.

Bối Như thấy mặt anh trầm âm không lên tiếng cô không biết anh có vì đau khổ quá mà bị nội thương không nữa.

- " Chấn Vũ anh không sao chứ? "

- " Không sao.Cám ơn em Bối Như đã nói anh biết tất cả sự việc.Em yên tâm,anh không hề làm gì có lỗi với Khiết Tâm cả, còn Hạ Băng không phải vợ chưa cưới của anh,còn người đi chung với cô ta không phải mẹ anh"

Bối Như há hốc miệng không ngậm lại được,Phương Chấn Vũ đem thân thể của mình nói sơ qua cho Bối Như hiểu.

Trời ạ.Bối Như chỉ biết kêu trời thôi,cô rất muốn tìm ngay hai người đàn bà xấu xa đó tát cho họ vài cái vì đã để Tâm Tâm của cô đau khổ bao nhiêu năm nay.

- " Anh còn có việc phải về,em giúp anh soạn hành lí của Khiết Tâm để sẵn,một chút trợ lí anh sẽ đến lấy.Còn nữa cảm ơn em bao năm nay đã chăm sóc cho Khiết Tâm,em yên tâm từ giờ cô ấy sẽ hạnh phúc"

Bối Như gạt đầu tin tưởng lời anh nói,nhìn bóng anh khuất sau cửa,mà cô cầu phúc cho Tâm Tâm, có vẻ Chấn Vũ sẽ không bỏ qua cho Tâm Tâm vì tội không tin tưởng anh ta.

"Tâm Tâm chuẩn bị tinh thần hưởng những hạnh hạ ngọt ngào đi"

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hình phạt dành cho em

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc.Thấy sắc mặt Ưông Hạo không được tốt,từ lúc cô báo cáo sẽ cùng Phương Chấn Vũ sang Paris.

- " Ưông tổng tôi đã bàn giao công việc ổn thỏa,bây giờ tôi phải về chuẩn bị hành lí"

Ưông Hạo biết đây là công việc,nhưng mỗi lần nhớ đến ánh mắt Phương Chấn Vũ nhìn Khiết Tâm anh thấy khó chịu và lo lắng,nhưng đây là công việc anh biết nói gì đây.

- " Khiết Tâm tuy hợp đồng lần này rất quan trọng,nhưng nếu em không muốn đi anh sẽ cử người khác,ý anh là suy nghĩ của em là quang trọng nhất"

- " Em sẽ đi,vì nếu đôi người bên Phương tổng chắc sẽ không chấp nhận và nghĩ là chúng ta không chuyên nghiệp"

Lời Khiết Tâm nói rất đúng.Hạng mục kì này giá trị như thế nào không cần phải nói, Phương Chấn Vũ cho họ cơ hội như thế,nếu họ không biết nắm bắt thì sẽ tuột khỏi tay.

- " Ừ.Được rồi, qua đó có vấn đề gì em phải báo anh ngay,hiểu không?"

- " Vâng! Em biết rồi, đây đâu phải lần đầu tiên em đi công tác"

- " Cũng gần trưa rồi hôm nay anh mời cơm,

em không được từ chối đấy,coi như anh cảm ơn em,đã cố gắng vì công ty "

Khiết Tâm nhìn đồng hồ thấy thời gian còn sớm,mà Ưông Hạo đã mời như thế cô cũng không tiện từ chối.Nên cô nhẹ nhàng gật đầu.

- " Đi thôi "

Ưông Hạo vui vẻ khi thấy cô nhận lời.Hai người ra đến cổng công ty.

- " Em đứng đây chờ anh,anh lấy xe".

- " Vâng"

Ưông Hạo vừa khuất thì một chiếc xe Rolls-Royce màu đen lau tới tốc độ khá nhanh.

Khiết Tâm và mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, vì làm ở đây lâu như vậy họ chưa bao giờ,thấy có khách hàng hay nhân viên nào của công ty đi chiếc xe đắt giá như vậy.Khi mọi người còn đang bàn tán, thì chủ nhân chiếc xe mở cửa đi ra, không khỏi khiến mọi người phải trầm trồ, còn Khiết Tâm như bị điểm huyệt, sao anh lại xuất hiện ở đây!!

Chưa hoàn hồn thì đã thấy Chấn Vũ bước nhanh nắm tay kéo cô đi ra xe, lại với dáng vẻ như rất tức giận.

- "Phương tổng...Phương tổng...anh làm gì vậy...á...anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Phương Chấn Vũ một loạt động tác nhanh lẹ,mở cửa nhét cô vào xe cài dây an toàn cho cô, sau đó vòng sang hướng khác lên xe,

khởi động chạy đi, để lại sau lưng những khuôn mặt ngờ ngác không biết chuyện gì xảy ra, nhiều người còn nghĩ chẳng lẽ là bắt cóc, Khiết Tâm chưa kịp phản ứng đã thấy mình bị nhét vào xe, mà người đang lái xe, chạy rất chuyên tâm, không có hề ngoảnh đến cô. Khiết Tâm tức giận lấy tay đập vào cửa xe hết lên.

- " Mở cửa...anh muốn đưa tôi đi đâu...mở cửa..."

- " Em im lặng cho anh"

Bị tiếng quát của Phương Chấn Vũ làm giật mình, Khiết Tâm im bất không dám la hét nữa vì bây giờ khuôn mặt của Phương Chấn Vũ rất đáng sợ, cô tự nhận mình là người nhát gan.

Khiết Tâm ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn để xem anh đưa cô đi đâu, thì điện thoại trong túi xách vang lên, Khiết Tâm vội vàng bắt máy vì cô biết đó là ai.

- " Alo. Ông tổng..."

Chưa nói hết câu điện thoại trong tay không cánh mà bay

- " Alo. Ông tổng. Tôi là Phương Chấn Vũ. Lịch trình thay đổi nên bây giờ tôi và trưởng phòng Lâm phải ra sân bay... Tôi biết rồi.. Chào anh"

Nghe xong anh không trả lại điện thoại cho cô mà để hẳn vô cốp đựng đĩa. Khiết Tâm bực mình sao anh lại tự tiện như vậy.

- " Sao anh lại như vậy. Tôi và Ông tổng có hẹn ăn cơm, dù muốn tôi đi với anh, anh cũng phải để tôi nói với anh ấy một câu chứ."

Lời nói của Khiết Tâm làm Phương Chấn Vũ tức giận không thôi, lúc này thấy cô và Ông Hạo nói cười vui vẻ từ công ty đi ra, anh đã không kìm được cơn giận, cô không biết tên kia có ý với mình hay sao mà còn hẹn hò ăn cơm. Cứ nghĩ đến việc anh không quay về có phải hay không? một thời gian nữa cô sẽ chấp nhận người mới, mà cái tên Ông Hạo kia rất có khả năng sẽ bên cạnh cô.

Càng nghĩ càng tức anh càng tăng tốc xe chạy ngày càng nhanh, làm Khiết Tâm mặt mày xanh mét.

- " Phương Chấn Vũ không cần chạy nhanh như vậy...anh điên rồi.sẽ xảy ra tai nạn đó.."

Phương Chấn Vũ không thèm trả lời cô, anh chuyên tâm chạy xe, Khiết Tâm không dám lên tiếng nữa vì sợ kích động anh, cô ngồi nắm chặt dây an toàn. Chẳng mấy chốc xe đã ra khỏi thành phố chạy vào ngoại ô, khoảng nửa tiếng sau xe tiến vào một ngôi biệt thự nằm dưới chân núi.

Ngôi biệt thự rất đẹp xung quanh là cây cối, thoáng đãng cảm giác rất yên bình. Xe ngừng lại, đang quan sát Khiết Tâm bị Phương Chấn Vũ lôi ra kéo nhanh vào nhà, tất cả cửa đều tự động, mà điều khiển nằm trên tay anh, Khiết Tâm đứng đờ vì không biết anh chở cô đến đây làm gì, mà nhìn bộ dạng anh bây giờ như hung thần làm cô rất sợ, gần đến cửa cô nắm chặt tay cầm cửa,

Phương Chấn Vũ lôi cổ nào cũng không chịu đi.

- " Tôi muốn về nhà...anh đưa tôi đến đây làm gì?"

- " Em có thả tay ra không?"

- " Không...Á.."

Chẳng buồn nói với cô anh gỡ tay cô ra, sau đó vác cô lên vai.

- " Ngoan.. ngoan cho anh"

Anh bấm nút cửa khóa lại, anh bế thẳng Khiết Tâm lên lầu đi thẳng vào phòng ngủ, mặc cho cô vừa la vừa hét, tay chân đầm đìa lưng tung. Vào phòng vừa thả cô xuống cô đã đẩy anh ra, quay người bỏ chạy, nhưng cửa phòng đã bị đóng,

Khiết Tâm đập cửa rầm rầm không thấy nhúc nhích, cô xoay mặt lại thấy Phương Chấn Vũ đã bước lại gần cô, cô tức giận la lên..

- " Chấn Vũ...anh thả em....umh"

Chưa nói hết câu miệng đã bị anh khóa chặt. Môi anh tìm kiếm môi cô, lưỡi anh rất nhanh đưa vào tìm kiếm quần lấy lưỡi cô,

anh hôn rất mạnh bạo và cuồng dã như muốn nuốt cô vào trong bụng, tay anh chế trụ gáy cô, cô cố vùng vẫy tay đánh vào lưng anh nhưng chẳng ăn thua gì. Nụ hôn kéo dài rất lâu, cô cảm giác môi mình bị anh hôn mà trở nên tê dại, đây là nụ hôn sau bao năm xa cách, cô không nghĩ lại mãnh liệt như vậy, Khiết Tâm làm gì còn hơi sức chống trả, hai tay không biết lúc nào đã buông xuống nắm chặt áo anh. Khi cô nghĩ mình sẽ chết vì thiếu oxy thì môi anh rời khỏi môi cô.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng vì thiếu dưỡng khí, đôi môi bị hôn mà sưng đỏ, mắt thì nhắm chặt. Con tức giận lúc này như bay sạch. Tay anh miết nhẹ môi cô.

- " Cái miệng này còn dám cãi nhai nữa không. Hừm"

Nghe tiếng anh,cô mới từ từ mở đôi mắt như phù sương lên ngược nhìn anh.Chưa đợi cô tỉnh táo anh đã áp môi xuống môi cô lần nữa cô bị anh đẩy lùi vào sát cánh cửa.

Một tay anh ôm trọn vòng eo cô, ôm siết chặt vào cơ thể anh, một tay anh giữ lấy gáy cô bắt cô ngửa mặt lên đón nhận nụ hôn của anh, lần này được thay thế nụ hôn rất nhẹ nhàng, kĩ thuật hôn của anh rất tốt, môi anh mút chặt lấy môi cô, lưỡi anh vẽ vòng quanh viền môi cô sau đó anh tiến vào trong mút lấy đầu lưỡi không cho cô chạy trốn, lưỡi anh không ngừng khoáy động trong miệng cô, bây giờ cả mũi cô toàn là hơi thở của anh,càng ngày nụ hôn càng nhanh,cô không thể theo kịp tiết tấu của anh, môi lưỡi triền miên phát ra những tiếng " chụt,chụt" hai người trao đổi nước bọt cho nhau.

Khiết Tâm lúc này bị nụ hôn và sự dịu dàng của anh làm cho đầu óc mê mụi, cả người như không còn sức cô phải dựa hẳn vào người anh, được anh ôm chặt mới không ngã,hai tay không biết từ lúc nào đã đề lên vai anh,đáp lại nụ hôn của anh.Mà anh hôn ngày càng mãnh liệt giống như hôn bù cho mấy năm qua,không có ý định dừng lại, nụ hôn quá nóng bỏng Khiết Tâm kim chế không được phát ra tiếng rên rĩ " uhm...uhm".

Tiếng rên rĩ của cô càng làm cho Phương Chấn Vũ càng hôn điên cuồng,nếu có thể anh như muốn nhập cả cơ thể cô vào anh, sự ngọt ngào của cô vẫn như năm nào,làm anh say mê,còn cả thân hình mềm mại,da thịt trơn bóng thật sự có thể anh chỉ muốn nuốt cô vào bụng,tay không nhàng rời nữa,

chạy tán loạn trên cơ thể cô,anh đưa tay lên xoa bóp ngực cô,hình như bị ngăn bởi chiếc áo sơ mi làm anh không vui,Phương Chấn Vũ kéo áo cô lên tay đưa vào trong,áp lên ngực cô tuy ngăn cách bởi chiếc áo lót nhưng cũng khiến anh thích không thôi,tay kia đưa xuống vén váy cô lên cao đến eo,

xoa nắn bờ mông căng tròn,hai thân thể không ngừng ma sát nhau,mà lúc này anh đã buông môi cô ra hôn dần xuống cổ,vừa hôn vừa liếm lúc mạnh lúc nhẹ,cô lúc này đã nhúng ra như nước,ngửa đầu ra sau miệng nhỏ chỉ còn biết thốt lên rên rĩ " uhm...uhm."anh lấy tay bức mạnh những nút áo văng lả chả, đẩy áo ngực cô lên,bầu ngực trắng ngần nụ hồng đã sớm dựng đứng,anh không chần chừ há miệng ngậm ngay vào liếm mút.

Cảm giác lạnh lạnh ở ngực và tiếng liếm mút làm Khiết Tâm bưng tỉnh,bao nhiêu hình ảnh,lời nói hiện ra trong đầu như một đoạn phim ngắn hình ảnh anh cùng Hạ Băng tay trong tay, anh đã có vợ chưa cưới,cô và anh đã chia tay,không được.. sau cô có thể như vậy mà xảy ra quan hệ với anh,không được cô không thể làm như vậy,cô tỉnh táo hẳn, tuy tay chân mềm nhũn như không còn sức,cô thờ hờn hển,cổ gồng lấy hết sức đẩy anh ra.

- "Không...không...đừng...anh buông em ra"

Phương Chấn Vũ đang chìm đắm trong dục vọng bị đẩy ra bất chợt làm thân hình cao lớn của anh,thụt lui vài bước,lúc này vì kích thích mà mặt anh ửng đỏ.

Anh nhìn người con gái trước mặt váy bị kéo qua eo,thấy cả quần lót màu trắng,áo sơ mi bung hết nút bị kéo xuống nằm hững hờ trên tay,áo ngực bị đẩy lên trên,bộ ngực đang phơi bày được cô lấy tay che lại,khuôn mặt cô lúc này ửng đỏ,đôi môi bị hôn sưng bóng,đôi mắt thì rung rung nhìn anh như lên án.Đẹp tả không xiết,cử chỉ mỏng manh yếu đuối như quỳn rũ người ta phạm tội,anh neho mắt lại bước từng bước lại cô.Một lần nữa kéo cô vào lòng vui mặt vào hõm cổ của cô,anh cắn nhẹ vành tai cô,giọng khàn khàn vang lên.

- " Ngoan ngoan cho anh,đây hình phạt dành cho em"

Khiết Tâm lúc này đầu suy nghĩ được gì cũng không hiểu những gì anh nói,cô lấy tay đẩy anh ra,thấy anh vẫn không nhích nhích,cô lấy tay đấm bóp bóp sau lưng anh.

- " Chấn Vũ...anh không được đụng vào em..buông em ra...chúng ta không thể "

Phương Chấn Vũ lúc này ngược mặt lên, tay vẫn ôm chặt cô.

- " Tại sao không thể...em là của anh tại sao anh là không có quyền đụng vào em"

Lời nói bá đạo kèm theo đó là hành động làm Khiết Tâm hét lớn.Không mản đến sự phản kháng của cô,anh bẻ thốc cô lên,chân dài đi nhanh đến giường,để cô xuống giường,anh cời sạch những gì còn sót trên người cô,mặc cho Khiết Tâm chống trả quyết liệt,nhưng sức cô chẳng là gì với anh,thấy anh đang cời quần áo của anh,cô nhảy xuống giường định chạy vọt vào phòng tắm mặc thân đang trần truồng,vừa cời xong quần lót,chỉ một tay anh đã bắt cô lại dễ dàng,hai người cùng ngã xuống giường,

chân cô vung đập bị chân anh kẹp chặt,tay anh bắt lấy hai tay cô đưa lên đầu,tư thế này làm thân hình cô áp sát vào anh không một khe hở,cô cảm nhận rõ ràng vật nóng cứng như sắt của anh đang đè ngay bụng cô,cô hoảng hốt uống éo thân mình...

- " Chấn Vũ..đừng..anh thả em ra..Em không muốn...Á"

BỐP

Cô im bật,mặt đỏ lên vừa thẹn vừa đau..anh vừa đánh cô đấy,cô nghĩ cái mông mình chắc là đỏ lên rồi.

Phương Chấn Vũ thấy Khiết Tâm miệng thì la người thì lộn xộn,tay chân vung loạn xạ,không còn cách nào khác anh phải vỗ mạnh vô mông cô,cho cô im lặng,anh dùng lực vừa phải nhưng da thịt cô non mềm anh nghĩ chắc là cũng đau,quả nhiên cô im lặng ngay lập tức,ngoan ngoan hai mắt mở to nước mắt lưng tròng chờ đợi để roi,nhìn anh,môi mím lại,bộ dạng uất ức nhìn thương yêu muốn chết.Làm tim anh những ra,lấy tay xoa nhẹ qua lại chỗ mới bị anh đánh,mũi cạ vào mũi cô,miệng dồ dảnh.

- "Khiết Tâm..anh xin lỗi...có đau không em"

- "Oa..Huu...huu anh là đồ xấu...huu"

Thà không hỏi tới thì thôi một khi hỏi tới thì bao nhiêu đau khổ, sự tủi thân bao năm qua bùng phát, nghe lời nói dịu dàng thấy cứ chi dễ dàng, yêu thương của anh, cô uất ức bật khóc nức nở, nước mắt như vỡ òa, tay được anh buông ra cô đánh bốp bốp lên ngực anh, nước mắt chảy ra, được anh liếm sạch, nhưng liếm bao nhiêu cũng không kịp, nước mắt rơi càng ngày càng nhiều, Phương Chấn Vũ chưa bao giờ biết cô nhóc này ăn vạ như vậy anh chỉ đánh nhẹ một cái mà cô đã khóc thương tâm như vậy, anh áp xuống nuốt hết tiếng khóc của cô vào miệng, anh hôn rất nhẹ nhàng, môi mát nhẹ môi cô, tay xoa nhẹ nhẹ ở mông cô, cảm giác non mềm làm anh rất thích, cách này rất hiệu nghiệm,

hôn một hồi cô cũng đã ngừng khóc, anh buông môi cô ra, cả da thịt của cô giờ chuyển sang hồng nhạt, da thịt trắng hồng nổi bật trên Drap giường màu xanh đậm.

Khiết Tâm nhìn lên khuôn mặt người con trai mà cô yêu thương sâu sắc, bao nhiêu đêm trong giấc mơ cô luôn mơ thấy anh ôm cô trong vòng tay yêu thương cô, mà đây không phải là mơ mà là sự thật, giờ đây anh đang ôm cô rất chặt, như sợ buông cô ra, cô sẽ biến mất vậy, trong mắt anh giờ đây cô thấy được tình yêu anh dành cho cô.

Không kìm lòng được cô lấy tay vuốt nhẹ nhẹ lên mặt anh, ngón cái cô miết nhẹ gò má anh, vì khóc nên tiếng cô trở nên khàn khàn, cô lẩm bẩm nói rất nhỏ, nhưng anh nghe rất rõ.

- "Chấn Vũ..Chấn Vũ sao anh có thể xấu xa đến thế...sao anh đã có người khác...nhưng lại ép buộc em..hicc...em không muốn làm người thứ ba..hicc"

Cô ghen ngào nói trong nước mắt. Phương Chấn Vũ yêu thương hôn lên mí mắt rồi mũi, cảm bàn tay xinh đẹp đưa lên miệng hôn nhẹ. Ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô một cách thâm tình.

- "Anh không có người khác, cả cuộc đời anh chỉ có mình em, anh yêu em Khiết Tâm"

Àm...mọi thứ đều vỡ vụn vì câu anh yêu em của anh, xin hãy thứ tha cho cô giờ đây cô không muốn mạnh mẽ, hay suy nghĩ đạo lý gì nữa hãy cho cô một lần được yêu đuối bất chấp tất cả, cô chấp nhận đầu hàng, sa lầy vào hố sâu tình yêu này, khi lần đầu gặp lại anh cô biết mình xong rồi, không thể cứu chữa nữa vì cô quá yêu anh. Vì yêu! cô xin chịu mọi tội lỗi để anh yêu thương ngay lúc này. Khiết Tâm khóc nức lên tay vòng qua cổ anh, áp môi mình lên trước khi môi chạm môi Phương Chấn Vũ nghe được cô nói

- "Em cũng yêu anh...yêu anh...yêu anh rất nhiều "

Từ bị động anh đổi thành chủ động, không phải anh không muốn nói cho cô biết sự thật mà bây giờ không phải lúc, chuyện đó để ngày mai tính vậy.

Anh hôn mạnh bạo chuyển xuống ngậm lấy bầu ngực của cô.

Hai cơ thể tiếp xúc, độ nóng toát ra, khiến Khiết Tâm há miệng hít thở. Mắt cô neho neho, lấp lánh gọi tình. Một tay xoa nắn bờ mông khít khao của cô, một tay nắm lấy bộ ngực trắng nõn. Nụ hôn của anh dần dần xuống tới trên bụng cô. Cảm giác không ngừng truyền vào đại não của Khiết Tâm cảm giác này vừa xa lạ vừa quen thuộc, toàn thân của cô cũng nóng lên, chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt nóng theo bàn tay di động khắp cơ thể, muốn né ra lại cảm thấy không thoải mái, trong đôi mắt mông lung sương mù:

- "A, uhm,...em khó chịu...em khó chịu."

Tay anh bây giờ đang ở nơi ẩm ướt của cô, anh lấy ngón tay cho vào, nơi đó khít chặt, tuy cô không phải lần đầu, nhưng đã lâu không làm, cô bây giờ như trang giấy trắng, anh còn nhớ lần đầu của hai người, lúc đó cô đau đớn khóc nức nên bây giờ anh phải kiên nhẫn để không làm cô khó chịu. Anh thử di động, xoa nắn, vuốt ve, trêu chọc nhẹ nhàng tạo nên từng đợt từng đợt tình triền,

Khiết Tâm có cảm giác cơ thể mình càng lúc càng trở nên nóng, còn chỗ đó...cũng đã ướt át nhớp nháp....

Thậm chí, còn tràn ra dính ướt cả mông, chảy dài xuống giữa hai chân.... Cô khó chịu nhìn anh, trong ánh mắt đầy vẻ mong chờ van xin.

- "Nói anh nghe. Có muốn không? Hừm"

Lưỡi anh không ngừng liếm láp để lại ấn ký trên da thịt cô, Khiết Tâm bật ra từng tiếng rên rỉ, ngại ngừng gật đầu. Anh bật cười yêu thương hôn lên môi cô, hôn đến khi cô mơ mơ màng màng, Áp cơ thể mình xuống, để vật lớn của mình chìm sâu vào trong cơ thể chặt chẽ mềm mại kia.

"Ừm..."

Thế xác và tinh thần tương liên, khiến hai người đều há miệng hít thở sâu.

Cảm giác được lấp đầy bay vọt đến tận tim của Khiết Tâm, có chút đau, nhưng đan xen chút ngọt ngào nói không nên lời...Khoái cảm vây quanh cùng cảm giác thỏa mãn gần như muốn bức Phương Chấn Vũ phát điên. Dù vậy nhưng anh vẫn không hề thô lỗ, anh ra vào nhẹ nhàng, Khiết Tâm ngửa mặt ra sau miệng nhỏ không ngừng rên rỉ.

Đôi chân thon thả của Khiết Tâm quấn lên vòng eo rắn chắc, mặc cho anh mạnh mẽ dùng sức chen chúc vào bên trong cơ thể cô.

Người đàn ông bắt đầu buông thả dục vọng của mình, đánh chiếm địa phương thần bí hết lần này sang lần khác.

Nương theo mỗi động tác của anh là tiếng rên rỉ mê mẩn của người con gái...đến khi anh ôm chặt cô,hai người cùng nhau lên đỉnh, anh phun hết mả mống vào cơ thể cô, thời gian như ngừng trôi với giây phút tuyệt vời này.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngọt ngào

Khiết Tâm mệt mỏi ngất đi lúc nào không biết, khi cô tỉnh dậy thì đã thấy mình trên máy bay, cô mở đôi mắt lem nhem lên quan sát, thì ra đây là máy bay tư nhân đơn giản nhưng rất sang trọng,mà cả người của cô được Phuong Chấn Vũ ôm chặt vào trong lòng, bên trên hai người được phủ chiếc chăn mỏng.Cô khó khăn động đậy cơ thể đau nhức, mải nhíu lại. Tiếng nói trên đỉnh đầu truyền xuống,

- " Khó chịu sao em?"

Khiết Tâm ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn người đàn ông vừa mới lên tiếng,nhớ lại họ vừa mới trải qua cuộc kích tình nóng bỏng , mặt cô đỏ lên ngượng ngùng gật đầu.Phương Chấn Vũ bật cười nhìn thái độ đáng yêu của cô, khiến anh yêu chết đi được, anh hôn lên má cô.

- " Xin lỗi.Lần sau sẽ không làm em mệt nữa"

Lời của anh khiến cô xấu hổ không thôi, còn có lần sau nữa sao?.Nhưng nghĩ đến đây lòng cô lại trùng xuống, đôi mắt cô nhuộm màu đau thương, bảy năm trước chia tay anh,cô tưởng mình đã chết, giờ đây họ lại xây ra quan hệ như thế này, trải qua chuyện kia cô mới nhận thức được tình yêu cô dành cho anh còn mãnh liệt hơn trước, làm sao cô buông tay đây, quan sát thấy thái độ của cô lòng anh thất lại, Khiết Tâm của anh đã phải đau lòng bao nhiêu năm nay, anh sẽ không để cô phải đau lòng thêm phút giây nào nữa.Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên

- " Khiết Tâm nhìn anh"

Khiết Tâm nghe lời nhìn anh,ánh mắt anh lúc này vô cùng dịu dàng và chất chứa sự đau lòng.

- " Em có gì muốn nói với anh không?"

Khiết Tâm cắn môi,đôi mắt mở to nhìn anh không chớp mắt, đôi chân mải nhíu lại, cô đắn đo không biết mở miệng thế nào,nhưng lời buộc miệng không đầu không đuôi.

- " Em sai rồi"

Đôi mải anh nhíu lại,không hiểu về câu nói của cô.

- " Em làm sai điều gì?"

Mắt ửng đỏ lên,tay cô run run nắm chặt vạt áo của anh.

- " Em.em là người con gái xấu xa,biết anh có vợ chưa cưới rồi mà em còn để xảy ra quan hệ với anh, em không nghĩ sẽ cướp mất anh từ tay cô ấy,em chi.."

Chưa nói hết câu môi cô đã bị Phuong Chấn Vũ lấy tay chặn lại.Anh thở dài trong lòng,đúng là cô vẫn chưa thật sự muốn ở bên cạnh anh.

- "Vợ chưa cưới của anh là ai?"

Khiết Tâm cố gắng bình ổn hơi thở, cái tên Hạ Băng này đối với cô như một cây kim vậy, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đau.

- "Là siêu mẫu Hạ Băng, lúc ở trung tâm thương mại cùng đi với anh đó "

- "Ai nói với em?"

Cô cụp mắt xuống đôi mi đen dài che đi, anh không thấy được cảm xúc của cô.Anh lấy tay nắm cằm nâng mặt cô lên.Mặt nghiêm lại cất giọng như ra lệnh.

- " Nói.Không được trốn tránh"

Dù đã biết tất cả sự việc nhưng anh vẫn muốn cô nói,chi đối diện mới giải quyết được vấn đề.Bị anh ép buộc, cô không thể trốn tránh nữa,vậy thì nói rõ mọi việc một lần, dù sao cô cũng đã chuẩn bị tâm lý, đón nhận tất cả rồi.

- " Là mẹ anh.."

Anh không có gì là ngạc nhiên khiến cho Khiết Tâm thấy kì lạ, nhưng câu nói của anh lại làm cho cô như đứng hình

- "Em gặp mẹ anh? "

Anh ngừng một chút sau đó nói tiếp.

- "Anh chỉ có một người mẹ mà bà đã mất cách đây hơn 20 năm"

Cô há hốc miệng nhìn anh, cô nuốt xuống nước miếng lắp bắp.

- "Không..phải vậy..bà ấy nói bà ấy là mẹ anh, còn có hình nữa"

Anh thở dài, ôm cô chặt cô vào lòng, đem mọi chuyện kể cô nghe. Khiết Tâm nghe xong không cảm được nước mắt, từ nhỏ anh đã mất mẹ, chứng kiến sự phản bội của cha còn chịu sự lạnh nhạt của ông, phải chịu bao nhiêu là áp lực, gánh trách nhiệm là người thừa kế, nguy hiểm rình rập, lúc nào cũng phải gồng mình chống chọi với các thế lực có dã tâm xung quanh. Để được như ngày hôm nay, chắc chắn anh rất mệt mỏi, cô còn nhớ hồi đó, anh thường hay đi sớm về khuya, vừa học vừa làm, mỗi lần hỏi anh, anh đều nói:

- " Anh làm thêm kiếm tiền, nuôi vợ anh chứ!"

Lúc nào xuất hiện trước mặt cô, anh cũng vui vẻ, anh chưa bao giờ kể cho nghe chuyện gia đình anh, anh luôn che chở cô trong vòng tay, cho cô cuộc sống trong vui vẻ làm cô tránh xa thế giới tối tăm đầy chàm bầy đó. Vậy mà cô, vì tin lời người khác, mà nhân tâm từ bỏ tình yêu của hai người, lúc anh mệt mỏi phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn, thì cô lại rời xa anh. Vậy mà bao năm qua anh vẫn chung thủy với tình yêu của hai người. Cô vốn không xứng đáng có được tình yêu của anh. Cảm giác tội lỗi làm tim cô thắt lại, nước mắt đau lòng rơi nhòe cả mắt. Thấy cô im lặng rồi tự nhiên bật khóc, anh luống cuống ôm cô, đặt lên đùi, lấy tay lau nước mắt cho cô.

- " Sao lại khóc rồi? Ngoan đừng khóc nữa, nói anh nghe"

Nghe lời dịu dàng, cung chịu của anh, cô bật khóc nức nở vui đầu vào cổ anh, tay siết chặt eo anh.

- " Em...em xin lỗi...em sai rồi...Chấn Vũ em không xứng đáng với tình yêu của anh...

huuhu..Em không xứng đáng..hu"

- "Khi anh phải chống chọi với mọi khó khăn thì em như một con ngốc gây thêm phiền phức, vì ngu ngốc nghe theo một phía,

để dằng từ bỏ tình yêu của chúng ta...

huhu..nhưng rời xa anh em cũng rất đau khổ...nhưng lúc đó em không biết làm sao cả...Em yêu anh..thật sự rất yêu anh Chấn Vũ..hic"

Nhìn cô khóc rất thảm thương, những lời cuối cùng chỉ còn nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, sao anh lại không biết chứ, biết cô yêu anh nhiều như thế nào, bấy năm qua cô đau khổ ra sao? Hành hạ bản thân như thế nào anh đều biết hết, yêu cô còn không đủ, làm sao có thể trách hờn gì cô đây. Nhưng chính anh còn không ngờ được thủ đoạn của Hứa Mỹ Nhã thì non nớt như cô thì làm sao mà không bị lừa cho được, càng nghĩ càng thương cô hơn, thật lòng anh không hề giận cô dù là một ít. Anh nâng mặt cô lên, lau nước mắt cho cô, yêu thương hôn lên môi cô, mỉm cười nhìn cô.

- " Đồ ngốc, khóc gì mà thảm thế! Ngoan không khóc nữa"

Tay anh siết lại ôm cô chặt hơn, tay còn lại vuốt tóc cô.

- " Đối mặt với những khó khăn, đó là chuyện không sớm thì muộn anh cũng phải đối diện vì đó là trách nhiệm của anh, anh không trách em vì do anh không kể cho em biết hoàn cảnh của anh. Với lại Hứa Mỹ Nhã là loại người nào chứ, lão luyện như ba anh còn bị ba ta dắt mũi đầy thôi, huống hồ là em"

Anh không trách mà con nghĩ cho cô đến thế, vì yêu! anh có thể bao dung cho cô tất cả, cả việc bị cô làm tổn thương.

- " Nhưng mà em có thể hỏi anh, đằng này em lại..á..đau"

Bỗng nhiên anh nghiêm mặt cắn nhẹ vào chóp mũi cô, Khiết Tâm lấy tay xoa mũi vì đau uất ức nhìn anh.

- " Đúng vậy, tội của em là không tin tưởng anh, sau này có việc gì cũng phải hỏi qua anh, có biết không?

Khiết Tâm ngoan ngoãn gật đầu, vui mặt vào ngực anh nhỏ giọng lên tiếng.

- " Xin lỗi anh"

Phượng Chấn Vũ mỉm cười hài lòng vui mặt vào tóc cô, hít lấy hương thơm từ cô.

- " Nếu em thấy có lỗi với anh, vậy hãy dùng cả đời này bù đắp cho anh đi"

Anh vừa nói hết câu người con gái trong lòng liền ngẩng mặt lên, mắt to nhìn anh, tim Khiết Tâm như muốn nhảy ra ngoài, anh muốn cầu hôn cô sao? Đang còn chưa hiểu vì câu nói của anh, Khiết Tâm thấy anh lấy ra một cái hộp đồ, sau đó anh lấy chiếc nhẫn Kim cương sáng lấp lánh không biết anh chuẩn bị từ khi nào, đưa đến trước mặt cô.

"Em có đồng ý dùng cả đời này để bù đắp cho anh không?"

Anh ngừng một chút, sau đó thâm tình nhìn vào mắt cô.

"Khiết Tâm anh yêu em, làm vợ anh nhé"

Khiết Tâm cảm thấy mình như đang mơ, một giấc mơ ngọt ngào, những giọt nước mắt hạnh phúc chò không được, đã rơi xuống. Trên một không gian rộng lớn của bầu trời, anh cầu hôn cô, không kiểu cách hay lãng mạn, nhưng cô không cần, chỉ đơn giản anh yêu cô và cô yêu anh như vậy quá đủ rồi, cô thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất thế gian này rồi, cảm xúc lẫn lộn nụ cười hiện lên trên những giọt nước mắt.

"Em đồng ý, đồng ý, em sẽ dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho anh"

Cô xòe bàn tay xinh xắn cho anh đeo nhẫn vào.

Cô cười tươi, nụ cười cô rất đẹp, chỉ cần nhìn cô cười thôi anh cũng thấy hạnh phúc. Khiết Tâm ôm cổ anh dang đôi môi ngọt ngào lên hôn anh.

"Em yêu anh. Chấn Vũ"

Họ ôm hôn nhau say đắm, trên trời đêm Paris.

"

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Âm áp

Phuong Chấn Vũ từ trong phòng tắm đi ra, thấy một màn, khiến anh phải mỉm cười, trên chiếc giường phủ drap màu trắng, có một cô gái mặc chiếc áo ngủ bằng phi màu trắng sữa, đang lăn qua lộn lại, bàn tay có ngón áp út đeo chiếc nhẫn kim cương sang trọng, đưa lên cao để ngắm, miệng thì cười ngây ngô, không biết tâm trí để đâu mà đến nỗi anh đi ra cô cũng không hay, lấy khăn lau sơ tóc, lên giường ngồi xuống, ôm cô vào lòng, hôn lên má cô một cái thật mạnh.

"Suy nghĩ gì? mà cười một mình thế hả?"

Khiết Tâm nhìn anh, rồi từ từ mỉm cười, cô cảm thấy cảm giác mình bây giờ cứ lâng lâng như đang bay á. Từ hồi trên máy bay, đến khi máy bay hạ cánh, và đến lúc họ vào ngôi biệt thự này, cô vẫn không tin đây là sự thật, mọi thứ quá bất ngờ, cả ngôi biệt thự sang trọng theo kiểu cách cổ của Châu Âu mang phong cách Pháp này cũng vậy, đây là ngôi biệt thự anh mua cách đây hai năm, cô hỏi anh vì sao anh mua nó, mà lí do khiến cho cô ghen ngào không biết diễn tả như thế nào, anh nói vì anh biết cô thích nước Pháp, anh tin một ngày nào đó hai người họ sẽ trở về bên nhau, đến lúc đó cùng nhau đi du lịch, sẽ có nơi để ở. Một người đàn ông xuất sắc như vậy yêu mình hết lòng như thế, cô còn đòi hỏi gì nữa, cô chỉ cảm thấy mình quá may mắn mà thôi. Khiết Tâm nắm bàn tay anh, nghịch từng ngón tay thon dài của anh, khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời về hạnh phúc, cô ngẩng lên hôn chụt vào cằm anh. Rồi mở to đôi mắt long lanh nhìn anh.

"Chấn Vũ, tất cả không phải là mơ đúng không anh?"

Đừng trách cô hỏi một câu dư thừa, vì trong bảy năm qua cô mơ những cảnh hạnh phúc này biết bao nhiêu lần nhưng khi tỉnh dậy mọi thứ đều tan biến, chỉ còn mình cô và nước mắt. Nghe cô hỏi mà tim anh thắt lại, Phuong Chấn Vũ yêu thương ôm chặt cô trong vòng tay mạnh mẽ của anh. Anh áp xuống cắn nhẹ lên môi cô.

"Á..sao anh cắn em, đau chết đi được"

Anh bật cười lấy tay vuốt nhẹ môi cô.

"Ừm. Vậy có phải là mơ không?"

Hiểu được ý anh, Khiết Tâm mỉm cười lắc đầu. Muốn cô quên được bóng ma trong lòng không thể muốn là được, cần có thời gian, để cô cảm nhận được tình yêu của anh dành cho cô, anh đỡ cô ngồi dậy để cô ngồi lên đùi anh dạng hai chân qua eo anh, mặt đối mặt với anh, tư thế ngồi làm Khiết Tâm đỏ mặt, vì cô mặc váy, ngồi như thế này váy bị vén lên rất cao, không che được bao nhiêu, mà hai tay Phuong Chấn Vũ một tay ôm eo cô, một tay đang áp sát hông cô, làm cho cơ thể hai người sát chặt, mà cô lại không mặc áo lót bộ ngực của cô đang bị ma sát với áo ngủ của anh. Trời ạ. Cô không hiểu ngồi như vậy làm sao nói chuyện được, Phuong Chấn Vũ thấy được sự bối rối của cô, anh cười thâm trong lòng ôm sát cô hơn. Khiết Tâm đỏ mặt lấy

tay chống lên ngực anh,nững nụ lên tiếng.

- " Chấn Vũ ..chúng ta đang nói chuyện mà"

- "Ừ.Anh biết "

Anh biết gì chứ,rõ ràng anh cố tình mà.

- " Ngồi..như vậy làm sao em nói được"

Anh bật cười lấy tay捏 mũi cô.

- "Sao lại không nói được. Hay em đang nghĩ chuyện gì không trong sáng. Hừm!"

Khiết Tâm mặt đỏ lên,lấy tay đánh lên ngực anh.

- " Em nào có"

Phuong Chấn Vũ cười lớn hơn cầm tay cô hôn một cái thật kêu.Hai tay ôm mặt cô hôn đủ chỗ,cuối cùng là đôi môi ngọt ngào,anh hôn rất nhẹ,trán anh để lên trán cô,môi hai người sát nhau,khi anh nói chuyện là hai môi sẽ chạm vào nhau.

- " Khiết Tâm,tin anh đi,cả đời này chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa "

Một lần nữa môi anh lại mút chặt lấy môi cô,đầu lưỡi liếm quanh viền môi,Khiết Tâm nhắm hờ đôi mắt lại,tay vòng sang cổ đáp trả lại anh,môi lưỡi triển miên trao đổi nước bọt,anh hôn ngày càng cuồng nhiệt.Ừm.....

Khiết Tâm không chịu nổi sự mạnh mẽ của anh,bật tiếng rên nhỏ,tay anh thò vào trong áo xoa nắn nơi đầy đà của cô,nơi đó mềm mại khiến anh rất thích,môi anh dờ xuống liếm mút cổ rồi chôn vùi mặt vào ngực cô liếm láp,từ cơ thể cô toát ra mùi sữa tắm,

thơm mùi hoa oải hương nhẹ nhàng,thanh mát,anh cởi cả áo ngủ cô ra, trên người cô chỉ còn một chiếc quần lót duy nhất, anh say mê mút nụ hồng trên ngực cô hết bên này sang bên khác,đến khi chúng dừng đứng dính đầy nước bọt của anh,Khiết Tâm giữa đầu rên rĩ hai tay ôm đầu anh,tay cô đan vào mái tóc còn hơi ướt của anh, khi cô đang chuẩn bị cơn lốc tình cuốn lấy, tự nhiên anh nâng người cô lên,xoay người cô lại để nằm sấp trên giường,anh cởi sạch đồ mình và cô,anh quay mặt cô lại mút mạnh môi cô,sau đó anh hôn dần xuống trên cổ,từng nụ hôn vụng vột rơi lên tấm lưng trần trắng mịn của cô.Không báo trước anh áp người lên lưng cô, hung hăng xuyên xò qua cô từ phía sau.

Cảm giác được lấp đầy khiến hai người thỏa mãn rên lên một tiếng...Cả hai như tan chảy, hòa quyện, đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời mà đôi bên mang lại...Suốt đêm, hết lần này tới lần khác, không biết anh muốn cô bao nhiêu lần. Đến khi cô chịu không nổi nữa,nghẹn ngào van xin,anh mới buông tha,bể cô đi tắm,Khiết Tâm mặt đỏ hết lên để mặc anh muốn làm gì thì làm,Xong xuôi hai người mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Khiết Tâm mơ mơ màng màng tay sờ vị trí bên cạnh trống không, cô hốt hoảng mở to mắt,ngồi bật dậy, không lẽ lại mơ cô từ trên giường lao xuống chạy nhanh ra ngoài, tìm cô đập rất nhanh, cô vẫn biết những gì hôm qua xảy ra đều là sự thật nhưng nỗi sợ hãi trong lòng cô không thể đè nén được, cô chạy hết hành lang lâu một,vào thư phòng anh cũng không có ở đó, mặt cô xanh mét, cô chạy vội xuống lầu miệng không ngừng gọi tên anh.

- " Chấn Vũ...Chấn Vũ

Phuong Chấn vũ đang ở dưới lầu, anh vừa mới mở cuộc họp qua trực tuyến xong đang chuẩn bị lên gọi cô xuống ăn sáng, thì anh đã nghe tiếng bước chân chạy nhanh kèm theo đó là tiếng của Khiết Tâm gọi tên anh, giọng run run như đang hoảng sợ, anh vội vàng đứng dậy, chân dài bước đến cầu thang, chưa đi được mấy bước, đã thấy Khiết Tâm lao xuống lầu khi thấy được anh cô ngừng lại giấy lát,rồi giống như một cơn gió nhào vào lòng ôm anh thật chặt, mặt vùi vào ngực anh, Phuong Chấn Vũ có thể cảm giác cả người cô còn đang run nhẹ, không do dự anh vòng tay qua ôm chặt cô vào lòng cúi đầu hôn lên tóc cô, anh biết tình đây không thấy anh bên cạnh, khiến cho cô hoang mang lo sợ.Thấy sự bất lực của cô lúc này làm tim anh đau đốn, nỗi đau bấy lâu qua của cô quá lớn, đột ngột chấp nhận hạnh phúc đến quá nhanh cũng khiến cô bất an lo sợ.Anh lấy tay vuốt nhẹ lưng cô như trấn an nỗi sợ.

- " Khiết Tâm, anh ở đây mà, đừng sợ!"

Nhìn thấy cô mặc áo ngủ mỏng manh, thời tiết ở Pháp cuối thu khá lạnh với lại biệt thự ở vị trí ngoại ô nhiệt độ thấp hơn những chỗ khác, đã vậy cô còn đi chân trần, anh nhủ thầm bé cô lên đi nhanh lại sofa,anh mở áo khoác mình ra ôm chặt cô vào lòng,mà từ đầu đến cuối Khiết Tâm vùi đầu vào ngực anh tay ôm anh thật chặt không nói một lời, trước mặt người đàn ông mình yêu cô không cần giấu đi sự yếu đuối, chỉ có thể ôm anh như vậy, tâm cô mà thấy bình an.

- "Maya lấy dùm tôi cái chân"

Anh dùng tiếng pháp để nói, tuy Khiết Tâm không hiểu, nhưng điều cô ngạc nhiên là trong nhà có người, vì hôm qua khi đến nơi, cô chỉ thấy có hai người một là tài xế hai là quản gia nơi đây,nhưng nếu cô nhớ không lầm nghe Chấn Vũ gọi tên họ là Farit và Peter cô còn đang suy nghĩ thì thấy một người phụ nữ trung niên người Pháp đưa tới cho anh một cái chân, bà ta nhìn cô mỉm cười,gật đầu nhẹ rồi rời đi, trời ạ, từ lúc này giờ hành động, làm nũng bám người của cô bị bà ta thấy hết rồi.Phuong Chấn Vũ đầu biết cô đang suy nghĩ gì, anh lấy chân bông đắp lên người cô rồi ôm cả người và chân vào lòng.

- " Khiết Tâm, nói chuyện với anh đi"

Tâm trạng Khiết Tâm lúc này đã ổn định, nghe lời cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhẩn lên nhìn anh, lúc này anh mới thấy rõ được cô, khuôn mặt trắng mịn, đôi môi đỏ hơi sưng, tóc rối nhẹ, đáng yêu không tả xiết, anh hôn nhẹ lên má cô.

- "Khiết Tâm..."

- "Anh đi đâu vậy?...em..tìm không thấy anh..em.."

Cô nhỏ giọng,nói lên nỗi bất an trong lòng mình.Anh cưng chiều vuốt má cô.

- "Anh mới mở cuộc họp qua trực tuyến, thấy em ngủ ngon nên anh không kêu em dậy"

Anh ngừng một chút vòng tay siết lại ôm cô chặt hơn.

- "Khiết Tâm mọi thứ đã qua.Anh hứa với em cả đời này chúng ta sẽ mãi bên nhau, dù có ra sao anh cũng sẽ không buông tay em ra.Em đừng lo sợ điều gì cả được không em?"

Không phải trong lòng anh không có nỗi sợ như cô,anh còn nghĩ nếu lần này mất cô đi,anh sẽ gục ngã không đứng dậy nổi.

Nhưng vì anh biết với khả năng anh bây giờ anh sẽ không cho phép lặp lại những chuyện như năm xưa, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Còn về những người đã gây ra tội ác năm đó, cứ từ từ anh sẽ lấy lại cả lời lẫn vốn.Anh vốn định sau khi hai người về nước họ sẽ đăng kí kết hôn rồi đợi anh xử lí bọn người kia ôn hòa sẽ tổ chức cho cô một hôn lễ hoành tráng.Nhưng theo tình trạng này để cô không phải lo lắng nữa anh phải đổi kế hoạch rồi.Cô nhìn anh gật đầu nhẹ,rồi sức nhớ gì đó.

- "Anh,người vừa rồi là ai,sao tối qua em không thấy?"

- "Cô ấy tên là Mayar,phụ trách nấu ăn và trông nom nhà cửa,cô ấy là vợ của Peter,

hôm qua em không thấy là vì cô ấy về thăm nhà,hôm nay mới trở lại,sau này cần gì em cứ nói với cô ấy"

- " Còn bây giờ lên rửa mặt rồi xuống ăn sáng, sau đó anh đưa em đi dạo"

Nhắc đến ra ngoài, cô mới nhớ mình đến đây tìm ý tưởng cho sản phẩm lần này,

nhưng bây giờ trong lòng cô đã có ý tưởng rồi,cô nghĩ nói ra anh sẽ thích và đồng ý ngay,nhưng tạm thời không nói anh nghe,

để tìm địa điểm lên kế hoạch lúc đó sẽ nói anh biết.Nghĩ đến đây tinh thần cô vui vẻ hẳn lên.Mỗi người mỗi bí mật ngọt ngào dành cho đối phương.

- " Dạ.Anh chờ em một tí"

Nói rồi cô thoát khỏi vòng ôm của anh định lên phòng.Thì bỗng nhiên anh đứng dậy bế ngang cô lên,thong thả lên phòng ngủ.

- "Á.Chấn Vũ anh để em xuống đi,em đi được mà,nơi này còn có người đó"

Chấn Vũ buồn cười nhìn cô đỏ mặt.Anh vừa đi vừa nói.

- "Ngoan nào.Ở đây là nước Pháp,mấy chuyện này là hết sức bình thường với họ,với lại em không đi dép trong nhà,lạnh chân sẽ bệnh đấy"

Nghe anh nói cũng có lý ở Châu Âu họ sống rất phóng khoáng,cô nghe lời vui mặt vào ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Điều bất ngờ

Anh thả cô ngồi xuống giường, khom lưng lấy đôi dép mang vô cho cô.

- "Bây giờ em đi rửa mặt đi, anh qua thư phòng giải quyết công việc một chút.Khi nào xong qua tìm anh"

- " Vâng"

Khiết Tâm ngoan ngoãn gật đầu.Chuẩn bị vào phòng tắm thì Phương Chấn Vũ kêu cô lại.

- "Khoan đã.Em cho anh mượn giấy chứng minh, vài ngày anh trả lại"

Khiết Tâm khó hiểu nhìn anh, không biết anh mượn chứng minh thư cô làm gì, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn lấy đưa anh.

- " Chấn Vũ.Anh mượn giấy chứng minh của em để làm gì?"

- "Bí mật.Ngoan vào sửa soạn đi"

Nói rồi hôn chụt lên môi cô, đẩy cô vào phòng tắm đóng cửa lại.Cô rất tò mò nhưng nếu anh không muốn cho cô biết, có hỏi anh cũng không nói, để đến khi muốn cho cô biết anh sẽ nói cô nghe.

- " Cậu chủ.Cậu tìm tôi?"

Phuong Chấn Vũ gật đầu, đưa tới trước mặt

Farit một tập hồ sơ và tờ giấy.

- " Anh đem cái này đi gửi giúp tôi, trên đó có sẵn địa chỉ nơi nhận, còn nữa đây là những việc tôi đang cần, anh đi chuẩn bị giúp tôi, trong một tuần mọi thứ phải ổn thỏa"

Farit cầm tờ giấy lên xem,nụ cười gật đầu

- " Vâng thưa cậu chủ, tôi đi làm ngay"

Thấy anh gật đầu Farit đi nhanh ra ngoài.

Phuong Chấn Vũ lấy điện thoại bấm dãy số.

- "Bill làm giúp tôi một chuyện...."

Khiết Tâm đi đến thư phòng định giờ tay mở cửa, Phuong Chấn Vũ từ bên trong mở cửa ra, anh yêu chiều ôm cô vào người, cô ăn mặc rất đơn giản và năng động, quần bò kết hợp với áo thun, bên ngoài khoác chiếc áo măng tô dài qua hông,tóc dài cột cao thành đuôi ngựa nhưng trông mắt anh lại rất xinh đẹp nhìn như nữ sinh vậy.

- "Xong rồi sao? Xuống ăn sáng thôi"

Khi họ ra khỏi cửa,xe đã chờ sẵn, cô cứ tưởng Farit sẽ làm tài xế nhưng lại không thấy Farit đâu.Phuong Chấn Vũ mở cửa kêu cô lên ngồi ghế trước, sau đó anh vòng qua ghế lái khởi động xe chạy đi

- " Em cứ tưởng người lái là Farit chứ"

Anh cười cười lấy tay ngất nhẹ mũi cô.

- " Em sợ anh không biết đường sao, hôm nay anh sẽ là tài xế của em, em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi "

Mắt cô sáng lên, nhìn anh cười tươi, sau đó cô đọc một loạt những địa điểm mà cô ước ao được đặt chân lâu lắm rồi, nhìn cô vui vẻ lòng anh cũng vui theo.Như lời hứa, anh cùng cô đi đến những nơi cô thích. Anh trao cô nụ hôn say đắm dưới tháp Eiffel.

Họ cùng nhau treo ổ khóa tình yêu ở cây cầu PontdesArts trên dòng sông Seine. Cuối ngày cô cùng anh ngắm hoàng hôn trên bờ sông Seine.Ngồi trên chiếc thuyền trôi dọc theo dòng nước mênh mông, ngắm hoàng hôn, hai người dựa sát vào nhau nghe tiếng nhịp tim của nhau, còn gì lãng mạn, hạnh phúc hơn thế.Sau đó cùng nhau dùng bữa tối tại nhà hàng Altitude 95 ngắm thành phố Pari từ trên cao.

Mấy ngày sau họ đi rất nhiều nơi như là Bảo tàng louvre,Disneyland Pari,Quảng trường

Concorde,Trung tâm Georges-Pompidou,

Nhà hát Opéra Garnier v.v.. rất nhiều, đi đến nỗi chân cô mỏi nhừ, làm anh phải công cô, nhưng hình như anh không biết mệt còn có vẻ rất thích thú.Hôm nay là cuối tuần, khi cô thức dậy, anh đã không còn bên cạnh, nhưng trải qua mấy ngày nay tâm trạng cô đã ổn định hơn rất nhiều,nên không còn lo sợ nữa, cô vào thư phòng không có anh, cô xuống lầu thì gặp Mayar đứng đợi sẵn dưới lầu,trên tay cầm một cái hộp màu tím rất đẹp, bà ta nhìn cô mỉm cười bước nhanh lại đưa cái hộp cho cô.

- " Cô chủ,cậu chủ nói cô thay bộ lễ phục này, rồi đến gặp cậu ấy"

Cô tò mò mở chiếc hộp ra bên trong là bộ lễ phục màu trắng, cô cau mày khó hiểu nhìn Mayar.

- "Anh ấy đang ở đâu?"

- "Tôi không biết,cậu ấy chỉ nói vậy thôi, có Farit đang chờ đưa cô đến đó"

Khiết Tâm mang tâm trạng khó hiểu lên phòng thay đồ, nhìn mình trong gương tim cô đập rất nhanh, chiếc váy trắng được thiết kế theo kiểu váy công chúa, hở vai khoe da thịt trắng ngần thân áo là các vải voan cao cấp được xếp từng lớp trên đó được thêu họa tiết hoa lá, dài để gót chân tôn được thân hình mềm mại và mảnh mai của cô, ngay thắt lưng được trang điểm bằng những viên đá pha lê, nhìn vô rất đơn giản nhưng tạo cho người mặc vẻ sang trọng và quyến rũ,càng nhìn cô càng thấy giống váy cưới, chỉ thiếu đội lúp nữa.Cô trang điểm tự nhiên,rồi cùng Mayar lên xe Farit.Suốt dọc đường đi cô rất muốn hỏi Farit.Nhưng thấy anh ta im lặng lái xe không có ý định nói chuyện nên cô cũng ngại mở miệng.Cho đến khi xe chạy vào sân của Nhà thờ Đức Bà Fourvière, cô càng thấy hoang mang, không biết chuyện gì đang diễn ra,xe ngừng trước cửa chính nhà thờ,Farit mở cửa mời cô xuống xe.Khiết Tâm mang tâm trạng mơ mơ màng màng xuống xe, thì từ xa có hai cô gái người Pháp mặc váy màu trắng đến gối đi đến bên cạnh cô, một cô gái cầm trên tay là một vòng cài tóc bằng kim loại trên đó được kết đầy đá quý,nhìn rất đẹp và sang trọng và tấm khăn choàng đầu làm bằng voan lưới, trên đó được thêu những họa tiết tinh xảo bây giờ Khiết Tâm mới phát hiện họa tiết trên chiếc khăn cùng họa tiết với chiếc váy cô đang mặc giống nhau,chiếc khăn che đầu dài qua gót chân,góp phần tạo vẻ đẹp kiêu sa cho chiếc váy.Cô ta dùng tiếng anh để nói với cô.

- "Cô hãy đội cái này lên nhé"

Khiết Tâm để cho cô gái đó đội lên đầu mình, cài vòng kim loại đá quý lên trên mái tóc đen được uốn xoắn thả nhẹ được phủ bằng tấm khăn lưới dài.Khiết Tâm lúc này xinh đẹp như một nữ thần, cô gái còn lại đưa cho cô bó hoa hồng trắng.Lúc này Mayar bước lên, lấy chiếc hộp từ trong túi xách ra, bên trong là bộ trang sức kim cương mà đó là bộ trang sức chuẩn bị ra mắt " sunshine".Mayar lấy ra và đeo cho cô, dưới ánh sáng mặt trời những viên kim cương phát sáng đến chói mắt.

- " Cô chủ, cô thật xinh đẹp, chúng ta vào thôi câu chủ đang chờ cô"

Khiết Tâm lấy tay để lên ngực để ổn định cảm xúc dâng trào lúc này, được sự dìu dắt của họ cô tiến vào lễ đường, khi cánh cửa nhà thờ vừa mở, cô như muốn ngừng thở với khung cảnh trước mắt, khắp nơi được thấp nền lung linh huyền ảo, xung quang được trang trí tràn ngập hoa hồng đỏ, phía hai bên thềm đó là các đầu phụ đều mặc lễ phục trắng,tay cầm giỏ hoa, tung những cánh hoa hồng trắng bay lên trời,tạo ra một khung cảnh lãng mạn,phía trước là dàn hợp xướng họ đang hòa tấu ca khúc " Every day I love you", giai điệu ca khúc vu vương rất phù hợp với khung cảnh đang diễn ra, mà điều làm cô ngỡ ngàng là anh đang đứng phía trước nhìn cô mỉm cười, anh mặc bộ vest trắng tôn lên thân hình cao lớn, vừa sang trọng vừa lịch lãm, cô như bị thôi miên từng bước tiến tới đứng trước mặt anh,anh nắm lấy tay cô dìu cô đứng trước mặt cha, niềm vui, hạnh phúc không nói nên lời lan tỏa khiến mắt cô cay cay, họ trao nhau lời thề,trao nhẵn trước sự chứng kiến của Chúa và tất cả mọi người.

Khi các nghi lễ kết thúc, mà cô còn cảm giác như mơ không thật chút nào, đến khi môi mình bị anh mút nhẹ cảm giác lành lạnh cô mới tỉnh táo, anh ôm hôn cô say đắm,cô với anh bây giờ đã trở thành vợ chồng, tuy không có mặt cha mẹ hai bên hay người thân bạn bè, họ chỉ có nhau và sự chúc phúc của chúa và những người nơi đây.Như vậy quá đủ rồi, họ sẽ nắm tay đi đến hết cuộc đời này.Nụ hôn kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người.

- "Khiết Tâm anh yêu em "

Khiết Tâm không cảm được nước mắt, những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi, cô ghen ngào ôm cổ anh.

- "Em yêu anh....Chấn Vũ.. tất cả như giấc mơ vậy hic..em hạnh phúc lắm "

Anh yêu chiều hôn lên trán cô

- " Ngốc.Tất cả là sự thật bây giờ em đã là vợ của của anh.Anh sẽ làm em không bao giờ thấy hối hận khi đồng ý làm vợ anh"

Nói rồi anh nhìn về hướng Bill, Bill gật đầu đi sang chỗ hai người.

- "Phuong phu nhân mời cô xem cái này"

Khiết Tâm mắt đỏ hoe nhìn Bill rồi quay sang nhìn Phuong Chấn Vũ thấy anh gật đầu mỉm cười, cô mới đưa tay lấy cuốn sổ màu đỏ từ tay Bill.Lật ra xem mắt cô không thể nào mở lớn hơn nữa, miệng lắp bắp..

- " Chứng nhận kết hôn..Chấn Vũ...đây là giấy chứng nhận kết hôn?."

Anh gật đầu, vuốt má cô.

- " Bà xã.Chúc mừng em"

Tiếng gọi " Bà xã " được phát ra từ miệng anh rất tự nhiên và tràn đầy tình yêu,hết hạnh phúc này đến hạnh phúc khác anh mang đến cho cô,cảm xúc dâng trào mắt ửng đỏ nhưng miệng thì không ngừng nở nụ cười xinh đẹp.Khiết Tâm nhớ đến việc anh mượn giấy chứng minh của cô, thì ra là làm việc này.Cô nhảy cẫng lên ôm cổ anh,hôn tới tấp trên mặt anh.

- " Ông xã,em yêu anh "

Phuong Chấn vũ yêu thương ôm chặt cô trong vòng tay sợ cô sẽ ngã.Anh không trả lời,mà môi tìm đến môi cô như trả lời cho cô hiểu,anh cũng yêu cô,yêu hơn cả bản thân anh.Vì cô anh có thể làm tất cả mọi việc chỉ cần cô hạnh phúc.Mọi người xung quanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hai người đang hôn nhau say đắm, dưới những cánh hoa hồng trắng đang rơi xuống,cảnh đẹp không nói nên lời.

Kích tình qua đi, Khiết Tâm nằm trên người Phuong Chấn Vũ thở hổn hển, anh ôm cô vào lòng, tay anh mon trón vuốt ve tấm lưng trắng mịn của

cô. Tiếng điện thoại reo lên phá tan không gian yên tĩnh. Khiết Tâm vươn tay về phía tủ lấy điện thoại, nhìn số trên điện thoại cô mới chợt nhớ từ lúc qua đây, cô chưa báo cáo công việc với Ông Hạo, hôm kia cô có gọi về nhưng anh đi họp cô chỉ để lại số điện thoại mới, khi nào rảnh anh có thể liên lạc lại cho cô. Khiết Tâm vội vã bắt máy mà không để ý đến khuôn mặt người nào đó đen xì.

"Alo. Ông Tổng"

Trong đêm mọi thứ tĩnh lặng nên tiếng trong điện thoại phát ra rất rõ ràng.

"Khiết Tâm Em khỏe không?"

"Vâng, em khỏe"

"Khi nào em về. Khiết Tâm... anh... thấy nhớ em rồi..."

Àm!! cô thấy vòng eo mình sắp gãy ra rồi. Vì ai đó ôm quá chặt, chợt dạ cô lên nhìn ông xã nhà mình mà anh đang nhìn cô chăm chú,

khuôn mặt không chút cảm xúc nhưng vòng tay anh ngày càng siết chặt, rồi tự nhiên cô thấy anh nhếch môi cười, mà nụ cười đó báo cho cô biết anh đang có ý đồ xấu. Chưa kịp chuẩn bị đã bị anh xoay người đè cô dưới thân, Khiết Tâm trừng mắt nhìn anh, mà người nó đó xem như không thấy vui mặt vào cổ cô hôn hít. Bên kia Ông Hạo thấy cô im lặng, anh tưởng mình nói lời lờ lăm cô khó xử.

"Khiết Tâm anh xin lỗi... tại anh không kiềm nén được lòng mình... em đừng để ý... anh không có ý gì khác đâu... anh sẽ đợi em, bao lâu anh cũng chờ được"

"Á"

Khiết Tâm vừa đau mà la lên, Phương Chấn Vũ càng nghe càng sôi máu, anh cắn nhẹ vào cổ cô, vợ của anh mà tên đó dám nói sẽ đợi, bao lâu cũng đợi. Đến khi hần chết đi cũng không có cơ hội đó. Anh hôn dần xuống ngực cô, không do dự ngậm vào miệng liếm mút phát ra tiếng "chụt...chụt" làm người ta phải đỏ mặt tía tai. Khiết Tâm ưỡn cong người khoái cảm ập đến quá nhanh, vì hai người mới kích tình nên bây giờ thân thể của cô rất nhạy cảm. Nghe được tiếng Khiết Tâm hét lên. Ông Hạo thấy lạ hỏi ngay.

"Khiết Tâm, em sao vậy?"

Khiết Tâm lấy tay che đi điện thoại, cắn môi lại, cô sợ mình sẽ bật ra tiếng rên rỉ, cái tên nào đó không ngừng hôn trên từng tấc da cô, một tay thì xoa nắn bộ ngực cô đủ hình dạng.

"Em... em không sao. Ừm"

Cô lật đật lấy điện thoại cách xa ra. Trời ạ xem nữa là Ông Hạo đã nghe tiếng rên rỉ của cô. Phương Chấn Vũ không cho cô thời gian, anh như thế mà đi vào bên trong cô, anh luân động nhẹ nhàng, nhìn khuôn mặt vì cổ kim nén mà ửng đỏ của cô, anh ngày càng luân động nhanh hơn, đâm sâu vào nơi non mềm khiến anh say mê, Khiết Tâm vì khoái cảm mà da thịt ửng hồng, cảm giác sợ người ta biết mình đang làm chuyện xấu, nó kích thích đến từng dây thần kinh của cô, tay cô nắm chặt drap giường.

"Ông tổng... em có việc... có gì em sẽ gọi cho anh sau... công việc bên đây đều ổn. Em sẽ cố gắng hoàn thành tốt trong thời gian sớm nhất..."

Ông Hạo nghe xong thấy cô có điều gì là lạ nhưng anh không biết đó là gì.

"Vậy anh cúp máy. Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt em"

Sau khi cúp máy cô cảm thấy mình như trải qua mây kiếp, mà cái tên gây ra tội lỗi kia đang cày cạy rất hăng say, cô lấy tay đánh lên ngực anh. Phương Chấn Vũ bật cười khom xuống hôn cô, nuốt hết tiếng rên rỉ và phàn nàn vào miệng, như gió táp mưa sa anh đi ra rồi đưa vào mạnh mẽ cuốn sạch hết mọi lí trí của cô. Cả đêm anh không cho cô nghỉ ngơi, lăn qua lộn lại như nướng bánh trắng, cô thật sự kiệt sức chỉ còn tiếng khóc nghẹn ngào, suy nghĩ lúc cô chuẩn bị lâm vào hôn mê vì khoái cảm và một mối là đàn ông mà ghen thì ghê gớm không thua gì phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Linh cảm của em

Buổi sáng đầu đông, thời tiết se lạnh, những tia nắng hiếm hoi chiếu rọi vô căn phòng làm khung cảnh càng thêm ảm áp. Khiết Tâm như con mèo nhỏ chui vào trong lòng ngực ảm áp của Phương Chấn Vũ, nhìn khuôn mặt ngủ say của cô vợ nhỏ đang e ấp trong lòng mình, khiến cho người khác yêu thương, anh ôm chặt cả người và chấn vào lòng, hôn lên gò má trắng mịn, vùi đầu vào hõm vai của cô vợ tội lỗi. Khiết Tâm đang ngủ cảm giác ngứa ngáy làm cô khó chịu, cô lấy tay đẩy đầu anh ra, nhưng người nào đó tinh thần rất tốt, ý xấu đùa dai anh ôm mặt cô hôn khắp nơi rồi lại vùi đầu vào ngực cô vợ tội lỗi. Khiết Tâm bị quấy phá khó chịu mở đôi mắt ngái ngủ ra nhìn thủ phạm đang có tình phá giấc ngủ của cô. Phương Chấn Vũ thấy cô tỉnh, mở mắt nhìn

mình. Anh ngược mặt lên hôn chụt lên môi cô.

- " Bà xã "

Hứ!! đừng tưởng gọi ngọt ngào như vậy cô sẽ tha cho hành động xấu xa của anh đêm qua. Bị cô liết xéo, rồi đẩy anh ra xoay lưng về phía anh. Phương Chấn Vũ cười cười biết cô còn giận chuyện tối qua. Anh không mản đến sự hất hủi của cô, mặt dày sáp lại, ôm cô vào lòng hôn lấy hôn để lên bờ vai mịn màng. Rồi hôn lên gáy cô, chơi xấu ngấm vành tai cô vào miệng, lấy lưỡi vẽ quanh vòng tai, Khiết Tâm run lên, nghiêng người tránh né, nhưng không thoát khỏi, cô đành quay người lại lấy tay chống lên ngực anh.

- " Chấn Vũ, người ta đang tức giận nha! "

Anh bật cười, sao mà vợ anh có thể đáng yêu đến như vậy, anh xoay người đè cô dưới thân.

- " Bà xã em đừng giận nữa. Anh biết lỗi của anh rồi. Để anh bù đắp cho em nha "

Khiết Tâm chưa hiểu hết những gì anh nói, cái gì là bù đắp thì đã thấy khuôn mặt phóng đại của anh ập xuống, lưỡi anh tìm kiếm lưỡi cô quán quýt không rời, bắt đầu cho một màn ân ái nóng bỏng chào buổi sáng, bị sóng tình ập đến cô bị cuốn trôi tất cả lí trí còn gì nữa mà giận hờn vu vơ. Sau khi ăn no nê Phương Chấn Vũ ôm chặt cô vợ bé bỏng đang giận dỗi với anh xuống lầu ăn sáng. Vào bàn ăn, thấy cô vẫn im lặng không hề ngó ngang gì đến anh. Anh thờ dài trong lòng, vợ anh giận thật rồi, cô chỉ cần im lặng đã khiến anh khó chịu như vậy, anh lấy cái nĩa và muỗng trên tay cô xuống, vòng tay qua bế cô để lên đùi anh.

- " Khiết Tâm, đừng giận anh nữa được không em? "

- " ..... "

Thấy cô vẫn im lặng. Anh lấy tay nâng mặt cô lên.

- " Khiết Tâm. Anh biết mình không nên ghen tuông bậy bạ. Nhưng em thử nghĩ xem anh là chồng em, mà chính tai nghe những lời tỏ tình trắng trợn của người đàn ông khác với vợ mình như vậy, anh phải tức giận chứ "

- " ... "

Thật tình cô không còn giận anh lâu rồi, nhưng cô không muốn anh nói cô dễ dãi khi người gây sự vô lí là anh nhưng lại không có chút gì hối lỗi ăn năn. Thấy cô vẫn không nói, anh nói tiếp.

- " Khi yêu ai cũng ích kỷ. Anh là một người trong số đó. Lần đầu tiên gặp em trong văn phòng Ông Hạo, anh đã biết hẳn có ý với em rồi, chỉ cần nghĩ đến việc anh quay về trễ hơn một tí, có phải em sẽ cho anh ta cơ hội được ở bên em không? Chỉ cần nghĩ đến đó lòng anh rất khó chịu. Bà xã... "

Chưa nói hết câu đã bị cô lấy tay chặn lại, anh gian manh cười thầm trong lòng, nói đến như vậy mà cô không tha thứ cho anh mới lạ, vợ anh dễ dãi thế mà.

- " Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra "

Khiết Tâm nhỏ giọng lên tiếng.

- " Tại sao chứ, tuy anh không muốn nghĩ nhưng phải nói Ông Hạo là người đàn ông tốt "

Khiết Tâm mặt ửng hồng, cắn cắn môi, cô thật sự không muốn nói ra lí do, nhưng không muốn anh suy nghĩ lung tung nên cô quyết nói ra một lần, giọng cô rất nhỏ nhưng Phương Chấn Vũ nghe rất rõ.

- " Tại vì.. em đã từng đứng trước nhà thờ ở cô nhi viện thề rằng... nếu không phải là anh cả đời này em nguyện sẽ ở vậy không chấp nhận tình cảm của một ai "

Phương Chấn Vũ ngó ra sau đó xót xa ôm cô vào lòng, cô vì anh nguyện chấp nhận cô đơn cả cuộc đời còn lại, anh quá đổi hạnh phúc. Anh ôm rất chặt như muốn nhập cô làm một với anh, Khiết Tâm cũng dang tay đón nhận vòng ôm của anh.

- " Khiết Tâm cảm ơn em đã yêu anh "

Cuộc sống của họ trôi qua là những ngày êm đềm mà tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc ai nhìn vào cũng phải ghen tỵ. Mỗi ngày họ sẽ cùng nhau ăn sáng, ăn trưa, ăn tối, mỗi tối trên giường sẽ ôm lấy nhau trò chuyện rồi cùng nhau lăn lộn trên giường.

Hàng ngày anh sẽ cùng cô ra ngoài, đi khắp nơi ở Paris để cô có nhiều ý tưởng cho áp phích, thời gian rảnh sẽ cùng nhau uống trà, đi mua sắm. Paris thế giới của thời trang, anh không ngần ngại tung tiền mua sắm cho cô đủ thứ xa xỉ nào là quần áo, túi xách, giày dép v.v mới đầu cô phiền hà về chuyện này rất nhiều nhưng anh làm như không nghe thấy, nên cô không nói nữa để anh muốn làm gì thì làm, thời tiết mát mẻ họ sẽ chạy xe đạp ngắm cảnh đẹp của vùng ngoại ô, lúc anh bận mở cuộc họp cô sẽ tranh thủ viết kế hoạch. Nhưng có một điều hai người đều nhận ra rất rõ họ ngày càng không thể thiếu nhau. Nhất là anh bây giờ trở nên bám người anh rất thích quán lấy cô rồi hay giả trò lơ đãng, có cơ hội là anh lại đè cô ra ôm ấp hôn hít, sau đó động tình là ăn cô một cách không thương tiếc. Nhưng lâu ngày cô đã trở thành thói quen, xa anh mấy phút là cô đã thấy nhớ chịu không nổi rồi. Nhìn bản kế hoạch vừa hoàn thành cô mỉm cười hài lòng, cầm bản kế hoạch đến thư phòng tìm anh. Phương Chấn Vũ vừa kí xong tập hồ sơ mà Bill vừa fax tới thì nghe thấy tiếng mở cửa, cô đứng đó mặc chiếc đầm màu tím nhạt hai dây, dài qua gối, kiểu cách đơn giản nhưng tôn lên được nước da trắng hồng và thân hình mảnh

khảnh của cô,tóc được cô cuốn gọn gàng phía sau.

Nhìn khuôn mặt cười tươi ngọt ngào của vợ,Phuong Chấn Vũ cảm thấy công việc có một mỗi cách mấy cũng được xóa tan hết.

Anh biết anh hết thuốc chữa rồi,nhiều lúc anh nghĩ làm sau ngày xưa anh có thể dễ dàng buông tay để họ xa cách nhau bảy năm như thế.Bây giờ anh còn muốn thu nhỏ cô lại bỏ vào túi để được bên cạnh cô mọi lúc mọi nơi.Haiz...anh thở dài trong lòng yêu cô!biết bao nhiêu là đủ.Anh đưa tay ra ý bảo cô đi vào.

- "Sao đứng đó. Vào đây cho anh ôm một tý"

Khiết Tâm chu môi như lên án sự háo sắc của anh nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới đưa tay cho anh,Phuong Chấn Vũ kéo cô vào lòng siết chặt thân hình mềm mại, hôn lên bả vai,gáy rồi vành tai,môi anh lại dời lên má cô,sau đó vùi đầu hẳn vào cổ cô liếm mát,đến khi trên cổ cô xuất hiện những kí ấn màu hồng nhạt,mặc cho Khiết Tâm tránh né đủ hướng cô lấy tay đẩy đầu anh ra,thở hổn hển,gọng run run bất mãn lên tiếng.

- " Chấn Vũ..đừng như vậy mà...em có chuyện muốn nói với anh...uhm"

Phuong Chấn Vũ hôn mạnh lên môi cô một cái,mới luyến tiếc buông cô ra.

- " Hừm.Em muốn nói gì bà xã"

Khiết Tâm sửa lại dây áo của mình bị anh kéo xuống,cô định rời khỏi đùi anh xuống ngồi chỗ đối diện,nhưng anh cứ ôm chầm lấy eo cô.

- " Ngồi như vậy nói chuyện"

Cô muốn cắn cho anh một phát,có ai bàn bạc công việc mà ngồi tư thế này không chứ.Dù bất mãn nhưng cô vẫn ngồi yên cho anh ôm,cô lấy bàn kế hoạch để trên bàn đưa trước mặt anh,nở nụ cười ngọt ngào.

- " Phuong tổng,mời anh xem qua"

Nghe cách xưng hô của cô ,anh nhếch môi cười rồi lấy bàn kế hoạch xem. Viết rất chi tiết, nội dung rất sâu sắc,nêu cao được giá trị của sản phẩm,nội dung kể về đôi tình nhân yêu nhau tha thiết,nhưng vì hiểu lầm họ rời xa nhau.Sau bao năm tháng xa cách họ một lần nữa lại trở về bên cạnh nhau.Vì yêu họ vượt qua bao khó khăn đến bên bờ hạnh phúc,trong lễ cưới chàng trai tặng cho cô bộ trang sức mang tên "Sunshine" Chàng trai nói ra ý nghĩa của tên gọi,vì cô mà anh đã thiết kế ra bộ kim cương đó.Cảnh cuối họ ôm hôn trên bờ biển,những viên kim cương lấp lánh dưới ánh nắng.Chàng trai nhìn vào mắt cô gái thốt lên rằng:"Em là ánh sáng của cuộc đời anh".

Khiết Tâm thấy anh bỏ bàn kế hoạch của cô xuống,anh trầm tư không lên tiếng,cô sốt ruột nũng nịu ôm cổ anh hỏi.

- " Không ổn hả anh,em..."

- " Sao em biết bộ trang sức đó anh thiết kế là vì em "

Chưa nói hết câu để bị anh cắt lời.

Khiết Tâm mỉm môi cười cười sao đó ôm chặt eo anh,đầu vùi vào ngực anh.

- " Em linh cảm thôi,nhưng anh có thể xem đó là sự tưởng tượng của em cho bản kế hoạch cũng được "

Anh yêu thương hôn lên môi cô.

- " Lâm trưởng phòng. Vậy anh phải nói sự linh cảm của em đã đúng rồi"

Khiết Tâm dù đoán được bộ trang sức đó anh thiết kế là vì cô,nhưng khi nghe chính miệng anh thừa nhận cô cảm thấy lòng ngọt ngào hạnh phúc không nói nên lời.Đang cảm động muốn khóc thì tự nhiên anh bế ngang cô lên đi ra cửa bước nhanh về hướng phòng ngủ.

- " Chấn Vũ anh bế em đi đâu,anh chưa nói em biết bản kế hoạch của em có tốt không mà "

- " Rất tốt.Anh sẽ gửi fax cho Bill.Kêu cậu ta sắp xếp chuẩn bị ngày quay áp phích "

- " Thật sao.Tốt quá. Vậy anh thả em xuống đi,để em gọi điện báo về công ty"

- " Không cần đề khi khác,bây giờ chúng ta làm việc khác"

Đã biết còn cố hỏi.Cô cố gắng nhịp thở rồi loạn đề lên tiếng

- " Làm gì "

Phuong Chấn Vũ nở nụ cười xấu xa

- " Lúc này em nói linh cảm cho em biết anh thiết kế bộ trang sức đó là vì em,vậy bây giờ em thử linh cảm xem chuyện sắp tới anh sẽ vì em làm gì"

- "....."

Thế là cả buổi trưa cô bị anh lấn qua lộn lại,một mồi hai người ôm nhau ngủ cả buổi chiều.

Tại Phòng khách Phuong gia.Hạ Băng với khuôn mặt vì tức giận mà trở nên méo mó.Từ lúc bị Phuong Chấn Vũ hủy hợp đồng,cô không gặp anh lần nào nữa, mọi chuyện giải quyết anh đều để luật sư ra mặt.Cô có đến tìm, nhân viên công ty không lưu tình nói thẳng với cô Phuong tổng không muốn tiếp cô.Cô sợ làm quá bị anh chán ghét, dù gì ba cô cũng là nhân viên cấp cao ở tập đoàn Word,nên cô phải giữ sĩ diện cho ông ấy,cô nghĩ đợi một thời gian nữa khi mọi chuyện lắng xuống,cô sẽ tìm cách gặp anh.Nào ngờ mọi chuyện lại trở thành như vậy, cô không cho phép, bất cứ ai cản đường cô, chiếc ghế phụ nhân nhà họ Phuong cô phải leo lên băng được,Cô đẩy những cuốn báo đến trước mặt Hứa Mỹ Nhã..

- " Cô...cô xem đi...tại sao lại có thể như thế..Chấn Vũ có bạn gái từ bao giờ? tại sao chúng ta không biết chứ"

Hứa Mỹ Nhã lấy từng cuốn báo để xem,đủ loại tiêu đề giật tít nào là

" Tổng Giám Đốc Tập Đoàn Word hẹn hò nhân tình tại Pari", " Bỏ Rơi Siêu Mẫu Hạ Băng,Tổng Giám Đốc Word bí mật có nhân tình mới" v.v..Kèm theo là những tấm ảnh được in trên báo hình ảnh Phuong Chấn Vũ đang ôm một cô gái ở các địa điểm Pari,

nhưng vì chụp quá xa và chụp ở sau lưng là nhiều nên họ không thể thấy được khuôn mặt cô gái ấy.Hứa Mỹ Nhã thật sự cảm thấy rất đau đầu.Từ chuyện lần trước càng ngày Phuong Hải ngày càng lạnh nhạt với bà,cô phẫn uất mua tự nhiên rớt giá thảm hại,gì đến chuyện này nữa.Bà biết Phuong Chấn Vũ chẳng có một chút gì tình cảm với Hạ Băng,chán ghét nữa là đằng khác,nhưng bà thật sự không cam lòng nhìn người phụ nữ khác bước chân vào Phuong gia hưởng sung sướng và của cải đồ sộ này.Nên bà hết lần này đến lần khác giúp đỡ Hạ Băng tiếp cận Phuong Chấn Vũ.Nhưng đều thất bại, nên họ mới tung tin rằng Hạ Băng là vợ chưa cưới của Phuong Chấn Vũ,đưa cậu ta vào chuyện đã rồi nghĩ rằng cậu ta vì sĩ diện tập đoàn sẽ tiếp nhận Hạ Băng.Nhưng Phuong Chấn Vũ chẳng thêm quan tâm,nhưng cậu ta cũng không lên tiếng đính chính cứ mặc tin đồn xảy ra.Có điều từ đó giờ Phuong Chấn Vũ cũng chưa bao giờ dính tin đồn tình cảm với ai ngoài Hạ Băng.Bao năm qua chỉ cần có người có ý với Phuong Chấn Vũ bà với Hạ Băng sẽ dùng thủ đoạn cắt đứt sự mơ mộng của người đó.Bà còn nhớ bảy năm trước lúc Phuong Chấn Vũ chỉ là sinh viên chưa kế thừa tập đoàn, cậu ta có yêu đương với một nữ sinh và còn công khai sống chung.

Bà đã tìm đến cô gái ấy gây ra sự hiểu lầm để hai người họ chia tay.Đó là lần đầu tiên bà thấy Phuong Chấn Vũ yêu thương một người cho đến nay không thấy bên cạnh cậu ta xuất hiện một người phụ nữ nào khác.

Nhưng giờ lại xuất hiện mà diễn biến khá nhanh,nhìn hình ảnh cho thấy Phuong Chấn Vũ rất bảo vệ và cưng chiều cô gái này,nhìn ánh mắt Phuong Chấn Vũ nhìn cô gái này là một người từng trải bà hiểu được đó là tình yêu sâu nặng,mà cô gái trong hình là ai? Mà khiến Phuong Chấn Vũ bảo vệ kỹ như vậy, sao bao năm qua họ không hề biết sự hiện diện của cô ta.Hứa Mỹ Nhã lấy tay day day trán,sau đó nhìn khuôn mặt méo mó của Hạ Băng.

- " Cháu làm ầm lên cái gì.Chắc là vui chơi qua đường.Điều tra cô ta là ai sau đó tính tiếp"

- " Cô..cháu nghĩ đây không phải là vui chơi qua đường...cô đâu phải không biết tính Chấn Vũ, anh ấy không phải kẻ trăng hoa với lại anh ấy không dễ động lòng với người khác,ngoài trừ chuyện bảy năm trước,đến giờ cô có thấy anh ấy quan tâm đến một cô gái nào không? "

- "....."

- " Mà cô nhìn xem Chấn Vũ là người lạnh lùng như thế nào,là một tảng băng mà cũng có lúc cử chỉ hành động chăm sóc,bảo vệ cho cô gái ấy lại dịu dàng đến như thế...cô ơi...cháu....."

- " Đủ rồi cháu cứ nháo nhào lên như thế thì được việc gì"

Bị Hứa Mỹ Nhã quát Hạ Băng ngậm miệng không nói nữa.Sự thật nhìn những tấm hình này cô thật sự rất lo,cô không muốn hù dọa mình nhưng lần này cô có một linh cảm rất xấu.

Tại Pari mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ, hôm nay là ngày thứ năm họ quay cảnh cuối cùng của áp phích.Khiết Tâm đang thảo luận kịch bản với đạo diễn, lần này họ mời hai diễn viên đều là người Pháp.Cách họ diễn xuất rất tốt.Phuong Chấn Vũ sau khi nghe điện thoại xong anh đi đến bên cạnh Khiết Tâm ôm cô vào lòng cùng cô xem cảnh quay cuối cùng của áp phích.Khiết Tâm thấy sắc mặt anh trầm tư, chân mày hơi cau lại như có điều gì đó đang suy nghĩ

- " Chấn Vũ, có chuyện gì sao anh?"

Phuong Chấn Vũ mỉm cười, hôn lên trán cô.Sự việc lần này nằm ngoài dự đoán của anh,kế hoạch của anh là sau khi về nước sẽ công khai thân phận của cô,nhưng không ngờ đám nhà báo lại đi nhanh một bước,

chụp được những tấm hình anh và cô thân mật ở Pari,tuy không thấy rõ mặt,nhưng anh vẫn lo cuộc sống của cô bị họ làm phiền.

Nói cho cô biết để cô chuẩn bị tâm lý không khỏi ngỡ ngàng mà thôi.Vì mọi chuyện đã có anh lo,cô chỉ cần sống vui vẻ như bình thường là được.

- " Bà xã.Em sắp trở thành người nổi tiếng rồi"

Khiết Tâm ngớ ra không hiểu anh nói gì,Phuong Chấn Vũ đem mọi chuyện Bill vừa báo cáo kể cho cô nghe,sau khi nghe xong Khiết Tâm không giấu nổi lo lắng.

- "Chấn Vũ..em rất lo,mọi chuyện có ảnh hưởng gì đến anh không?"

Cô rất sợ,có gì ghê gớm bằng truyền thông,cô sợ gia thế mọi thứ của cô sẽ ảnh hưởng đến anh.Thấy vẻ mặt lo sợ của cô,đương nhiên anh biết cô đang nghĩ gì chứ.Nhưng cô đã lo lắng thừa rồi anh chưa bao giờ quan tâm đến lời đồn đại của báo chí,hay vì gia thế của cô sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh.Thể lực của anh bây giờ đâu cần xem sắc mặt ai để làm,việc anh lo ở đây là cảm giác của cô mà thôi.Anh bật cười lấy tay捏o mũi cô.

- " Bà xã....!em chỉ cần sống vui vẻ trong vòng tay của anh là được,mọi chuyện đã có anh lo,hiểu không?"

Thấy cô im lặng,vẫn còn chút hoang mang anh ôm lấy khuôn mặt dùng ngón tay cái vuốt nhẹ má cô.

- " Em đang xem thường bản lĩnh của chồng em rồi đó.Sở dĩ anh nói em nghe để em chuẩn bị tâm lí vì trước sau gì chuyện chúng ta kết hôn anh cũng sẽ công bố với báo chí.

Còn về sự nghiệp của anh, em không cần lo lắng,chẳng ai dám ý kiến mà họ cũng không có gan đó"

Nghe anh nói nhiều như vậy Khiết Tâm đã hiểu rõ mọi thứ,cô không sợ dư luận mọi móc gia thế của cô,vì cô không sống cho dư luận,cô cũng không quan tâm ai tung hô hay ganh ghét.Cô chỉ sợ ảnh hưởng đến anh,nhưng giờ nghe anh nói như thế cô tin anh có bản lĩnh đó,như gờ được tận đá trong lòng.Khiết Tâm mỉm cười vui cả khuôn mặt vào bờ ngực rộng lớn của anh.

- " Chỉ cần có anh,em không sợ gì hết"

Phuong Chấn Vũ siết chặt cô trong vòng tay,anh sẽ bảo vệ,che chở cô trong vòng tay.Hạnh phúc này khó khăn lắm anh mới tìm lại được,anh không cho phép bất cứ điều gì ảnh hưởng đến,dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Say rượu làm loạn

Thời gian trôi nhanh, ấy thế mà họ đã ở Pari được một tháng rồi, mọi thứ đều đã xong, áp phích đã quay xong xuôi mọi thứ đều chuẩn bị hoàn hảo.Theo lời Bill nói, chỉ còn chờ Phuong Chấn Vũ về nước và cuối tuần sau là ngày ra mắt sản phẩm mới và tung áp phích.Từ phòng tắm đi ra nhìn thấy cô vợ nhỏ buồn bã đang xếp đồ vào vali, anh lắc đầu bật cười đi nhanh tới bế cô từ dưới thảm cùng anh ngồi xuống ghế sofa.Lấy ngón tay捏o mặt cô.

- " Sao mặt mày bí xị thế này? Xấu chết đi được"

Cô quay qua há miệng cắn lấy ngón tay anh rồi thả ra liền.Anh buồn cười với hành động trẻ con của cô, giả bộ cau mày bất mãn.

- " Sao lại cắn anh"

Khiết Tâm chu môi lườm anh.

- " Em đang buồn, anh còn chọc ghẹo em"

Biết lời cô nói là thật, anh yêu chiều vuốt tóc cô.

- " Bà xã nếu em thích sao này chúng ta sẽ thường xuyên qua đây.Còn nữa dù ở đâu cũng được miễn sao chúng ta được ở chung với nhau như vậy cũng không phải giống nhau hay sao?"

Lời anh nói làm Khiết Tâm ngó ra, Đúng vậy! bởi cô thích ở đây là có anh, không phải ở đâu cũng được miễn họ ở cùng nhau là hạnh phúc rồi sao? Khiết Tâm xấu hổ gãi gãi đầu, cười ngô nghê nhìn anh.

- " Em chỉ hơi luyến tiếc một chút thôi mà"

Sau đó quỳ hẳn lên sofa ôm cổ anh miệng cười tươi.

- " Anh ở đâu em ở đó, ở đâu có anh ở đó là nhà"

Lời cô vừa dứt làm lòng anh rung lên, cảm động không thôi, cô lúc nào cũng khiến anh không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Anh xoay người đè cô xuống sofa hôn cô tới tấp.Khiết Tâm thầm nghĩ cô đang xếp quần áo vào va li mà,sao mọi chuyện lại như thế này???...(^^)

Tại Hứa gia Hứa Minh nóng ruột đi tới đi lui, mắt nhìn ra cổng rồi lại thờ dãi.Vừa thấy Hứa Mỹ Nhã bước xuống từ chiếc xe sang trọng, ông lật đật chạy

ra cửa đón.

- "Chị...chị đến rồi..em."

- " Vào nhà rồi nói"

Chưa nói hết câu đã bị Hứa Mỹ Nhã cắt lời.Vào nhà hai người ngồi ổn định xuống sofa.Hứa Mỹ Nhã nhìn thái độ như ngồi trên đống lửa của em mình, bà linh tính có chuyện xấu sắp xảy ra.

- " Nói đi, cậu tìm tôi gấp có chuyện gì?"

Vừa nói hết câu Hứa Minh đã vòng sang ngồi kế Hứa Mỹ Nhã nắm chặt tay bà, giọng run run

- " Chị...chị phải cứu em...chị nhất định phải cứu em..."

Bà hốt hoảng hấn làm ra chuyện gì mà cầu cứu bà.

- " Nói nhanh! cậu đã làm chuyện gì rồi?"

- "Chị...em..em lạm dụng công quỹ,chuẩn bị 2 ngày nữa sẽ có kì kiểm kê..em..."

- "Cái gì..?"

Hứa Mỹ Nhã rút tay mình ra đứng dậy hét lớn.Tay bà run run chỉ vào Hứa Minh.

- " Cậu...cậu..điên rồi sao,cậu muốn vào tù hả "

- "... "

- " Nói!cậu đã lạm dụng công quỹ bao nhiêu?"

- "Hơn 200.000 USD"

"Bốp"..

Vừa nói dứt lời thì Hứa Minh ăn một cái tát từ Hứa Mỹ Nhã.

- " Tôi đánh chết cậu.Cậu muốn chết thì chết một mình đừng kéo tôi theo.Tại sao cậu lại làm ra chuyện này..."

Hứa Minh bị đánh xanh mặt ôm gò má đau buốt,ông đứng dậy nắm chặt tay Hứa Mỹ Nhã mắt đỏ hoe.

- " Chị...chị phải cứu em.Chị tưởng em muốn như vậy sao? Nhưng một năm nay tự nhiên cổ phiếu của chị em mình rớt giá không phanh, bao nhiêu tiền của đều đổ vào đó.Em phải vay mượn đám người xã hội đen,

không có tiền trả chúng sẽ giết em.Nên em mới...mới lạm dụng quỹ của công ty..

Em.nghe khi cổ phiếu lên em sẽ lấy tiền bù lại cho công quỹ.Nhưng đâu ngờ cổ phiếu của em bây giờ đóng băng bán ra không ai mua..Với lại em không ngờ Phương Chấn Vũ lại về nước điều hành công ty ở đây,và cho kiểm kê lại hết tài sản công ty"

Hứa Mỹ Nhã như cái xác không hồn ngồi phịch xuống sofa,đánh cũng đánh,chửi cũng chửi rồi, giờ bà không còn sức để làm gì cả.Thấy chị mình im lặng Hứa Minh ngồi xuống kế bên nắm chặt tay bà.

- " Chị..em xin chị cứu em được không?,em không muốn đi tù..Chị..theo thông tin cho biết Phương Chấn Vũ đã về nước..em cầu xin chị đi nói với anh rể giúp em được không?Dù gì anh rể cũng là..... "

- " Dù rồi..Cậu điên hả.Cậu nghĩ Phương Hải sẽ giúp chúng ta sao? Ông ta không điên mà đi giúp một người phá hoại tài sản của ông ta"

Hứa Minh như chết ngồi, sao đó ông nghĩ cái gì đó,lại chụp tay Hứa Mỹ Nhã đôi mắt hoang mang nhưng mang chút gì đó gian xảo nhìn bà.

- " Chị..số tiền em lạm dụng đối với chúng ta là nhiều,nhưng đối với anh rể như hạt cát trên sa mạc "

Hứa Nhã nhìn ông lạnh giọng.

- "Ý cậu là sao?"

- " Chị Trên đời này chỉ còn hai chị em ta nương tựa nhau mà sống,em biết chị sẽ không muốn em lâm vào chỗ chết....Chị chỉ còn rút một ít tiền tiết kiệm của anh rể để em bù vào công quỹ là được"

- " Không .không .được,tôi làm sao có thể làm được việc đó, cậu đừng hại tôi"

- " Chị...em cầu xin chị. Chị có thể làm .chị chỉ cần lấy được con dấu đỏ của anh rề là mọi việc đều dễ dàng. .Anh rề nhiều tiền như thế,anh ấy sẽ không biết được đâu với lại khi nào em kiếm đủ số tiền chúng ta sẽ trả lại cho anh rề,lúc đó chẳng ai biết "

Hứa Mỹ Nhã đứng bật dậy lùi về sau.

- " Không...Không.... Phương Hải mà biết ông ấy sẽ không tha thứ cho tôi"

Hứa Minh quỳ xuống ôm chân bà,bật khóc nức nở.

- " Chị em xin chị .nếu chị không cứu em nữa em chỉ còn con đường chết mà thôi .chị ơi...huhu"

Hứa Mỹ Nhã ngẩng mặt nhìn lên trần nhà lấy tay lau nước mắt sau đó bà nhắm mắt lại như lấy hết can đảm quyết định một việc gì đó rất hệ trọng.

- " Cậu đứng lên đi,để từ từ tôi tìm cách "

Hứa Minh mừng rỡ như nhặt được vàng.

- " Cảm ơn chị...Chị sẽ giúp em đúng không?"

Bà im lặng một hồi sau đó lên tiếng.

- " Ba ngày nữa là ngày ra mắt sản phẩm mới của công ty.Buổi tiệc ngày hôm đó nhiệm vụ của cậu là làm sao cho Phương Hải tối đó ngủ thật ngon giấc...Cậu hiểu ý tôi chứ"

Bà nhìn ông trao đổi bằng ánh mắt với nhau.

- " Em biết phải làm sao? Chị cứ yên tâm"

Tại nhà hàng sang trọng,trong một góc có hai cô gái xinh đẹp đang trò chuyện.

- " Cậu còn dám tìm mình,mình không có đứa bạn trọng sắc khinh bạn như cậu"

Khiết Tâm cười hi hi,đưa ra khuôn mặt vô tội nhìn Bối Như

- " Cậu đừng giận mình mà,trong lòng mình cậu là số một"

- " Hừ.Số một mà qua đó gần một tháng gọi về cho mình có một lần.Số một mà kết hôn không cho mình biết,số một mà vừa về là dọn đi sống với Phương Chấn Vũ.Cậu nói xem có người bạn nào như cậu không?"

Khiết Tâm nuốt nước miếng,chột dạ xấu hổ,mím môi mờ to đôi mắt to tròn lên nhìn Bối Như.Đâu phải là lỗi của cô nha,tại ông chồng nhà cô đẩy thôi.Kết hôn bất ngờ đến cô còn không biết nữa mà,còn chuyện chuyển về nhà ở với anh,từ lúc họ xuống máy bay anh đã áp giải cô về biệt thự của anh,cô nói sợ Bối Như sẽ giận dỗi cô ở với Bối Như vài ngày giải thích cho ấy hiểu,mọi ý kiến của cô đều vô hiệu lực.

Về nước hai ngày anh đều ở nhà với cô,không cho cô ra đường,hôm nay anh mới chịu đi làm cô mới có cơ hội ra khỏi cửa.

- " Cậu đừng giận mình mà,đến ngày cưới

mình còn không biết đến khi bị áp giải đến lễ đường mình mới biết,còn nữa không phải mình không muốn ở chung với cậu tại..Chấn Vũ không cho...mình có nói thế nào đều vô hiệu lực.."

Nhìn khuôn mặt tội nghiệp,đang cố giải thích,thật sự Bối Như chỉ làm mình làm mày cho có,chứ cô vui mừng dùm Khiết Tâm còn không kịp sao giận cho được.Nhìn xem mới một tháng mà Phương Chấn Vũ đã nuôi Khiết Tâm trắng trẻo, có da có thịt hơn rất nhiều, da dẻ hồng hào trắng mịn,nhìn vô ai mà không yêu cho được.Chỉ thăm thẳm mình tiếp tay cho giấc đêm Khiết Tâm nhà cô giả bán cho hần lúc nào không hay.Haiz. . cô thờ dài trong lòng. .Lấy tay nheo mắt Khiết Tâm nở nụ cười rạng rỡ.

- "Thôi được rồi cậu đừng chưng bộ mặt này ra với mình,nhờ đâu ông chồng cậu không biết tương mình đang ức hiếp vợ anh ta nữa"

- " Mình biết cậu không nỡ giận mình đâu mà,đây đây còn đây nữa tất cả mình mua tặng cậu đấy"

Bối Như nhìn túi lớn túi nhỏ in toàn những thương hiệu nổi tiếng của Pari.Bạn cô bây giờ là Phương phu nhân rồi,tiền như nước à nha.

- " Từ bao giờ cậu trở nên phung phí vậy hả?"

- " Hìhì.Lâu lâu mới có một lần "

- " Được rồi tha tội cho cậu đấy,nhưng hôm nay cậu phải chuộc lỗi bằng cách uống rượu với mình"

Trời lạnh lạnh mà ăn lẩu rồi uống rượu vào thì còn gì bằng. Từ lượng Khiết Tâm không tốt nhưng cô vẫn vui vẻ nhận lời ngay.

- "Được hôm nay mình hầu rượu cậu"

Thế là, vừa ăn vừa uống no say. Bối Như uống rất giỏi, mới mấy ly thì nhắm nhò gì cô, nhưng Khiết Tâm thì không được như vậy, nhìn Khiết Tâm ngà ngà say đang cười ngây ngô, mà cô thờ dài trong lòng, phải gọi người đến đưa con sầu rượu này về mới được. Cô lấy điện thoại Khiết Tâm dò lịch sử cuộc gọi bấm nút gọi đi, rất nhanh một giọng nói trầm ấm vang lên.

- "Bà xã! Nhớ anh rồi sao"

Bối Như nổi hết da gà với tình cảm của vợ chồng nhà này, nhưng cảm thấy rất mừng cho Khiết Tâm, chỉ thấy thương cảm cho anh họ Ông Hạo mình mà thôi. Cô còn nhớ khuôn mặt của Ông Hạo khi nhìn thấy những tờ báo và khi nghe cô kể câu chuyện tình yêu của Khiết Tâm, Ông Hạo không nói một lời, nhưng cô thấy được trong mắt anh ấy rất đau khổ. Chấn tỉnh lại Bối Như trả lời rất nhanh.

- "Chấn Vũ em là Bối Như, Khiết Tâm say rồi, anh đến đưa cậu ấy về đi, địa chỉ là....."

Mười phút sau xe Phương Chấn Vũ đã có mặt tại nhà hàng, từ xa đã thấy Khiết Tâm dựa hẳn người vào Bối Như trên miệng nở nụ cười ngây thơ, miệng thì đang nói gì đó. Chấn Vũ nhanh chóng xuống xe ôm Khiết Tâm vào lòng, lấy tay sờ mặt cô rồi quay qua hỏi Bối Như

- "Sao lại say như thế này? "

Bối Như chột dạ, biết từ lượng của Khiết Tâm rất tệ mà còn dụ cậu ấy uống. Bối Như cười khan.

- "Haha. Cậu ấy nói, cậu ấy đang rất vui nên muốn uống với em vài ly, ai ngờ mới ly thứ hai cậu ta lại say rồi "

- "Em không có say nha.. Ông xã... hôm nay em rất vui.."

Khiết Tâm chỉ thật ra hơi lâng lâng một tí lúc Phương Chấn Vũ ôm cô vào lòng cô liền biết người đó là ai, nên cô không có say lắm, chỉ là đầu hơi choáng một tí mà thôi.

Phương Chấn Vũ nhìn người trong lòng, lâu lâu cô gái của anh mới nổi loạn, thật đáng yêu hết mức, má ửng hồng, mắt mơ màng,

đôi môi đỏ hé mở cười ngây ngô, anh hít sâu để mới không để cô ra mà hôn ngấu nghiến.

- "Được rồi về thôi. Anh đưa em về"

- "Không cần đâu ạ. Em có đi xe. Em về đây

tạm biệt hai người nha".

Nói rồi Bối Như đi nhanh vào nhà xe.

Khiết Tâm vội theo, người mềm ngoác dựa hẳn vào người của Phương Chấn Vũ, anh sợ cô té nên ôm cô rất chặt.

- "Cậu đừng đi.. hìhì chưa gì đã bỏ chạy.. cậu là con rùa mà... hìhì... á..."

Phương Chấn Vũ bế ngang cô lên để cô ngồi lên xe, thắt dây an toàn, sau đó vòng sang hướng khác lên xe khởi động chạy nhanh về biệt thự. Mà cái người nào đó không có ý định yên phận. Khiết Tâm nghiêng người qua, tay ôm cổ anh, dựa đầu vào ngực anh cọ tới cọ lui, miệng không ngừng lẩm bẩm

- "Chấn Vũ.. Bối Như nói em trọng sắc khinh bạn đó... em nào có..., tất cả là tại anh mà nên.. hic"

Nói rồi như rất ảm ức ngược lên cắn nhẹ vào cổ anh, còn mút nhẹ nghe cái "chụt " một cái mới thả ra. Phương Chấn Vũ hít sâu một cái xém tí nữa là lặc tay lái, thật nguy hiểm

Khiết Tâm nhìn dấu răng hồng hồng trên cổ của anh do mình mới để lại, lấy tay sờ sờ rồi ngược khuôn mặt ửng hồng lên nhìn anh.

- "Có đau không anh? để em làm cho anh không đau nữa nha "

Không để Phương Chấn Vũ trả lời cô đã đưa lưỡi ra liếm vết cắn. Tay thì để ngay ngực anh không yên phận sờ tới sờ lui.

"KẾT"

Phương Chấn Vũ tấp xe vào lề đường, anh thật sự chịu không nổi nữa rồi, cô cứ khiêu khích kiểu này anh sẽ chết mất.

Phương Chấn Vũ ôm trọn khuôn mặt của cô áp xuống ngậm lấy môi cô hôn cuồng nhiệt,

- "Ừm..."

Khiết Tâm ồm lên một tiếng sau đó lấy tay ôm cổ anh đáp trả lại nụ hôn của anh, nhưng nụ hôn rất nhanh đã kết thúc, anh buông môi cô ra, Khiết Tâm bắt mắt chu môi, đưa môi lại môi anh định hôn tiếp, cô không biết mình bị sao, nhưng bây giờ trong đầu cô có một ý niệm, muốn được anh ôm, muốn được anh hôn, nếu không cô rất khó chịu. Phương Chấn Vũ thấy hành động đáng yêu của cô không khỏi bật cười, ngày thường khi tỉnh thì da mặt mỏng, mỗi lần muốn thân mật đều anh chủ động, bắt ép, bây giờ say thì bám người chủ động còn muốn hôn anh nữa chứ. Anh chỉnh lại dáng ngồi của cô, hôn lên trán cô.

"Ngoan. Ngồi ngay ngắn về nhà sẽ cho em hôn tiếp"

Khiết Tâm nghe lời ngoan ngoãn ngồi im, nhưng miệng thì hát hết bài này đến bài khác. Phương Chấn Vũ giờ làm gì còn tâm trạng xem cô hát hay dở thế nào. Anh một lòng chỉ muốn nhanh về đến nhà mà thôi,

sao đường về nhà hôm nay xa thế!!!!(^-^)

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Một đêm mất hôn

"Rằm"

Cửa phòng ngủ bị đá tung ra, sau đó được Phương Chấn Vũ dùng chân khép lại. Anh bế Khiết Tâm đang như bạch tuột quấn trên người mình, hai người cùng ngã xuống giường không để cho Khiết Tâm có thời gian để thở, anh đã nằm đè lên người cô, ngậm lấy môi cô mà mút, anh hôn rất cuồng nhiệt, đưa lưỡi vào quần quanh, trên đầu lưỡi cô, Khiết Tâm ngoan ngoãn như con mèo nhỏ ôm cổ nằm trong lòng đáp lại nụ hôn của anh, vì say nên cô cũng dăng dĩ hơn hằng ngày, cô cũng thử đưa lưỡi ra quấn lấy lưỡi anh hình như vẫn thấy chưa đủ cô lấy môi mút chặt đầu lưỡi anh, phát ra cả tiếng "chụt...chụt..." Phương Chấn Vũ rên lên một tiếng, anh không ngờ cô vợ anh khi say lại khiến người ta mất hồn như thế, anh nắm hai tay cô giờ lê đầu, làm cho thân hình Khiết Tâm uốn cong lên áp sát vào anh thêm, môi lưỡi quấn quýt, anh như muốn nuốt hết vị ngọt trong miệng cô, bao nhiêu cũng không đủ.

"Ừ...ừm"

Khiết Tâm thật sự không chịu nổi nụ hôn mãnh mẽ của anh cô bắt đầu rên nhẹ.

Phương Chấn Vũ vẫn hôn cô say đắm trao đổi nước bọt cho nhau, anh buông tay cô ra bắt đầu cởi áo quần cho cô, chiếc áo khoác bị quăng xuống giường, lật cô lại cho cô nằm sấp xuống giường? anh kéo khóa váy lộ ra tấm lưng trắng muốt, Phương Chấn Vũ nuốt nước miếng sau đó khom xuống hôn từ gáy cô, rồi liếm mút khắp lưng cô, hôn một đường xuống thắt lưng, anh kéo chiếc váy ra khỏi gót chân, rồi ném xuống thảm, trên người cô bây giờ chỉ còn bộ đồ lót, Khiết Tâm nắm chặt drap giường, cô thở hổn hển cố gắng xoay người lại.

Phương Chấn Vũ tranh thủ cởi sạch đồ mình, sau đó anh ngồi chồm hóm trên giường, cầm lấy bàn chân trắng mịn của cô, liếm láp nhẹ nhàng lên mắt cá chân, sau đó hé miệng ngậm lấy ngón chân nhỏ nhắn xinh xinh, cẩn thận nâng niu liếm hết ngón này tới ngón khác.

"Á...Chấn Vũ...ừ..."

Cô cảm thấy như có từng dòng điện từ ngón chân chạy thẳng lên não và có dòng nước ấm chạy thẳng xuống hạ thân.

Mà tay Phương Chấn Vũ không ngừng vuốt ve âu yếm, đầu lưỡi nóng rực vừa liếm vừa hôn dọc theo từ gót chân đến đùi non cô, hai tay dần đi lên cởi quần lót cô ra, sau đó nâng chân cô lên mở rộng nhìn vào nơi bí ẩn đang ẩm ướt, Khiết Tâm đỏ mặt thân thể không ngừng uốn éo, Phương Chấn Vũ cố định hai chân cô, đầu vùi vào nơi thần bí, đầu lưỡi ấm áp của anh bất thành linh linh hoạt lần dò vào giữa hai cánh hoa xinh xắn huyền bí, sau đó mút thật mạnh....

"Á....ừ....ừ...Chấn Vũ..."

Khiết Tâm không kiềm được ưỡn cong người lên, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, hoàn toàn đã bị ái tình mê đắm, cô cảm thấy từng dòng tê dại khi đầu lưỡi của anh đưa vào trong hoa huyệt chật hẹp, anh uống hết từng dòng mật ngọt chảy ra từ nơi bí mật, hàm răng cắn cắn đỉnh phần châu, ngậm nó, lôi kéo.

"Ừ...đừng...đừng...Chấn Vũ..."

tay cô xuyên qua mái tóc đen của anh, muốn đẩy anh ra, nhưng cô không còn sức, khoái cảm quá mãnh liệt cô thật sự chịu không nổi. Sau khi chơi đùa nơi đó xong, Chấn Vũ hôn một đường từng phần bụng bằng phẳng của cô tay nhanh chóng cởi áo lót quăng đi, đưa miệng bú mút ngực cô.

"Ừm....ừm..."

Anh hơi nghiêng phần trên của cơ thể, che chắn ở cơ thể mềm mại của cô, duỗi ra ngón tay giữa, dùng tay thế môi, tiếp tục ra vào nơi bí mật của cô lúc

sâu lúc cạn, bàn tay kia thì xoa nắn một bên ngực, một bên thì dùng miệng ngậm lấy một bên ngực còn lại, dịu dàng bú mút thỏa thích. Tiếng "chụt...chụt..." vang khắp phòng. Trêu ghẹo cô như thế cũng đủ rồi, anh thật lòng cũng chịu hết nổi, anh nâng chân cô lên để lên vai mình, áp người xuống đâm thật sâu vào.

- "Á..."

Phương Chấn Vũ rên lên thành tiếng, cô lúc nào cũng khít chặt, nơi đó của cô rất ẩm ướt làm anh sướng chết mất. Thân thể của cô nửa như mềm ngoặt, nửa như tê dại, thần trí dần dần bắt đầu mơ hồ, cả người choáng váng tựa như đang bay bổng tít trên mây xanh vậy, cô nắm chặt hai tay anh, phối hợp nhịp nhàng với sự ra vào của anh.

Khiết Tâm chỉ còn biết bật khóc ngấm nga ra tiếng.

- "Ừm... ông... xã... ời"

Nghe tiếng rên nũng nịu của cô anh không kiềm chế nổi, anh rút ra rồi đâm vào ngày càng mạnh mẽ, thấy cô co rút lại anh mạnh mẽ chạy nước rút, khoái cảm xông lên não, cô hét lớn móng tay đâm sâu vào lưng của Phương Chấn Vũ.

- "Huhu... ông xã... ông xã..."

Khoái cảm quá dữ dội cuốn sạch lí trí của hai người, đến khi anh ôm chặt cô gằm nhẹ, Khiết Tâm cả người mệt mỏi, chỉ muốn ngủ đi. Khi cô cứ ngỡ mọi chuyện kết thúc thì nó chỉ mới bắt đầu, anh ngồi dậy kéo cô theo để cô ngồi trên đùi anh, lấy tay nâng mông cô nhịp nhàng lên xuống, cao trào vừa qua qua bất đầu...

- "U.... em chịu không nổi nữa... ông xã... ư..."

Cô mệt mỏi vô lực ngăn cản anh, chỉ có thể ní non van xin, lần nữa che môi cô lại, cho cô nụ hôn nóng bỏng trên miền lửa nóng đến cơ hồ hít thở không thông. Mạnh mẽ luân động lên xuống, cả một đêm anh thay đổi nhiều tư thế hành hạ cô, Khiết Tâm chỉ biết khúc khích, không còn biết đâu là thống khổ đâu là vui sướng, cuối cùng không chịu nổi nữa ở trong đỉnh điểm dục vọng mất đi ý thức.

Sáng hôm sau, Khiết Tâm đau nhức trở người. Cảm giác như tay chân không còn là của chính mình nữa vậy, cô ngồi dậy định xem mấy giờ, thì thấy trên đầu tủ có để một ly trà giải rượu kèm theo một tờ giấy, trên đó là nét chữ rất sắc sảo.

- " Vì hôm qua không có thời gian cho em uống trà giải rượu, anh để sẵn. Khi nào ngủ dậy em phải uống liền để không bị nhức đầu. Anh có dặn Vú Dung hầm canh gà cho em, ăn uống, nghỉ ngơi đàn hoàng. Chiều anh về sớm với em, tối nay chúng ta sẽ dự tiệc ra mắt sản phẩm mới. Yêu em. Bà xã"...

Trời ạ đọc xong thư của anh mặt cô đỏ bừng vui đầu trong gối xấu hổ, anh thật là xấu xa mà còn nói hôm qua không có thời gian cho cô uống trà, nhớ lại một màn kịch tình điên cuồng hôm qua, mặt cô nóng ran. Đúng rồi anh không nhắc cô xem quên mất hôm nay là ngày ra mắt sản phẩm mới, tự nhiên cô thấy hơi hợp, tức nhiên cô biết tối nay ngoài ra mắt sản phẩm còn là thông báo thân phận cô. Cô thờ dãi trong lòng yêu anh là một áp lực, một áp lực của sự ngọt ngào, nhưng không phải mọi thứ đã có anh bên cạnh rồi sao??

Tại phòng tổng giám đốc Phương Chấn Vũ cầm ly cà phê nhâm nhi, nhìn ra thế giới bên ngoài qua tấm kính.

- " Cốc... cốc"

tiếng gõ cửa vang lên

- " Vào đi"

Anh không quay người lại chỉ đứng nhâm nhi nhìn về xa xăm

Người vào cửa là Bill, anh thấy Phương Chấn Vũ đứng ngắm cảnh, anh đi nhanh đến trước bàn làm việc báo cáo công việc.

- " Phương tổng, chủ tịch đang chờ anh"

Phương Chấn Vũ nhìn đồng hồ nhếch môi.

- " Còn vụ của Hứa Minh thu xếp đến đâu rồi?"

- " Phương tổng giờ chỉ chờ lệnh anh, là Hứa Minh có thể vô tù ngồi xoi nước đến cuối đời"

Phương Chấn Vũ lúc này mới xoay người lại nụ cười lạnh hiện trên mặt anh, bao năm qua anh đã để cho Hứa Minh lộng hành, lấy thân thể là em rể của chủ tịch ngạo mạn,

chèn ép hết người này đến người khác. Dám lợi dụng khi anh vắng mặt lạm dụng công quỹ, hần nghĩ có Hứa Mỹ Nhã thì Hứa gia một tay có thể che trời hay sao?. Đó chỉ là cái bẫy anh sắp sẵn mà thôi. Như anh cho người mua cổ phiếu họ, để họ nghĩ cổ phiếu đó bán lợi nhuận cao, gom hết tài sản đầu tư vào, rồi qua một thời gian các cổ phiếu đó rớt giá thảm hại, rồi anh cho người giả làm xã hội đen đứng ra cho Hứa Minh mượn tiền với giá cắt cổ, rồi ép ông ấy trả trong thời gian đã hứa ép ông ta đến đường cùng. Còn việc lạm dụng công quỹ là ngoài dự kiến anh nghĩ ông ta sẽ cầu cứu Hứa Mỹ Nhã ai để ông ta bằng cùng làm liều dám lạm dụng quỹ của công ty. Anh chỉ nhắm một mắt mờ một mắt, để ông ấy cứ tưởng việc làm của mình chẳng ai biết. Nếu

anh có bản lĩnh quản cả tập đoàn thì việc ông ta chỉ cần lạm dụng 10.000 USD thì anh đã biết chứ huống chi là hơn 200.000 USD, đây chỉ là con số cho ông ta vào tù mà thôi, nhưng người cuối cùng anh muốn nhắm tới là Hứa Mỹ Nhã, vì bà ta mà hai người phụ nữ anh yêu thương nhất cuộc đời này đều chịu đau khổ. Anh muốn bà ta phải chính mắt nhìn người thân mình đi vào con đường chết mà muốn cứu cũng không được, anh sẽ khiến bà ta từ bây giờ sẽ sống trong đau khổ không một ngày hạnh phúc, và anh muốn nhìn thấy sự dần vật lương tâm của ông ta, khiến ông ta phải ân hận vì đã cưới người phụ nữ đầy dã tâm đó mà phụ bạc mẹ anh.

Thu lại suy nghĩ lại anh nhìn Bill với ánh mắt khen ngợi.

- "Cậu làm rất tốt. Tôi nay cho người theo sát chị em nhà họ Hứa "

- "Vâng, Phương tổng "

Thấy Phương Chấn Vũ gật đầu và đi ra cửa, Bill biết anh đi đâu nói bước đi theo sau.

Cửa phòng chủ tịch mở ra Phương Chấn Vũ một thân thẳng tắp bước vào đi phía sau là Bill. Bill lịch sự khom lưng chào hỏi.

- "Chủ tịch"

Phương Hải gật đầu quay sang nhìn người đàn ông to cao, nét mặt lạnh lùng đang ngồi trước mặt ông. Phương Chấn Vũ nhìn ôn mặt không đổi sắc, nhếch môi.

- "Chủ tịch, lâu rồi không gặp ngài khỏe không?"

Phương Hải đã quen với cách xưng hô như một cấp trên với cấp dưới này, dù ở mọi hoàn cảnh anh chưa bao giờ kêu ông một tiếng "ba". Là cha con với nhau nhưng một năm chưa gặp trên một lần. Trừ những cuộc họp lớn tổ chức tại Mỹ mỗi năm lúc đó ông mới được thấy anh. Ông biết nỗi hận anh với ông đã đến xương tủy rồi, nhưng người có lỗi là ông, thì ông dám đòi hỏi gì nữa. Vì yêu ông đã đánh đổi tất cả, một lòng chung thủy với mối tình đầu ông không ngần ngại tàn nhẫn đối xử nhẫn tâm với người vợ đầu ấp tay gối của mình, còn lạnh nhạt hắt hủi đứa con duy nhất dành hết tình yêu cho Hứa Mỹ Nhã.

Có lẽ từ đầu ông đã đi sai đường, vì yêu mà trở nên mờ mắt. Càng sống với Hứa Mỹ Nhã lâu ngày, ông càng thấy rõ tính tình của bà ta, toan tính, tham lam, chỉ biết sống cho bản thân mình và người nhà của Hứa gia, còn ngoài ra ai chết mặc ai. Nhiều lúc ông tự nghĩ bà ta có bao giờ yêu ông hay không hay yêu gia tài của ông. Ông khó chịu với những đòi hỏi vô lý của bà, giờ đối mặt với bà ông luôn cảm thấy áp lực, mệt mỏi. Ông thờ dãi trong lòng có lẽ là báo ứng của ông.

Nhìn đứa con trai từ lúc sáu tuổi đã xem ông là người xa lạ, nhiều lúc ông ao ước nghe một tiếng "ba" từ miệng của đứa con trai của chính mình, với người khác đó là chuyện hết sức bình thường nhưng với ông đó là một việc hết sức xa xỉ.

Ông chán tỉnh lại cảm xúc nhìn anh nhẹ giọng lên tiếng.

- "Cậu tìm tôi có việc gì?"

Lưng dài dựa sát vào ghế Phương Chấn Vũ cười cười nhìn ông.

- "Chủ tịch tôi có chuyện muốn hỏi ý kiến ông?"

Phương Hải nhìn anh với ánh mắt khinh thường.

- "Cậu bây giờ mà cũng cần hỏi ý kiến tôi nữa à. Người làm chủ tịch của tôi muốn ngồi vững chiếc ghế này còn phải xem sắc mặt của cậu nữa mà"

Biết Phương Hải đang chăm chọc mình, anh không tỏ thái độ gì, chỉ nhếch môi, lấy tay gõ nhẹ lên bàn. Giọng nói có chút đùa cợt

- "Cám ơn chủ tịch đã quá khen.... Thế mà cũng có kẻ chẳng xem tôi ra gì đấy thôi. Hôm nay tôi gặp ông định hỏi ý kiến ông xử lý người này như thế nào?"

Lời nói của Phương Chấn Vũ làm cho Phương Hải khó hiểu ông cau mày nhẹ, gằng giọng.

- "Cậu có ý gì? "

- "Bill"

Bill hiểu ý đem tập hồ sơ đưa trước mặt Phương Hải.

- "Mời chủ tịch xem qua"

Phương Hải lật từng trang xem, càng xem mặt ông hết trắng rồi lại xanh cuối cùng là đen lại, đập mạnh lên bàn.

- "Sao hần ta dám..."

Phương Chấn Vũ nhếch môi cười. Ngồi thẳng lưng dậy, khuôn mặt cợt nhả biến mất giờ chỉ còn vẻ lạnh lùng.

- "Chưa gì mà ông đã tức giận như thế, trò hay còn phía trước....."

Hai người nhìn nhau....

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ra mắt sản phẩm mới

Phương Chấn Vũ mặc bộ vest cao cấp của thương hiệu Zegna màu xanh dương đậm, bên trong là áo sơ mi trắng đeo nơ nhưng màu đen, thiết kế vừa thanh lịch và mang chút gì đó cổ điển kết hợp với đôi giày bóng loáng của marco alfredo. Nhìn về ngoài hoàn hảo mang vẻ đẹp nam tính lạnh lùng chỉ khiến cho người khác giới muốn đắm chìm. Anh đang ngồi thong thả đọc báo thì nghe một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

- "Chấn Vũ..."

Anh ngược mặt lên không khỏi ngỡ ngàng trong phút chốc. Vợ anh giờ đây đang đứng trên bậc thang, e lệ nhìn anh mỉm cười, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, điểm nhấn trên khuôn mặt là đôi mắt to tròn long lanh và đôi môi được tô màu cam hồng vừa mềm mại lại ướt át, tóc được búi thấp nhẹ nhàng trên đầu được cố định bằng chiếc cài nhỏ kết bằng những hạt kim cương lấp lánh, những sợi tóc được uốn xoắn thả nhẹ trên cần cổ trắng mịn, trên người cô mặc một thiết kế của thương hiệu ELIE SAAB tông màu pastel chủ đạo nhẹ nhàng tương phản với điểm nhấn màu xanh biển trên nền chất liệu sheer trong suốt nhiều lớp. "Mê hoặc" giống như mọi người thường ca ngợi bộ sưu tập này. Giây phút này vợ anh thật sự rất mê hoặc, kiểu áo có tay trong suốt được đính những hạt pha lê vừa kín vừa hở ôm trọn thân thể xinh đẹp, phía dưới xòe ra, điểm nhấn là thắt lưng vàng ánh kim ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn, đẹp lộng lẫy như một nữ thần. Phương Chấn Vũ từng bước tiến tới tay vòng qua eo ôm sát cô vào lòng hôn nhẹ lên môi cô.

- "Bà xã. Em thật đẹp"

Khiết Tâm mặt ửng hồng, anh lúc nào cũng vậy làm như nơi không người, mắt thấy Vũ Dung cùng người làm và còn có nhân viên trang điểm đang ở đây. Anh cứ nhìn cô say đắm làm Khiết Tâm lúng túng cô nhẹ giọng hỏi thúc.

- "Chấn Vũ... đến giờ rồi chúng ta đi thôi" Thấy cô bối rối anh bật cười, lấy tay nheo mắt cô.

- "Bây giờ chỉ muốn đòi ý ở nhà mà thôi"

Lời nói mờ ám khiến tất cả mọi người nín cười. Còn Khiết Tâm mặt nóng ran. Nhìn đồng hồ cũng gần đến giờ anh ôm eo cô đi ra xe.

Tại Khách sạn buổi tiệc được trang trí vô cùng sang trọng và lộng lẫy, những người có tầm ảnh hưởng của giới kinh doanh hay các ngôi sao bắt đầu tiến vào thăm dò, các tay săn ảnh báo chí bắt đầu tác nghiệp, khung cảnh vô cùng náo nhiệt, Trên sân khấu bộ trang sức kim cương được để trong lồng kính dưới sự giám sát của bảo vệ nghiêm ngặt, đây là sự hợp tác đầu tiên với tập đoàn Word nên Ông Hạo xuất hiện khá sớm, buổi lễ hôm nay là do công ty anh đảm nhiệm, xuất hiện bên Ông Hạo là Bối Như cô mặc một bộ dạ hội màu tím hồ vai, khoe làn da trắng mịn. Nhìn khung cảnh trang trọng của buổi tiệc. Bối Như phải cảm thán trong lòng "Cổ cồn long trọng như vậy không?" đang nhìn đông nhìn tây thì nghe đám phóng viên nhào nhào lên, thì ra là Chủ tịch và phu nhân của Tập đoàn Word đã tới, Bối Như đã từng nghe nói về Hứa Mỹ Nhã nên cô nhìn bà ta rất kỹ, phải nói bà ta rất đẹp, da dẻ mịn màng nhìn rất trẻ so với tuổi thật. Phóng viên chen nhau chụp ảnh phóng vẫn nhưng điều bị các bảo vệ ngăn cản. Tiếng ồn ào càng vang lớn khi sự xuất hiện của siêu mẫu quốc tế Hạ Băng, cô ta mặc một chiếc đầm nhung màu đỏ ôm sát body khoe làn da trắng muốt, phía cổ áo sẽ sâu, phía sau phơi trọn tấm lưng trần, đứng là đốt mắt người nhìn mà.... Bối Như phải thừa nhận Hạ Băng có một vóc dáng vô cùng quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo... Nhưng mà Khiết Tâm nhà cô cũng không kém cạnh, đứng là so về vẻ quyến rũ thì Khiết Tâm của cô không bằng, nhưng ở Khiết Tâm toát ra vẻ thanh tao, mong manh yếu đuối khiến cho người khác muốn yêu thương bảo vệ. Khuôn mặt thì lúc nào cũng sáng ngời như vầng trăng, từng đường nét hài hòa nhất là khi cười, nụ cười rạng rỡ khiến người ta ấm lòng. Khi các phóng viên

đang vây quanh Hạ Băng hỏi đủ điều, cô còn nghe thoáng những câu hỏi như là "Chị Hạ Băng vì sao chị xuất hiện có một mình, rồi nào chị có biết những tin tức Phương tổng du hí cùng nhân tình ở Pari hay là chị và Phương tổng đã chia tay rồi đúng không?....."

Bỗng thăm dò một lần nữa ồn ào hẳn lên, các phóng viên chen lấn, đèn flash sáng liên tục, lần này không những gây sự chú ý với cánh nhà báo, mà còn gây chú ý với tất cả các khách mời có mặt nơi đây, cả ngài chủ tịch cũng ngừng trò chuyện hướng về một phía, Bối Như còn thấy vẻ mặt đầy ngạc nhiên từ trắng chuyển sang xanh của Hứa Mỹ Nhã và Hạ Băng và người đang đứng bên cạnh cô Ông Hạo, một màn này có thể khiến anh chết tâm được rồi. Như một bức tranh quá đẹp, sự xuất hiện của đôi tài gái sắc làm lưu mờ mọi thứ nơi đây. Bọn họ Khiết Tâm nhà cô phải nói cực kì xinh đẹp lần ắt cả Hạ Băng, cô như một nàng công chúa kiêu kì bước ra từ thế giới cổ tích đang sánh bước bên hoàng tử. Giờ phút này Bối Như rất muốn chạy đến ôm chầm Khiết Tâm khoe với mọi người "Hi, cô ấy là bạn tôi" nhưng cô không có cơ hội đó đâu bởi vì phóng viên đang bao vây họ, cả đám phóng viên đang phỏng vấn Hạ Băng cũng chạy sang đó. Ôi! khung cảnh thật hỗn loạn, hai người họ bây giờ đang được bảo vệ trong vòng vây của vệ sĩ. Mà Phương Chấn Vũ thì đang ôm chặt Khiết Tâm vào lòng, thật là gan tỵ chết đi được. Ông Hạo nhìn Khiết Tâm đầy say mê, anh biết cô đẹp nhưng không ngờ hôm nay cô có thể xinh đẹp đến mức như vậy. Nhìn cô e ấp trong vòng tay của người đàn ông khác lòng anh đau đớn. Mọi tình đơn phương trong năm năm qua có lẽ nên kết thúc. Nhìn Phương Chấn Vũ mạnh mẽ bảo vệ cô trong vòng tay, anh mỉm cười cay đắng, anh hoàn toàn thua, chưa ra trận nhưng đã trở thành kẻ bại tướng.

Đền last tới tập Khiết Tâm chưa bao giờ trải qua cảnh này dù được Phuong Chấn Vũ ôm trong lòng nhưng cô vô cùng khiếp sợ,tất cả ánh mắt,bao nhiêu câu hỏi được đặt ra điều hướng vào cô và anh.Bill huy động thêm lực lượng anh không biết báo chí đánh hơi ở đâu mà hôm nay xuất hiện đông như vậy.Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra nhưng Phuong Chấn Vũ vẫn vẻ mặt lạnh nhạt chỉ lo ôm người con gái vào trong lòng,không hề có ý định trả lời.Bill cùng dàn vệ sĩ hộ tống Phuong Chấn Vũ vào khu vực dành cho khách vip,ngăn chặn phóng viên lại.Bill cầm micro đồng đặc lên tiếng.

- " Các vị...các vị...xin ổn định.Hôm nay là ngày tập đoàn chúng tôi ra mắt sản phẩm mới,cám ơn các bạn đã đến đây.Về việc các bạn quan tâm sau khi kết thúc buổi ra mắt này,chính Phuong tổng sẽ có vài lời phát biểu.Còn bây giờ xin mời các bạn vào vị trí của mình để buổi tiệc được tiếp tục" Nghe được cuối chương trình Phuong Chấn Vũ sẽ phát biểu,tất cả phóng viên rất hào hứng chờ đợi,họ vào vị trí của mình.

Vào nơi an toàn mà tìm Khiết Tâm vẫn đang đập loạn.

- " Sợ sao?"Chấn Vũ mỉm cười nhìn cô hỏi.

- " Thật kinh khủng.Bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta vậy!." Cô không hề giấu diếm gật đầu thành thật trả lời.Phuong Chấn Vũ bật cười nhéo nhéo má cô.

- " Bà xã anh, thật nhát gan" Khiết Tâm cũng nhìn anh cười,cô vốn nhát gan mà,một màn này đều rơi vào tầm mắt của Hạ Băng Cô như không thể tin vào mắt mình,móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay,cô nhận ra cô gái đó,đó là cô gái mà bảy năm trước cô và Hứa Mỹ Nhã đã dùng thủ đoạn khiến họ chia tay không phải sao? Dù bây giờ cô ta thay đổi đi nhiều nhưng cô không bao giờ quên được khuôn mặt xinh đẹp đó,không kìm lòng được cô bước nhanh lại chỗ hai người họ.

- " Chấn Vũ..Tiếng gọi mềm mại làm Phuong Chấn Vũ và Khiết Tâm quay đầu nhìn lại.Mặt Phuong Chấn Vũ trầm xuống,ánh mắt sắc lạnh nhìn Hạ Băng Khiết Tâm cũng đang quan sát Hạ Băng,cô phải thành thật nói rằng tình địch của cô quả nhiên rất đẹp không hổ là siêu mẫu quốc tế.Hạ Băng mất thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Phuong Chấn Vũ lòng cô trùng xuống,đau đớn không thôi,mới vừa rồi cô còn thấy anh tươi cười,dịu dàng nhìn người bên cạnh mà giờ gặp cô anh tỏ ra chán ghét.Hạ Băng cố gượng gạo nở nụ cười sắp lại ngồi xuống ôm cánh tay Phuong Chấn Vũ mặc khuôn mặt đầy ngạc nhiên của Khiết Tâm.

- " Chấn Vũ em rất nhớ anh" Lời vừa dứt Phuong Chấn Vũ lập tức ôm theo Khiết Tâm đứng dậy.Lạnh giọng gằn từng tiếng

- " Xin lỗi Hứa tiểu thư,nơi đây là khu vực dành cho Ban lãnh đạo của công ty,hình như cô ngồi sai chỗ rồi?" Không thèm để ý đến khuôn mặt xanh mét của Hạ Băng,anh trầm giọng kêu lên một tiếng.

- " Bill" Bill đang sắp xếp công việc lật đặt đi tới nhìn tình hình anh hiểu ngay,bước lại gần Hạ Băng dùng lời nói vô cùng lịch sự

- " Hứa tiểu thư đây là khu vực Vip,cô không được ngồi ở đây.Mời cô trở về vị trí của mình"

Bị Phuong Chấn Vũ nói những lời làm tổn thương,giờ gặp Bill xua đuổi cô tức giận quát lên,tay chỉ vô Khiết Tâm

- " Tôi không được ngồi, vậy cô ta là ai mà được ngồi chung với Chấn Vũ"

Phuong Chấn Vũ cau mày, một màn này làm mọi người xôn xao.Bill định mở miệng lên tiếng, thì từ xa thấy Hứa Minh bước nhanh lại đằng sau còn có Phuong Hải và Hứa Mỹ Nhã.

- "Hạ Băng con đang làm gì vậy.Không sợ mất mặt à.Đi về chỗ của con nhanh lên." Hạ Băng không cam lòng nhưng dù sao cô cũng là người nổi tiếng thấy mọi người to nhỏ nên nén giận quay về chỗ của mình.Hứa Minh quay lại nhìn Phuong Chấn Vũ cười xởi lởi xin lỗi.

- "Phuong tổng thật sự xin lỗi.Tại bị tôi nuông chiều quá nên con bé mới không hiểu chuyện như vậy.Xin Phuong tổng bỏ qua"

Phuong Chấn Vũ ôm Khiết Tâm ngồi xuống,môi mím khẽ nhẹ.

- " Không sao,tôi không để ý"

- " Chấn Vũ..Con khỏe không lâu rồi không gặp, cha con và di rất nhớ con" Là Hứa Mỹ Nhã giọng điệu hết sức quan tâm,tầm mắt bà hết nhìn Phuong Chấn Vũ rồi nhìn sang Khiết Tâm,vừa nhìn thấy cô là bà đã nhận ra đây là cô gái năm đó,tại sao hai đứa lại quay lại với nhau,rõ ràng năm đó cho người điều tra bà biết hai đứa đã chia tay,cô gái đó rất quyết tâm chia tay dù năm đó Chấn Vũ vật vả van xin ra sao,điều bà lo sợ bây giờ chắc là Phuong Chấn Vũ đã biết chuyện bà làm năm đó với người con gái của anh,bà rất lo sợ anh sẽ đối phó với bà.Ánh mắt Hứa Mỹ Nhã làm Khiết Tâm thấy sợ,nhìn bà cô nhớ lại sự việc năm đó và nỗi khổ cô phải mang suốt bảy năm qua.Phuong Chấn Vũ thấy cơ thể cô cứng ngắc,vòng tay anh ôm eo cô chặt hơn.Anh không buồn trả lời Hứa Mỹ Nhã quay sang nhìn Phuong Hải.

- " Chủ tịch!" Phuong Hải gật đầu nhẹ sau đó nhìn sang Khiết Tâm,chưa để Phuong Chấn Vũ giới thiệu cô vội gật đầu nhẹ nhàng chào hỏi.

- " Chào chủ tịch"

Phuong Hải gật đầu, định đi vào vị trí của mình thì Hứa Mỹ Nhã kéo tay lại,bà phớt lờ ánh mắt khó chịu của Phuong Hải nhìn mình.Bị Phuong Chấn Vũ làm lơ bà cố gắng gượng cười.

- " Chấn Vũ con không định nói cho ba con biết người con gái bên cạnh con là ai sao? "

Phuong Chấn Vũ nhìn bà ta với ánh mắt khinh thường rồi cười nhẹ.

- "Bà gắng đợi, cuối chương trình tôi sẽ nói cho tất cả mọi người biết, lúc đó bà biết cũng không muộn"

Nụ cười trên môi Hứa Mỹ Nhã cứng ngắt, thấy Phuong Chấn Vũ không cho bà một tí mặt mũi nào. Bà xấu hổ cười cười.

- "Được..." Rồi vào chỗ ngồi cùng Phuong Hải. Hứa Minh lúc này mới nhào tới.

- "Anh rể. Em kính anh ly rượu. Chúc mừng sản phẩm mới ra mắt thành công"

Phuong Hải nhìn ông mặt không cảm xúc rồi nhìn sang ly rượu, ông cầm lấy uống một hớp. Hứa Minh nhếch môi nhìn Hứa Mỹ Nhã.

Đúng là Phuong Chấn Vũ phải ngồi chung bàn với Phuong Hải, nhưng muốn cho Khiết Tâm được tự nhiên nên hai người họ ngồi riêng.

- "Tâm Tâm" là tiếng gọi của Bối Nhã, đi chung với Bối Nhã còn có Uông Hạo, từ Pari trở về đây là lần đầu Khiết Tâm mới gặp anh vì khi cô về thì anh đi công tác. Khiết Tâm cười rạng rỡ đứng dậy nhìn hai người đang đi tới.

- "Bối Như..." rồi nhìn sang Uông Hạo mỉm cười ngọt ngào.

- "Uông tổng, hai người đến lúc nào sao em không thấy?"

Uông Hạo mỉm cười, nhìn cô với ánh mắt không thể dịu dàng hơn.

- "Bọn anh đến lâu rồi." Quay sang Phuong Chấn Vũ lịch sự đưa tay ra.

- "Phuong tổng chúc mừng anh ra mắt sản phẩm thành công" Lúc này Phuong Chấn Vũ cũng đã đứng dậy ôm chặt lấy eo Khiết Tâm tuyên bố chủ quyền.

- "Cám ơn anh Uông tổng, nếu áp phích lần này thành công một phần cũng nhờ vào công sức nhân viên của anh" Khiết Tâm nghe thế cười càng thêm rạng rỡ nũng nịu mắt to mở lớn hỏi anh.

- "Thế Phuong tổng định thưởng em cái gì?" Anh bật cười hôn chụt lên mặt cô.

- "Em muốn gì anh cũng cho" Khiết Tâm đỏ mặt mà lời nói kế tiếp của Bối Như làm mặt cô càng như bốc cháy.

- "Hai người quan tâm đến cảm xúc của những người cô đơn như tôi được không, hừ có cần ngọt ngào đến mức này không?"

Lúc này Khiết Tâm mới để ý đến vẻ mặt khó coi của Uông Hạo thật sự cô vô tâm quá, Uông Hạo kiềm nén chưa xót cười cười.

- "Thôi chúng tôi về chỗ của mình không làm phiền hai người nữa" Anh ngưng một chút rồi nhìn Khiết Tâm

- "Khiết Tâm chúc mừng em, thấy em được hạnh phúc anh rất vui" Rồi quay sang Phuong Chấn Vũ.

- "Hãy quý trọng cô ấy" Phuong Chấn Vũ không trả lời mà chỉ gật đầu rất kiên định. Nói rồi Uông Hạo và Bối Như về chỗ của mình. Phuong Chấn Vũ ôm Khiết Tâm ngồi xuống. Người dẫn chương trình thông báo buổi lễ bắt đầu, giới thiệu đôi lời, sau đó đèn chột tắt.

Bạn đang đọc truyện *Vi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô ấy là vợ tôi

Khi ánh đèn tắt hết chỉ còn lại ánh sáng của nền trần ngập khắp phòng. Trên màn hình đoạn áp phích được mở cùng giai điệu ca khúc I Will Always Love You vang lên, mọi người đều im lặng nhìn lên màn ảnh. Áp phích chỉ vốn vẹn có ba phút theo mô tuýp quảng cáo nhưng làm người xem cảm xúc dâng trào về tình yêu sâu đậm của hai nhân vật chính. Kết thúc đoạn quảng cáo là cảnh hai người ôm hôn nhau nồng nàn giữa biển, vẻ đẹp vĩnh hằng của những viên kim cương được góc máy quay rất đẹp, câu slogan vang lên

"Em là ánh sáng mặt trời của cuộc đời anh"

Chính thức kết thúc đoạn áp phích, những tiếng vỗ tay vang dội. Cho thấy được hiệu ứng rất tốt. Tiếp theo chương trình người dẫn chương trình phát biểu về quá trình thiết kế, và ý nghĩa tên gọi rồi giá chính thức tung ra thị trường v.v.. Phần cuối cho tuyên truyền áp phích ra mắt sản phẩm là phần trình diễn của người mẫu cho bộ nữ trang. Giây phút mọi người chờ đợi cũng đã đến. Tổng giám đốc Tập đoàn Word chưa bao giờ nhận phỏng vấn báo chí, nhưng hôm nay đồng ý giải đáp thắc mắc cho cánh truyền thông mọi người vô cùng thích thú.

Người dẫn chương trình nhận được cái gật đầu của Bill anh ta giới thiệu mời Phương Chấn Vũ.

- "Kính thưa các vị nhà báo, các bạn, có mặt ở đây. Sau đây chúng ta nhiệt liệt chào mừng tổng giám đốc tập đoàn Word lên phát biểu đôi lời"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang vọng. Phương Chấn Vũ một thân tây trang trắng tắp đứng lên gật đầu chào mọi người. Khi những người có mặt cứ tưởng anh sẽ bước lên sân khấu phát biểu, không phải như thế anh chỉ bước lên vài bước, quay mặt xuống hướng của khách mời cầm micro Bill đưa phát biểu.

- "Đầu tiên rất cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt dự tiệc ra mắt bộ trang sức kim cương mang tên "Shunshine" của chúng tôi...."

Những tràng vỗ tay vang lên. Phương Chấn Vũ ngưng vài giây sau đó anh nói tiếp giọng nói trầm ấm

- "Hôm nay tại buổi tiệc này tôi có một việc muốn thông báo với các bạn. Vài ngày trước có những trang báo giật tít về chuyện riêng tư của tôi. Hôm nay tôi xin làm rõ một số vấn đề. Thứ nhất từ đó giờ tôi chưa bao giờ lên tiếng hay thừa nhận về chuyện cá nhân của tôi, như quen người này kết hôn với người kia, những tin đồn đó chỉ một phía và do báo chí tự suy diễn mà ra"

Lời nói của anh làm các phóng viên bắt đầu xôn xao và Hạ Băng khuôn mặt đã trở nên xanh mét. Anh nói như vậy đang chứng tỏ cho mọi người biết từ trước đến nay anh không hề có quan hệ gì với cô. Mọi người nhỏ giọng xôn xao lại nghe anh nói tiếp lần này thấy anh nhìn và đưa tay cho cô gái đang ngồi trước mặt. Cô gái ấy như hiểu ý đứng dậy đưa tay cho Phương Chấn Vũ họ nhìn nhau say đắm như trong mắt họ bây giờ chỉ có nhau, mọi thứ xung quanh như không hề tồn tại. Phương Chấn Vũ ôm eo Khiết Tâm cho cô nụ cười khích lệ như muốn nói rằng"

- Đừng sợ. Tất cả đã có anh".

Đèn flash chớp tắt không ngừng nghỉ. Sau đó anh nhìn xuống khách mời, mọi người im lặng nghe anh nói tiếp.

- "Các vị đã xem đoạn áp phích vừa rồi đúng không? Sự thật đó là câu chuyện tình yêu của tôi được mô tả sơ qua đoạn quảng cáo vừa rồi. Và bộ trang sức kim cương xanh cao cấp mang tên "Sunshine" là do chính tay tôi thiết kế lấy cảm hứng từ tình yêu của tôi và cô ấy"

Lời vừa dứt mọi người bàn tán lớn hơn, ngạc nhiên có, ganh tỵ có, đa phần là ngưỡng mộ.

Trời ạ.

Họ không ngờ rằng tổng giám đốc tập đoàn Word lại là người đàn ông si tình như vậy. Nhưng chưa để cảm xúc mọi người dừng ở đó lại nghe anh nói tiếp.

- "Nhưng đó không phải vấn đề. Vấn đề tôi muốn tuyên bố ở đây, những bài báo chụp hình tôi du lịch tại Paris cùng một cô gái bí mật "

Anh nhìn Khiết Tâm mỉm cười.

- "Cô gái ấy chính là người đứng bên cạnh tôi đây, nhưng tôi phải đứng chính một chút cô ấy không phải là tình nhân của tôi"

Mọi người lại một phen ầm lên, rõ ràng cử chỉ như đôi trai gái yêu nhau thắm thiết,

mọi cử chỉ, ánh mắt hành động đều cho thấy Phương Chấn Vũ rất yêu cô gái đó sau bây giờ lại chối bỏ, muốn gạt ai chứ!!!

Anh không quan tâm vẻ mặt hoang mang của mọi người ôm Khiết Tâm chặt hơn. Cô mở đôi mắt long lanh nhìn anh. Môi mỏng nhếch lên nói rõ từng tiếng.

- "Cô ấy là vợ tôi! Cuộc đời tôi chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ, đó là Lâm Khiết Tâm. Vợ tôi không phải là thiên kim hay người nổi tiếng nào, cô ấy chỉ là người phụ nữ tôi yêu. Cảm ơn các vị đã lắng nghe."

Một câu thông báo, thể hiện sự bảo vệ rõ ràng ai cũng hiểu được, cô ấy là ai không quan trọng, mà chính là người anh yêu và muốn bảo vệ đến hết cuộc đời này. Nói rồi ôm Khiết Tâm đi thẳng ra cửa dưới sự bảo vệ của vệ sĩ. Nhà báo, phóng viên nháo nhào, họ vừa nghe một tin nóng nhất trong ngày, tổng giám đốc tập đoàn Word kết hôn. Đám nhà báo chen chúc, hiện trường hỗn loạn vô cùng, máy ảnh chớp nháy, dòng người xô đẩy đưa ra hàng loạt câu hỏi nào là

"Phương tổng anh kết hôn khi nào?"

"Phương tổng vậy Hạ Băng với anh trước kia có quan hệ gì "

"Theo như anh nói người anh yêu duy nhất là Lâm Khiết Tâm vậy mọi thứ là do Hạ Băng đa tình hay sao? "

"Phương tổng, Phương tổng"

Phương Chấn Vũ chẳng dỗi hoài gì họ, được sự bảo vệ của vòng vây vệ sĩ an toàn ôm Khiết Tâm lên xe.

Trong sảnh tiệc Hạ Băng như bị điểm huyệt

"Cô ấy là vợ tôi"

câu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Không cô không tin. Cả bảy năm trời cô đã bỏ ra tâm huyết vứt bỏ sĩ diện để đổi lấy tình yêu của Phương Chấn Vũ, nhưng bây giờ kết cuộc tại sao lại trở nên như vậy cô không cam lòng, một chút cũng không cam lòng.

Đám nhà báo chen lấn không lấy được thông tin của Phương Chấn Vũ họ quay lại vây lấy Hạ Băng.

" Cô Hạ Băng sự việc vừa rồi cô có cảm nghĩ gì "

" Cô Hạ Băng, Phương tổng bắt bỏ tin đồn có quan hệ với cô mà nhiều lần đối mặt với truyền thông quản lí cô thừa nhận cô và Phương tổng có quan hệ. Cô phải do cô có âm mưu muốn lợi dụng Phương tổng để nổi tiếng không? "

" Đủ rồi... các người đủ rồi "

Hạ Băng hét lớn, cô mệt mỏi cô không còn khống chế được chính mình. Trợ lí thấy cô không còn bình tĩnh được nên chạy tới giải vây đưa cô ra khỏi vòng vây của báo chí, mà Phương Hải và Hứa Mỹ Nhã lúc này cũng mới ra xe, Hứa Mỹ Nhã còn sốc với lời tuyên bố của Phương Chấn Vũ, nhìn khuôn mặt Phương Hải không chút gì tức giận mà trên mặt có một chút vui mừng, bà buồn bực lên tiếng.

" Phương Hải sao ông không nói gì vậy, ông không có ý kiến gì về việc Chấn Vũ cưới cô gái kia hết sao, nhìn là biết nó chẳng yêu thương gì Chấn Vũ, chắc là mê tiền của nhà ta mà thôi. Tôi sợ Chấn Vũ mê mị bị con... "

" Đủ rồi.. nó lớn nó có quyết định của nó. Với lại chuyện của nó bà không nên xen vào "

Hứa Mỹ Nhã cảm tức nhìn Phương Hải

" Được.. được do tôi nhiều chuyện, một ngày nào đó các người sẽ sáng mắt ra "

Phương Hải không trả lời quay mặt ra ngoài cửa sổ. Cảm xúc ông bây giờ buồn vui lẫn lộn, buồn vì con trai ông kết hôn mà ông không hề hay biết, ông làm cha thật sự rất thất bại. Vui vì con trai ông đã kết hôn, nhìn hành động của con trai ông, ông biết Phương Chấn Vũ rất yêu cô gái ấy, tình yêu sâu sắc khiến người làm cha như ông vừa ngưỡng mộ mà còn thấy xấu hổ. Nhìn vẻ mặt xinh đẹp đôn hậu của cô gái đó ông biết con ông không trọn sai người. Ông thở dài trong lòng dù sao ông cũng rất vui.

Trong phòng tắm, Phương Chấn Vũ đang đè Khiết Tâm vào thành bồn tắm hôn say đắm.

" Uhm " Nụ hôn quá nóng bỏng làm Khiết Tâm bật tiếng rên nhẹ. Vừa vào cửa phòng ngủ, anh đã đè cô vào cửa hôn ngấu ngiến, lột sạch đồ cô, ôm cô vào phòng tắm, đôi tắm uyên ương, cách tắm này cô không biết chừng nào hai người mới lên giường đi ngủ. Phương Chấn Vũ càn quét cái miệng nhỏ sạch sẽ của cô, trêu chọc điểm mẫn cảm của cô dựng đứng lên. Sau đó anh xoay người cô lại, ôm cô từ phía sau, hôn cô cổ, vỗ về chơi đùa bộ ngực mềm mại của cô, tay Khiết Tâm cầm bám vào thành bồn, mặc cho anh đùa nghịch. Anh xoa nhẹ ngực cô một lát, tay nhịn không được đi xuống phía dưới, bàn tay anh mang theo luồng điện tê dại truyền đến cô, ngón chân, cảm thấy nước ấm như chảy vào thân thể của cô.

" Uhm. Chấn Vũ.. "

" Gọi anh là gì, hửm "

" U.. Ông.. xã.. em khó chịu "

" Ngoan.. Cho em " Phương Chấn Vũ quay mặt cô lại hôn lên môi cô. Phía dưới

nói xong động thân một cái, xâm nhập vào thân thể nhỏ bé của cô.

" Uhm " Hai người rên lên thành tiếng. Cô có thể cảm thụ rõ ràng nóng rực, căng phồng, cứng rắn của anh. Ma sát gây ra khoái cảm đập tan lý trí của cô, làm cho cô không kềm chế được, chỉ có thể theo nhịp điệu lên xuống của anh, trầm luân không thôi. Trong bồn tắm từng đợt sóng lên xuống theo chuyển động của đôi trai gái. Đến khi tiếng gầm nhẹ mới kết thúc một cuộc kích tình nóng bỏng. Phương Chấn Vũ lau lấy khăn lau sạch cho hai người. Hôm nay anh làm có một lần mà cô vợ nhỏ đã mệt lã, chắc là hôm qua cô bị anh hành hạ quá mức. Hôm nay tạm tha cho cô, anh ôm cô ra khỏi phòng tắm, lấy máy sấy tóc cho cô và anh. Sau đó lên giường ôm thân thể mềm mại vào lòng, kéo chăn phủ kín hai người, nhắm mắt cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tất cả đều tan nát

Tại Phương Gia, cả ngôi biệt thự chìm trong bóng tối. Trong thư phòng Hứa Mỹ Nhã vừa mở được két sắt, bà mừng rỡ. Máy ngày nay bà đã cố gắng quan sát Phương Hải, một lần tình cờ thấy ông mở két sắt, nên bà đã biết được mật khẩu. Đóng tủ két sắt lại, bà mở cửa phòng, nhìn trái nhìn phải rồi mới đi ra. Chuẩn bị bước lên lầu thì tự nhiên nghe tiếng " Tách " đèn cả ngôi biệt thự được mở sáng, bà giật làm rơi cả hai con dấu trên tay xuống, chưa kịp quen ánh sáng bà lấy tay che mắt lại.. một giọng nói quen thuộc mang theo hơi thở lạnh lẽo vang lên.

- "Tôi làm bà sợ sao?"

Lúc này Hứa Mỹ Nhã mới quen với ánh sáng, thân thể bà không khỏi run lên. Bà mở to nhìn người mới vừa nói. Lúc này Phương Hải đang ngồi vắt chân trên sofa nhìn bà cười như không cười.

- "Sao.. ông.. ông lại ở đây??"

Bỗng nhưng bà sợ nhớ lại hai con dấu mặt bà xanh mét. Bà nhìn xung quanh, thấy hai con dấu đang nằm cạnh chân cầu thang, định bước đến nhặt. Thì Trần quan gia đã nhanh hơn một bước nhặt lên, quay người đi lại đứng sau lưng Phương Hải. Phương Mỹ Nhã cảm thấy cổ họng mình bây giờ giống như có ai bóp chặt, bà không biết nói gì, không nói nên lời, thà là Phương Hải nổi giận dỗi này sự bình tĩnh của ông làm thấy sợ hãi. Phương Hải nhìn người phụ nữ trước mặt trong lòng bây giờ cảm thấy chua chát, thất vọng ngoài ra không còn cảm giác gì nữa. Ông mỉm cười nhìn Hứa Mỹ Nhã.

- "Hay bà nghĩ vì uống ly rượu của Hứa Minh nên giờ này tôi phải say giấc nồng?" Lời nói của Phương Hải làm Hứa Mỹ Nhã run rẩy, mở to mắt, lùi về phía sau mấy bước. Miệng lắp bắp nói thành câu.

- "Ông.. ông... đã biết..." Chưa đợi Phương Hải trả lời, bà đã nhào tới quỳ xuống ôm chầm lấy đùi Phương Hải. Giọng nói nghẹn ngào.

- "Phương Hải.. ông nghe tôi nói... thật sự tôi không phải muốn làm điều có lỗi với ông đâu... mà nếu tôi không làm vậy Hứa Minh sẽ đi tù... Phương Hải ông.. ông tin tôi đi.. tôi xin ông, ông cứu Hứa Minh đi, nếu không nó sẽ phải đi tù.. tôi cầu xin ông"

- "Bà nghĩ tôi sẽ cứu một người có ý định phá hoại công ty tôi à. Bà đề cao tôi quá rồi" Lời ông nói làm Hứa Mỹ Nhã ngưng khóc ngược mắt lên nhìn ông, sự lạnh lùng tàn nhẫn đó không phải bà không biết, nhưng hôm nay nghe ông nói những lời này bà cảm thấy mình hiểu về ông quá ít. Nỗi khiếp sợ này quá lớn bà chưa hoảng hồn lại nghe ông nói tiếp.

- Mỹ Nhã bao năm qua vì nghĩ tình nghĩa của chúng ta, tôi đã dung túng cho bà hết chuyện này đến chuyện khác, chỉ mong bà yên phận, nhưng hôm nay bà dám cấu kết với em trai bà làm điều này. Bà đã phạm đến giới hạn cuối cùng của tôi rồi"

Hứa Mỹ Nhã run lên nắm chặt tay Phương Hải.

- "Không... không phải vậy ông nghe tôi giải thích đi... tôi.."

- "Đủ rồi"

Lời nói chưa dứt đã bị Phương Hải cắt ngang, ông hất tay bà ra, đứng dậy, Hứa Mỹ Nhã cuộn quýt đứng dậy theo, nước mắt đầm đìa nắm chặt lấy tay Phương Hải.

- "Phương Hải ông đừng đi.. ông nghe tôi nói đi" Bỗng nhưng Phương Hải nắm chặt vai bà, mặt đánh lại, làm bà hốt hoảng lời đang muốn nói nhưng không biết nói gì. Mắt ông hiệp lại, gần từng tiếng.

- "Mỹ Nhã khi bà nhận lời giúp Hứa Minh thì chính bà đã tự tay hủy hoại quan hệ của chúng ta. Bà biết không??? Việc mà cả cuộc đời Phương Hải tôi hối hận nhất, là đã yêu bà và làm tổn thương Tổ Lan. Đây cũng xem như là quả báo của tôi." Ông nở nụ cười chua chát, buông vai bà ra lui về hai bước, nhìn thẳng vào mắt bà, thốt ra từng chữ.

- "Chúng ta kết thúc ở đây thôi! Mai luật sư tôi sẽ liên hệ với bà"

Àm... lời nói của Phương Hải như sét đánh mạnh vào đầu Hứa Mỹ Nhã, nước mắt rơi đầy khuôn mặt nắm chặt tay ông.

- "Đừng... tôi sai rồi... xin ông đừng làm vậy mà..." Nhưng Phương Hải không cho bà cơ hội, kéo tay bà ra quay lưng đi thẳng ra xe. Hứa Mỹ Nhã chạy theo nhưng chỉ bắt lực nhìn xe lăn bánh chạy đi, biến mất trong màn đêm. Bà té quỵ xuống, ôm mặt khóc nức nở, miệng không ngừng gọi tên Phương Hải.

Hứa Minh đứng ngồi không yên trông ngóng tin tức của Hứa Mỹ Nhã. Từ tối giờ không tài nào ông ngủ được. Nghe tiếng chuông bấm cửa, ông mừng rỡ chạy ra đón. Ra đến cửa khiến ông chết đứng, không phải chị ông mà là cảnh sát, sao lại thế được?? còn hai ngày nữa công ty mới kiểm kê, sao bây giờ cảnh sát đã tới đây?. Ông run rẩy nhưng vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh đối mặt với cảnh sát.

- "Xin hỏi các vị đến đây có việc gì không?"

Những nhân viên cảnh sát mặt nghiêm nghị khiến người đối diện phải run sợ.

- "Ông Hứa chúng tôi có lệnh bắt giữ ông về tội lạm dụng công quỹ của tập đoàn WORD, mời ông theo chúng tôi" Nói rồi không để Hứa Minh trả lời, giờ còng ra khóa chặt hai tay ông, lúc này Hứa Minh mới phản ứng miệng quát lớn.

- "Các người thả tôi ra, tôi sẽ kiện các người tội du khổng, thả tôi ra....." Hạ Băng nghe người giúp việc báo có cảnh sát tới nhà, cô từ trên lầu chạy xuống thấy một màn trước mắt, khiếp sợ chạy tới nắm tay Hứa Minh vừa khóc vừa nói.

- "Ba có chuyện gì... ba.. tại sao họ lại bắt ba.."

- "Hạ Băng con.. con.. gọi điện cho cô con... nhanh đi... nói cô con phải cứu ba.. ba không muốn ở tù"

Các nhân viên cảnh sát không để ông nói nhiều, áp giải ông ra xe, Hạ Băng chạy theo ra đến cửa bị cảnh sát ngăn lại..cô không ngừng khóc nói nằng nặt xôn.

- "Ba..ba con sẽ cứu ba...ba..yên tâm...con sẽ tìm cô ngay"

Xe khóa lại, khởi động chạy mất.Hạ Băng gọi điện cho Hứa Mỹ Nhã nhưng không được,cô lấy chìa khóa khởi động xe chạy đến Phương Gia tìm Hứa Mỹ Nhã.Không để ý đến người hầu ngăn cản cô chạy thẳng lên lầu.Vào phòng định lớn tiếng gọi bỗng im bật,cô không thể tin vào mắt mình nữa,cả căn phòng bừa bộn,Hứa Mỹ Nhã một thân nằm trên thảm,mắt nhìn lên trần nhà,cô còn thấy mắt bà ấy sưng húp,chứng tỏ đã khóc rất nhiều Cô hốt hoảng chạy tới ôm bà vô lồng.

- " Cô...cô ơi..cô sao vậy..tại sao cô lại như vậy?...Chuyện gì đã xảy ra...cô...cô ơi..."

Bà dựa vào ngực Hạ Băng bật khóc nức nở...

- " Tất cả đều tan nát hết rồi...cô không còn gì nữa...huhu..Phuong Hải ly hôn với cô rồi....cô mất hết tất cả rồi.. "

Hạ Băng như chết ngồi,không nói nên lời sao gia đình cô lại bị như vậy??.Hứa Mỹ Nhã bây giờ trở nên như thế này.Vậy ai sẽ cứu ba cô..cô phải làm sao???

- " Cô...cô ơi...cô bình tĩnh đi,dương yêu cô như thế,sẽ không ly hôn với cô đâu...giờ chuyện quan trọng là cô phải cứu ba con...cô ơi cô hãy cứu ba con..đi"

Hứa Mỹ Nhã quên cả khóc miệng lắp bắp

- " Hứa Minh...bị cảnh sát bắt rồi sao?"Hạ Băng nghẹn ngào gật đầu.

- " Cô ơi giờ chúng ta phải cứu ba con..cô ơi "

- " Làm sao cứu được,khi cô chẳng còn gì hết.Phan Hải lại muốn ly hôn với cô.Con có biết ba con lạm dụng công quỹ của công ty lên đến con số hơn 200.000 USD hay không hả? Con kêu cô cứu,cô cứu như thế nào?"

Hạ Băng buông tay Hứa Mỹ Nhã ra,ngã ngồi xuống thảm,xong sực nhớ gì đó, lau nước mắt,đứng dậy định chạy đi bị Hứa Mỹ Nhã ngăn lại.

- " Con muốn đi đâu?"

- "Con...con đi tìm Chấn Vũ.Anh ấy sẽ cứu được ba con..."

- " Cậu ta sẽ không giúp chúng ta đâu,con tỉnh lại đi..."

- " Không...không anh ấy sẽ giúp.Làm bằng mọi cách con cũng phải khiến anh ấy cứu ba con ra khỏi tù"Nói rồi cô bỏ lại Hứa Mỹ Nhã chạy đi mất.

Tại Phương thị Phương Chấn Vũ và Bill xuống xe định đi vào cửa thì xe của Hạ Băng vừa tới.Vừa thấy bóng dáng của Phương Chấn Vũ,Hạ Băng mừng rỡ xuống xe lau thẳng lại anh,vì không lường trước tình huống trước mắt nên Phương Chấn Vũ hơi ngạc nhiên cau mày nhìn người trước mắt.Bill thấy tình huống không ổn định lên ngăn cản, không biết Hạ Băng lấy đâu ra sức mạnh đẩy anh ra, lau vào nắm tay Phương Chấn Vũ.

- " Chấn Vũ anh khoan đi đã..anh nghe em nói..Chấn Vũ em biết ba em làm như vậy là sai...nhưng em xin anh...anh hãy cho ông ấy một cơ hội đi...anh nói với cảnh sát thả ba em ra đi...em cầu xin anh" Hạ Băng nước mắt lưng tròng về mặt tội nghiệp cầu xin anh nhưng với Phương Chấn Vũ lúc này một chút cảm xúc cũng không có.Về mặt lạnh lùng mỗi móng指甲 từng chữ.

- "Nếu ngay lúc này cô có 200.000 USD đưa tôi ngay lập tức.Ba cô sẽ được thả ra"

- "Tôi..." Hạ Băng cứng họng.

- " Không có đúng không?...Vậy đừng làm phí thời gian của tôi" lạnh lùng gạt tay cô ra rồi đi vào thang máy, Hạ Băng thấy thế vội nắm áo anh nhưng đã bị Bill ngăn lại.

- " Cô Hứa mời cô về cho " Nói xong ra lệnh bảo vệ kéo Hạ Băng ra cổng.Lúc này Hạ Băng như người điên tay chân quẩy đạp.Miệng la không ngừng hét.

- Phương Chấn Vũ anh đứng lại cho tôi..anh không được đi...anh thả ba tôi ra.."

Mặc kệ mọi người vây lại chỉ chờ.Đến khi bảo vệ kéo cô ra khỏi cửa tiếng hét đó mới chấm dứt.Hạ Băng bị ném ra khỏi cửa đang còn muốn la hét thì tiếng điện thoại vang lên cô bấm nút nghe, mắt mở to, mặt xanh mét.Vội leo lên xe gò máy chạy đi, làm các bảo vệ cũng phải ngạc nhiên tưởng rằng cô ta sẽ còn ở lâu mới rời đi.Không ngờ chưa gì đã đi nhanh như vậy.(^_^)

Hạ Băng vừa xuống xe chạy thẳng vào nhà đã thấy đám người bên ngân hàng,một nhân viên bước lại gần cô.

- " Cô Hứa đây là bản hợp đồng cầm cố ngôi biệt thự này do chính tay ông Hứa Minh kí. Chúng tôi đến đây thông báo với cô, hôm nay là đúng thời điểm kết thúc thời hạn. Mà hiện nay theo thông tin ông Hứa Minh đã bị giam. Từ hôm nay ngôi biệt thự này sẽ bị niêm phong. Chúng tôi cho cô thời gian là hai ngày phải dọn ra khỏi đây"

Khi bọn họ đi hết, Hạ Băng mệt mỏi ngồi xuống sofa. Chỉ trong một ngày tất cả đều tan nát. Ba ở tù, nhà mất, giờ đây cô biết phải làm sao? Điện thoại rung lên. Là trợ lý của cô. Hạ Băng mệt mỏi bấm nghe. Chưa kịp lên tiếng đầu giây bên kia đã nói tới tấp.

- "Hạ Băng, Không xong rồi thông tin ba em bị bắt đã bị lan truyền, các nhân hàng nghe tin họ đều đồng loạt hủy hợp đồng với em rồi. Cả bộ phim em sắp sửa đóng vai chính nhà sản xuất cũng cắt vai của em luôn. Chị đã cố gắng thuyết phục nhưng họ không đồng ý. Còn nữa đám phóng viên chắc đang trên đường đến nhà em. Em nên tránh cho mọi việc lan xuống rồi hãy xuất hiện. Chị cúp máy đây"

- " Bốp" Cô ném điện thoại vào tường bẽ tan tành, và hét lớn, tiếng hét của cô làm những người giúp việc hét hồn chạy vào

- "Á....." Mọi thứ trong nhà đều bẽ nát. Miệng cô thều thào.

- "Tôi sẽ không tha cho anh đâu...Phuong Chấn Vũ...tôi sẽ khiến anh ân hận với việc mình đã làm. Tôi thề thắm như ngày hôm nay tất cả là do anh, do anh" vừa nói cô vừa cầm bình hoa chọi vào tường mọi thứ đều vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nguy hiểm

- " Cậu chủ, cậu mới về "

Vừa đưa cặp táp và áo khoác cho Vũ Dung vừa hỏi.

- " Khiết Tâm về chưa?"

- " Dạ cô chủ đang nghỉ trên phòng, hôm nay cô chủ không có đi làm"

- "Tại sao không đi làm" Vũ Dung áp úng

- " Dạ...sáng nay chuẩn bị đi làm thì cô ấy chóng mặt..tôi.."

- "Tại sao bà không gọi điện báo tôi?" Về mặt Phuong Chấn Vũ đánh lại làm Vũ Dung sợ hãi

- " Tôi muốn gọi điện nhưng cô chủ không cho, nói sẽ ảnh hưởng đến công việc của cậu, cô ấy nói lên nghỉ một tý là sẽ không sao?"

Lúc này mặt Phuong Chấn Vũ mới dịu lại, đúng vậy sáng nay công ty có buổi họp lớn, nên anh đi rất sớm. Cô sợ gọi điện anh sẽ bỏ buổi họp về ngay, nên mới ngăn cản Vũ Dung. Cô sao lại không biết trên đời này có gì quan trọng hơn cô chứ. ?Bỏ lại Vũ Dung, bước nhanh lên lầu. Mở cửa phòng ngủ thấy cô đang cuộn tròn trong chăn ngủ rất say. Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại..cởi cả vạt ra, leo lên giường nằm xuống kéo cô vào lòng hôn nhẹ lên môi cô, rồi cứ nằm thế ngắm người trong lòng, anh đặc biệt rất thích ngắm cô đang ngủ, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ cọ tới cọ lui trong lòng anh. Không biết trôi qua bao lâu, Khiết Tâm ngủ đã, mở mắt ra đập vào mắt là lòng ngực ấm áp của người đàn ông. Cô mỉm cười dụi dụi mặt vào mái tóc ngược lên nhìn, thấy anh cũng đang nhìn cô.

- " Chấn Vũ"..giọng nói nhỏ nhẹ hơi khàn khàn vì mới ngủ dậy. Phuong Chấn Vũ yêu thương vuốt mặt cô, hôn lên đôi môi đỏ thắm.

- " Còn mệt không em? Tại sao không báo anh biết?"

Nghe anh hỏi, Khiết Tâm mới nhớ là buổi sáng chuẩn bị đi làm cô bị chóng mặt, nên lên phòng nghỉ ngơi, buổi trưa ăn cơm xong cô thấy mệt nên nằm, không ngờ ngủ đến khi Chấn Vũ về. Đạo này cô rất thích ngủ, mà cơ thể hay mệt nữa. Khiết Tâm chu miệng làm nũng.

- " Em đâu có sao, ngủ một chút là hết à"

- " Không được anh đưa em đến bệnh viện khám"

- " Không..không cần. Em không sao thật mà"

Phuong Chấn Vũ nghiêm mặt lại. Anh rất chiều chuộng Khiết Tâm nhưng mấy chuyện này không thể nào nghe theo cô được.

- " Khiết Tâm..không nói nữa, ngày mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện khám"

Khiết Tâm thấy không kì kèo mặc cả được nữa, nên ngoan ngoãn gật đầu.

"Mai buổi sáng em có cuộc hẹn với khách hàng, xong việc em sẽ đến công ty tìm anh, rồi chúng ta đi nha"

Lúc này Phương Chấn Vũ mới vừa lòng, yêu thương hôn lên trán cô.

"Được, anh chờ em.Bây giờ anh đi tắm,rồi xuống ăn tối" Khiết Tâm ngoan ngoãn xuống giường soạn quần áo đưa cho anh,hôn chụt một cái vào má cô thật mạnh rồi mới vào phòng tắm.Khiết Tâm ôm má đứng cười ngây ngô.

Vừa ra khỏi nhà hàng,nhìn đồng hồ mới chín giờ sáng,cô mỉm cười lên xe chạy đến công ty của Phương Chấn Vũ.Phương Chấn Vũ không cho cô lái xe,cứ nói phải có người đưa rước.Nhưng thật sự cô không quen,biết rằng bây giờ thân phận cô đã khác, ngoài một số thay đổi cần thiết, ngoài ra cô vẫn y như ngày nào.Bối Như hay phàn nàn cô chẳng ra dáng phu nhân của một tập đoàn lớn gì hết.Cô đem lời nói của Bối Như kể cho Chấn Vũ nghe.Anh mỉm cười nói rằng:" Em chỉ cần là em được rồi, Không cần giống bất cứ ai hết,miễn sao em thấy vui,thoải mái là được"

Ồ!!ông xã cô đã không ý kiến vậy cô đâu cần cố gắng thay đổi làm gì.Chẳng mấy phút xe đã chạy đến công ty.Cô xuống xe đi nhanh vào thang máy,các nhân viên lịch sự cúi chào.Khiết Tâm mỉm cười gật đầu bấm nút thang máy,đi vào trong cửa thang máy khép lại thì có một bàn tay thò vào ngăn lại, người đó bước vào đứng chung với cô, cửa khép chặt,chỉ còn hai người Khiết Tâm cũng không để ý,lo nhìn những con số nhấp nháy.Đến khi một giọng nói vang lên,làm cô giật mình.

" Khiết Tâm,cô khỏe không?"

Nhìn nụ cười trên môi của Hạ Băng khiến Khiết Tâm ớn lạnh,thân thể cô run lên.Lúc này bước vô cô ta che mặt, giờ cô ta kéo khẩu trang xuống cô mới thấy rõ mặt.Tự nhiên thấy có cái gì lạnh lạnh đè ngay eo mình,cô nhìn xuống,mặt xanh mét miệng lắp bắp.

" Cô....cô...."

" Không hôn thì ngoan ngoãn cho tôi"

Tại văn phòng tổng giám đốc Phương Chấn Vũ nhìn đồng hồ nghĩ thầm sao giờ này Khiết Tâm còn chưa đến.Bill đang đứng chờ lấy văn kiện mất thấy tổng giám đốc xem đồng hồ.Anh thấy khó hiểu nên hỏi nhỏ.

"Phương tổng,anh có hẹn với ai sao?"

" Tôi..." Đang định lên tiếng thì điện thoại reo lên.Nhìn thấy số của Khiết Tâm anh mỉm cười bắt máy.

" Bà xã!sao giờ này em chưa đến?"

"Chấn vũ.." Phương Chấn Vũ đứng bật dậy, làm Bill cũng phải giật mình.

" Hạ Băng..Tại sao cô lại nghe điện thoại của Khiết Tâm..Cô đã làm gì cô ấy?"Phương Chấn Vũ hét lớn.

" Chắc...chắc...Thì ra cũng có lúc anh bị mất bình tĩnh đến thế.haha...Đừng lớn giọng hù dọa tôi..làm tôi giật mình thì con dao trên tay tôi sẽ sợ ý vệt vài nét trên khuôn mặt xinh đẹp của vợ anh đấy"

Tay anh bóp chặt như muốn bóp nát cái điện thoại,giờ phút này tim anh như ai bóp chặt,anh khó khăn hít thở,lấy lại bình tĩnh như rít qua kẽ răng.Lần đầu tiên Bill thấy vẻ mặt hốt hoảng không kìm chế được của Phương Chấn Vũ.Điện thoại Bill reo lên anh kéo léo ra ngoài nghe máy.

" Cô điên rồi,cô không được đụng vào cô ấy.Nói! Cô muốn gì ở tôi?"

" Hahaa.Chấn Vũ nơi này thật mát anh nghỉ xem.Nếu tôi để vợ anh rơi tự do từ trên đây xuống thì như thế nào....Á....buông ra...cô điên rồi sao " tút .tút....tút điện thoại mất kết nối.

" Hạ Băng.. Hạ Băng.." điện thoại không thể liên lạc được nữa....Phương Chấn Vũ bất lực ngồi phịch xuống ghế.Bill hỏi hả chạy vào.

"Phương tổng...camera giám sát thấy Hạ Băng khống chế cô Khiết Tâm lên sân thượng của công ty chúng ta" Lời nói chưa hết câu đã thấy Phương Chấn Vũ lao thẳng ra cửa " Rầm".Bill hốt hoảng bấm gọi cảnh sát,gì thì gì an toàn là trên hết,bây giờ Hạ Băng trở nên điên loạn rồi.Không khéo sẽ xảy ra án mạng.

Khiết Tâm mất thấy Hạ Băng đang nói chuyện với Phương Chấn Vũ.Nên cô cắn vào tay của Hạ Băng làm con dao rớt xuống.Cô cố chạy nhưng tóc bị nắm chặt,chưa kịp kêu đau thì " Chát" mặt bị tát mạnh, Khiết tâm mất thăng bằng té vào lang thang,bụng đập mạnh vào hành lang.Bỗng cô thấy bụng co rút lại,đau đốn lan cả thân thể.Cô lấy tay ôm bụng,mồ hôi lấm tấm trên trán.Hạ Băng xóc cô dậy thấy mặt Khiết Tâm tái mét.

" Mày chạy à.Chạy thử tao xem"Khiết Tâm không còn sức chỉ biết ôm bụng để mặc Hạ Băng lôi đi.Hạ Băng nhặt lại con dao vừa định nhặt cái điện thoại nhưng nghe tiếng bước chân dồn dập,cô lôi Khiết Tâm lui lại.

Phương Chấn Vũ chạy nhanh lao ra khỏi lối thoát hiểm.Đập vào mắt lúc này là Khiết Tâm đang bị Hạ Băng kẻ dao vô cớ.Bên khoe môi cô còn có máu,mặt sưng phồng.Tay thì ôm bụng.Về mặt đau đốn như không còn sức, nhìn thấy anh cô rung rung nước mắt,hàm răng cắn chặt môi .Phương Chấn Vũ chưa bao giờ thấy mình vô dụng như bây giờ mất thấy người phụ nữ của mình bị hành hạ như thế này,mà anh chẳng làm được gì.Thấy anh từng chút

bước lại gần,Hạ Băng hét lớn.

- "Phuong Chấn Vũ anh đứng lại cho tôi..anh còn dám bước thêm một bước nữa tôi sẽ giết chết cô ta."

- "Được...được..cô đừng làm vậy tôi không bước tới nữa..cô có thể thả Khiết Tâm ra không....cô muốn gì tôi cũng đồng ý"

- " Haha.Phuong Chấn Vũ, anh cũng có ngày hôm nay.Anh cũng biết cầu xin người khác nữa à.Tôi muốn anh thả ba tôi ra"

Mắt thấy Khiết Tâm ngày càng xanh xao,mồ hôi lấm tấm hiện rõ lòng anh như có lửa...

- "Được..tôi sẽ gọi cảnh sát thả ba cô ra liền nhưng cô phải hứa thả Khiết Tâm ra ngay"

Nghe tiếng còi hú của cảnh sát,nhìn xuống phía dưới thấy cảnh sát rất đông một số người còn đang căn đệm,chẳng mấy chốc đã thấy gần chục tên cảnh sát cùng Bill chạy lên giờ súng về phía cô.Hạ Băng kích động hét lớn,con dao kề sát cổ Khiết Tâm thấy cả vết máu,Phuong Chấn Vũ đau đớn.

- "Phuong Chấn Vũ anh dám gọi cảnh sát sao?.Được nếu tôi phải chết tôi cũng sẽ lòi cô ta đi cùng"

Cô lòi Khiết Tâm sên sệt leo lên lang can,nhưng Khiết Tâm không còn sức,trong khi Hạ Băng đã leo lên thì Khiết Tâm bị kéo mới leo lên phân nửa.

- " Không...không...đừng...đừng Hạ Băng..tôi sẽ thả ba cô ra..cô đừng làm hại cô ấy".Mắt Hạ Băng bây giờ đã trở nên ngây dại.Cô điên cuồng cười to.

- " Haha.Tất cả đã muộn,tôi mất hết tất cả rồi..tôi chẳng còn gì hết...anh tưởng tôi là con ngu sao..tha cho cô ấy rồi tôi cũng phải vào tù..tôi thả chết cũng không bao giờ vào đó..." Nói rồi nhìn Khiết Tâm vẫn còn đang lơ lửng giữ thành lang can hét lớn.

- "Mày leo lên cho tao...Hôm nay tao sẽ cùng mày chết.Tao sẽ khiến Phuong Chấn Vũ cả đời này sống trong đau khổ..." Kéo miết nhưng Khiết Tâm không lên nổi cô điên cuồng giờ dao lên.

- "Được mày tưởng mày không lên là tao không giết được mày sao.Tao cho mày chết....."

- " Không...không"Phuong Chấn Vũ không còn giữ được bình tĩnh anh hét lớn lau tới.

"Bùm..Bùm " Là tiếng súng.

- " Á " Hạ Băng bị bắn hét to không giữ được thăng bằng ngã từ trên cao xuống Phuong Chấn Vũ lao tới kịp thời, ôm được Khiết Tâm té xuống bên trong

- " Khiết Tâm..Khiết Tâm"

Khiết Tâm cố gắng mở mắt miệng thều thào,rồi ngất lịm

- " Chấn Vũ...bụng em đau...đau lắm"

- " Khiết Tâm..Khiết Tâm..em cố gắng..anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay"

Hai mắt Phuong Chấn Vũ hồng lên.Anh bế Khiết Tâm lên chạy nhanh xuống lầu lên xe lao thẳng đến bệnh viện...

Bill thấy Phuong Chấn Vũ đứng ngồi không yên từ lúc Khiết Tâm được đưa vào phòng cấp cứu cũng gần một giờ đồng hồ rồi.Định mở miệng khuyên Phuong Chấn Vũ vài lời thì thấy đèn phòng cấp cứu sáng lên.Bác sĩ mở cửa đi ra, chưa kịp phản ứng đã thấy Phuong Chấn Vũ lao tới.

- " Bác sĩ vợ tôi có sao không?"Thái độ của anh làm cho họ giật mình.

- " À..vợ của anh đã hết nguy hiểm rồi..Ngoài những vết thương nhẹ ngoài da..thì phải trong vòng một tháng không cho cô ấy đi lại nhiều.Vừa bị động thai nên thai nhi rất yếu cần bồi bổ chăm sóc cẩn thận"

- " Sao chứ.Vợ tôi mang thai à?"

- " Đúng vậy thai nhi đã được 3 tuần rồi. Anh không biết sao?"

Phuong Chấn Vũ mừng rỡ vội vã cảm ơn bác sĩ rồi đi nhanh vào phòng.Bill thấy mọi việc đã ổn anh còn phải về công ty thu xếp mọi việc.Sự việc lần này chấn động không nhỏ.

Phuong Chấn Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống giường vuốt nhẹ khuôn mặt sưng phồng còn trắng bệch của cô, lòng anh đau đớn không thôi.Sau đó tay chuyển xuống vuốt nhẹ bụng cô, nơi đây con của họ đang lớn dần từng ngày.Anh đã được làm cha rồi, đây là kết tinh tình yêu của cô và anh.Khiết Tâm mở mắt ra thấy anh đang nhìn chăm chăm bụng mình, miệng còn mỉm cười ngây ngô, cô khó hiểu gọi anh.

- " Chấn Vũ" Vừa thấy cô tỉnh anh mừng rỡ nắm lấy tay cô.

- " Bà xã..em thấy sao rồi...Nói anh nghe đi"

- " Em không sao..anh đừng lo.Chấn Vũ lúc này em thấy bụng mình rất đau em bị gì thế?" Phương Chấn Vũ mỉm cười hôn chụt lên tay cô.

- " Khiết Tâm em làm mẹ rồi.Vì va chạm mạnh nên em bị động thai..."

- " Con không sao chứ anh?" Anh nói chưa hết câu đã bị Khiết Tâm cắt ngang,cô đề tay lên bụng khuôn mặt lộ vẻ hốt hoảng.

- " Em đừng lo con không sao.Nhưng bác sĩ bảo trong vòng một tháng em không được vận động mạnh" Khiết Tâm thở phào nhìn xuống phần bụng bằng phẳng của mình miệng mỉm cười hạnh phúc.

- " Chấn Vũ em...em làm mẹ rồi..." phương Chấn Vũ khom người xuống ôm nhẹ cô vào lòng hôn lên má cô miệng thì thảo, giờ phút này họ thật sự rất xúc động.

- " Đúng vậy..anh cũng làm ba rồi..Bà xã...anh yêu em " Họ ôm nhau mỉm cười trong hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh ở đâu ở đó là nhà

Hứa Mỹ Nhã nhìn người con gái xinh đẹp,đang ngồi ở đầu giường,đôi mắt vô hồn nhìn về xa xăm,tay quần lấy tóc, đầu nghiêng nghiêng,miệng thì cười ngây ngô điên dại.Cô gái không bình thường đó chính là Hạ Băng,ba tháng trước sau khi bắt cóc muốn giết Khiết Tâm không thành,bị cảnh sát bắn hai phát súng,một phát trúng ở bả vai,còn lại trúng vị trí gần tim,bị thương nặng lại bị rơi từ độ cao hơn năm mươi tầng lầu,dù đệm đỡ nhưng não vẫn bị va chạm không nhẹ.Hạ Băng hôn mê đến 3 tháng mới tỉnh dậy.Nhưng khi tỉnh lại thì trở thành điên dại như bây giờ,bà tổn không biết bao nhiêu tiền của để chữa trị nhưng bác sĩ nói não bộ bị tổn thương với lại bị cú sốc tâm lí nên bệnh nhân khó mà trở lại bình thường được.Bà vẫn biết cháu bà làm chuyện sai trái nhưng cái giá phải trả thật sự quá đắt.Còn Hứa Minh đã bị kêu án 20 năm tù.Bà và Phương Hải đã chính thức ly hôn,từ lần đó bà không còn gặp ông nữa,có nhiều lần vì muốn nhìn thấy mặt ông bà đã lên ngắm ông từ xa.Dù chỉ vậy nhưng bà cũng cảm thấy vui và phần nào an ủi chính mình.Nhiều lúc bà tự hỏi tình yêu ông dành cho bà nhiều thế.Sao tự nhiên nói vứt bỏ là có thể vứt ngay.Haizz... Hứa Mỹ Nhã thở dài lấy tay lau nước mắt.Sau đó đứng dậy lấy ly sữa ấm để trên đầu tủ.

- " Hạ Băng, đến giờ uống sữa rồi, ngoan nào cô út con uống nha"

Hạ Băng không trả lời cũng không quay lại nhìn bà....Đôi mắt vẫn cứ nhìn về một phương xa nào đó.

Trong phòng khách sang trọng,Khiết Tâm ngồi trong lòng của Phương Chấn Vũ xem tivi.Đã hơn ba tháng bụng cô cũng hơi nhú lên cả mẹ và con đều rất khỏe, bác sĩ nói thai nhi phát triển rất tốt.

Mà Phương Chấn Vũ từ chuyện lần trước,

anh giờ chăm sóc cô như một đứa trẻ,lúc nào cũng lo gần lo xa.Cái này không được cái kia không xong,mọi thứ phải tự tay anh làm anh mới yên tâm.Tất cả mọi thứ, nào là lên thực đơn dinh dưỡng,tắm rửa ngủ nghỉ của cô đều một tay anh lo liệu.Cô nhiều lần phản đối nhưng đều vô hiệu lực.

Từ ngày chuyện cô bị bắt cóc cho đến giờ,

anh không rời xa cô nửa bước,lúc nào hai người cũng ở chung với nhau.Công việc anh cũng đem về nhà làm,từ khi có chuyện gì quang trọng anh mới đến công ty.

Bối Như muốn gặp cô phải đến biệt thự,chứ Phương Chấn Vũ không cho cô ra ngoài một mình khi không có anh bên cạnh.

Khi cô lên tiếng phàn hà,thì anh nói rằng

- " Khiết Tâm,một lần là đủ rồi,tim anh không đủ khỏe để chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa"

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đó bao nhiêu bất mãn trong lòng cô đều bay sạch,những điều này cho thấy vì anh quá yêu và lo lắng cho cô mà thôi.Bây giờ thì cô đã quen được anh chăm sóc,lệ thuộc vào anh nữa là đằng khác.

Nhìn thấy hình ảnh quảng cáo có em bé trong ti vi Khiết Tâm lấy tay xoa bụng rồi nói với Phương Chấn Vũ.

- " Chấn Vũ anh xem, em bé dễ thương chưa kia? Không biết con chúng ta sinh ra có đáng yêu như vậy không?"

Chờ lâu Khiết Tâm thấy làm lạ sao Phương Chấn Vũ không trả lời,cô xoay người ngược mặt lên nhìn,thấy anh thần thờ đang nhìn vào truyền hình nhưng cô biết anh không hề biết tivi đang chiếu cái gì vì bây giờ trong mắt anh cho cô thấy được anh đang suy nghĩ về điều gì đó.

Người ta nói phụ nữ khi mang thai rất nhạy cảm,hay suy nghĩ nhưng thái độ của Phương Chấn Vũ làm cô không suy nghĩ không được.

Anh ngồi bên cạnh cô nhưng tâm anh không ở cạnh,anh chưa bao giờ như vậy với cô,đến nỗi cô lờ cô nói anh cũng không để vào tai.Đây là lần đầu hai người cười nhau mà anh trở nên xa lạ với cô như thế.

Cô thường nghe người ta nói khi người vợ mang thai người đàn ông thường sinh tật có những mối quan hệ ngoài luồng,không lẽ...không...cô không tin điều đó Chấn Vũ sẽ không đối xử với cô như thế.Khiết Tâm cắn môi chần chừ muốn mở miệng hỏi anh có chuyện gì? Thì điện thoại của anh reo lên,

anh lấy từ trên bàn,Khiết Tâm nhìn sơ thì số đó gọi từ Mỹ,bỗng thấy anh nhìn điện thoại reo lâu nhưng vẫn chưa bắt máy sau đó quay sang nhìn cô,xong đứng dậy.

- "Anh ra ngoài nghe điện thoại "

Nói rồi không để cô trả lời đi nhanh ra ngoài nghe,cô không nghĩ mình đa nghi nhưng cô cảm giác được anh có chuyện gì đang giấu cô,anh luôn nghe điện thoại trước mặt cô chưa bao giờ ra xa nghe như vậy.Không kìm chế sự tò mò được Khiết Tâm bước nhẹ nhàng ra đứng sau cây cột xem coi Phương Chấn Vũ nói gì.Cô còn nhìn được vẻ mặt khó xử của anh.Giọng nói trầm thấp nhưng bây giờ sao trở nên xa lạ đến thế.

- "Được rồi..tôi sẽ quay về....đừng lo lắng

...tôi sẽ nói chuyện với cô ấy..."

Những lời sau..Khiết Tâm đâu còn dũng khí mà nghe nữa,cô lấy mu bàn tay bỏ vào miệng cắn, để ngăn lại tiếng khóc,thì ra anh có người phụ nữ khác ở Mỹ,anh muốn quay về với cô ta...nhưng anh thấy khó xử không biết mở lời với cô như thế nào.Nên từ tối giờ thái độ của anh lạ như thế.Khiết Tâm lau nước mắt đi thẳng lên lầu,cô thật sự rất mệt cô thấy tim mình bây giờ rất rất đau...nỗi đau còn gấp vạn lần bảy năm trước...

Phương Chấn Vũ nghe điện thoại xong đi vào thấy tivi vẫn còn mở nhưng không Khiết Tâm không thấy đâu.Lên lầu mở cửa ra thấy đèn trong phòng đã tắt, cô đang nằm trên giường quay lưng lại phía cửa,anh nghĩ cô ngủ rồi nên khép cửa lại qua thư phòng.Anh còn rất nhiều việc phải giải quyết.Nghe tiếng cửa đóng Khiết Tâm không kìm chế được nữa, bật khóc nức nở.Anh bắt đầu lạnh nhạt với cô,anh không cần cô và con của họ nữa rồi.Cô lấy tay vuốt nhẹ ở bụng.

- " Huhu...Con à! ba con không cần chúng ta nữa rồi"

Khóc mệt mỏi cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Phương Chấn Vũ làm việc đến tận khuya, mệt mỏi day day trán, vào phòng thấy Khiết Tâm hô hấp đều đều, anh thả dép leo lên giường nằm xuống ôm cô vào lòng,cô chỉ " ưnh " lên một tiếng để mặc anh ôm mà ngủ tiếp,anh mỉm cười hôn lên tóc cô rồi cùng chìm vào giấc ngủ.Ngủ đến trời hơi tờ mờ sáng,bỗng nhiên Phương Chấn Vũ nghe tiếng bước chân và tiếng kéo vật gì nặng,

anh mở mắt ra thấy Khiết Tâm đang kéo va li chuẩn bị ra cửa,Phương Chấn Vũ hoảng hồn bật đèn lên.Khiết Tâm giật mình lấy tay che mắt,quay lại nhìn người bật đèn.

Bất ngờ bị anh phát hiện,giống như mình làm việc gì xấu cô quay đầu kéo vali bỏ chạy.Phương Chấn Vũ mới vừa mở đèn lên xem cô làm gì,thấy một màn trước mắt tình cả ngủ,không nghĩ nhiều anh bay thẳng từ trên giường xuống chạy tới ôm chặt lấy cô.Trời ơi anh không tin vào mắt mình nữa,cô đang muốn bỏ trốn sao?

- " Khiết Tâm.em làm gì vậy?...em đi đâu?...Khiết Tâm"

- " Buông ra...anh buông ra..."

Khiết Tâm vừa hét lại uốn éo thân người.

Phương Chấn Vũ càng ôm chặt hơn.Khiết Tâm tức giận buông va li xuống,lấy tay đánh đấm loạn xạ,Phương Chấn Vũ chỉ biết đứng đó chịu trận,anh không dám mạnh tay với cô,vì sợ ảnh hưởng đến đứa bé.Phương Chấn Vũ thật lòng không biết cô bị làm sao,nhưng trong đêm mà cô lại có tư tưởng bỏ trốn trong khi đó trong bụng còn có đứa bé.Dù yêu thương cô nhiều như thế nào nhưng hành động này của cô đã chọc giận anh.Vì tức giận không kìm được cảm xúc anh quát lớn.

- " Khiết Tâm!em có thôi đi không?.Em đang làm mình làm mấy chuyện gì? "

Tiếng quát của anh làm cô ngưng giãy dụa miệng cũng im bật.Anh mới vừa quát cô,đây là lần đầu tiên anh lớn tiếng với cô như thế.Nước mắt uất ức không kìm chế được tuôn ra,nhưng cô mím chặt môi không cho mình khóc thành tiếng.

Mắtq thấy cô mím môi,mắt mở to nhìn anh,trong đó là sự đau thương,thất vọng,

nước mắt tuôn rơi hai hàng,Phương Chấn Vũ thở dài trong lòng,đổi mặt với cô anh chỉ là con hổ giấy mà thôi,ôm chặt cô vào ngực,

đau lòng hôn lên mặt cô,giọng nói hết sức dịu dàng.

- " Khiết Tâm anh xin lỗi,đừng khóc nữa mà em.vì em muốn rời xa anh,điều đó anh không thể nào chấp nhận được,làm anh rất tức giận..."

Thấy cô vẫn gục đầu trong ngực anh, không thèm trả lời hay để ý đến anh. Phuong Chấn Vũ nóng ruột nâng mặt cô lên..

" Khiết Tâm...nói anh nghe đã xảy ra chuyện gì được không em?"

" Buông em ra"

Giọng nói cô rất xa cách. Làm tim anh nhói lên từng hồi. Phuong Chấn Vũ thả lỏng tay, buông cô ra đứng cách cô một bước chân. Khiết Tâm mở to mắt nhìn anh giọng nói kiềm nén sự run rẩy vang lên

" Anh muốn về Mỹ "

Lời cô nói làm Phuong Chấn Vũ giật mình thì ra cô đã biết. Vì chuyện này mà cô mới muốn bỏ anh đi. Anh không nghĩ cô phản ứng mãnh liệt đến vậy. Anh nhẹ nhàng gật đầu.

" Đúng vậy, nhưng mà..."

" Được rồi.. Em hiểu rồi"

Khiết Tâm đau đớn cắt ngang lời anh, bước lùi cách xa anh hai bước. Phuong Chấn Vũ nắm tay cô bị cô vun ra. Về mặt đau đớn của Khiết Tâm làm anh lo sợ hoang mang.

" Khiết Tâm..đúng là anh muốn về

Mỹ..nhưng nếu em không muốn anh sẽ không về nữa.Khiết....."

" Đủ rồi..anh đi đi... tôi không cần anh thương hại hay có trách nhiệm gì cả..."

huhu...anh về với cô ta đi..huhu.."

Khiết Tâm bỗng nhiên hét lớn, bật khóc nức nở,khi thấy anh thừa nhận cô không kìm chế được nữa,mà khóc rất thương tâm.

Phuong Chấn Vũ cả kinh anh mặc kệ sự chống đối của cô ôm chăm lấy cô vào lòng, anh về Mỹ vì công ty đang cần anh,sao cô lại nói anh về với cô ta...cô ta là ai???..trời ơi chắc anh điên mất.Nhưng thấy cô khóc thảm thiết đến như vậy phải dỗ cô nín rồi chuyện đó tính sao.

" Khiết Tâm đừng khóc mà em..ngoa...anh không đi đâu nữa hết...Khiết Tâm.."

Nước mắt vẫn không ngừng rơi.Phuong Chấn Vũ bế cô lại giường để cô ngồi trên đùi anh,cô không còn sức để mặc anh muốn làm gì thì làm.

"Khóc nhiều sẽ bị mệt mà sẽ ảnh hưởng đến em bé đấy...ngoa nín đi em"

Quả nhiên nghe ảnh hưởng đến em bé.Cô nín ngay chỉ còn tiếng hít hít nho nhỏ.Anh lấy khăn giấy đầu tú,lau nước mắt cho cô.

Anh nâng khuôn mặt cô lên,hai mắt sưng đỏ cái mũi hồng hồng,yêu chết đi được!!!Cô đúng là cục nợ của anh mà không hành anh sống dở chết dở là cô không vừa lòng, nhưng mà anh cam tâm tình nguyện những tra tấn ngọt ngào này.Anh nhìn vào mắt Khiết Tâm nhẹ nhàng lên tiếng.

" Khiết Tâm.Đúng là anh phải về Mỹ.Vì anh đã vắng mặt quá lâu rồi.Mà cơ sở chính nằm ở Mỹ anh không thể không về...Anh về là vì công việc,anh không biết vì sao em nói anh về Mỹ là vì có người phụ nữ khác.

Nhưng anh có thể về với em,anh không có làm điều gì sai trái với em hết.Khiết Tâm em tin anh đi..."

Nhìn về mặt anh không có chút gì là giả dối cả, mà còn mang chút gì đó về đau lòng và lo lắng nữa.Không lẽ cô đã hiểu lầm anh.Cô cắn cắn môi sau đó giọng nói khàn khàn vang lên.

" Nhưng em nghe anh nói chuyện điện thoại với cô ta...anh còn ra ngoài nghe điện thoại..Khi em nói chuyện với anh thì anh lại không nghe vì anh bận phải suy nghĩ về cô ta"

Nói rồi từ thân nước mắt lại lăn dài.Phuong Chấn Vũ sáng tỏ thì ra là cô ghen.Trời ơi anh không ngờ những hành động đó lại khiến cô hiểu lầm như vậy.Thì ra vợ anh khi ghen lại ghê gớm đến vậy.Anh lấy tay vừa lau nước mắt cho cô vừa giải thích.

" Em hiểu lầm rồi.Anh không nói chuyện với ai cả,người anh nói chuyện là JOLL.Phó giám đốc của tập đoàn tại Mỹ...Còn anh ra ngoài nghe điện thoại và hay suy nghĩ là vì anh đang khó xử không biết phải mở lời với em như thế nào..."

Anh ngưng một chút sau đó nắm tay cô lên úp vào má mình.

" Vì anh muốn nói với em,anh rất muốn,rất muốn em cùng theo anh về Mỹ.Để em ở lại đây anh không thể nào yên tâm được.Anh không muốn rời xa em dù chỉ là phút giây.Anh biết mình như vậy là ích kỷ,anh không muốn làm em khó xử.Vì bạn bè,sự nghiệp tất cả em có đều ở nơi đây...Đều đó làm anh cứ suy nghĩ mãi.Anh không biết làm sao cho phải.."

Hai người nhìn nhau, nghe anh nói mọi thứ vỡ lẽ, Khiết Tâm xấu hổ không thôi. Sao cô có thể hiểu lầm anh như vậy chứ. Cô xấu hổ vùi đầu vào ngực anh, áo nã lên tiếng.

" Xin lỗi anh..Sao anh không nói em nghe sớm?, để em vì đau lòng mà muốn chết đến nơi rồi "

Lúc này Phương Chấn Vũ mới thờ phào nhẹ nhõm, anh ôm mặt cô lên hôn lên môi cô, cười nhẹ.

" Em còn nói sao. Anh bị em làm cho đau tim muốn chết rồi thì có. Khiết Tâm mai mốt có chuyện gì cũng phải hỏi qua anh, đừng như vậy mà muốn rời xa anh có được không em.? Xem như anh cầu xin em cũng được "

Lời anh nói làm Khiết Tâm cảm thấy mình thật có lỗi. Cô nhẹ nhàng gạt đầu, mỉm cười ngọt ngào nhìn anh.

" Em xin lỗi. Em sẽ không như vậy nữa..."

Phương Chấn Vũ yêu thương béo má cô rồi chợt nghĩ đến gì đó, anh cẩn thận mở miệng.

" Khiết Tâm anh đã bỏ bê tập đoàn quá lâu rồi. Giờ đã đến lúc anh phải quay về. Em...em có thể sang đó với anh được không?...Anh không thể nào rời xa mẹ con em được.. "

Khiết Tâm nắm lấy tay anh để vào bụng mình, nở nụ cười tươi.

" Chấn Vũ em đã từng nói ở đâu có anh nơi đó là nhà. Anh đi đâu mẹ con em đi đó.. "

Phương Chấn Vũ mừng rỡ siết chặt cô vào lòng hôn rồi lại hôn lên tóc cô.

" Anh yêu em bà xã..."

Khiết Tâm vui đầu vào ngực anh cười tùm tùm

Hạnh phúc là thế đấy, đắng, cay, ngọt bùi hiểu lắm có, chia cách có. Buông tay nhau lúc khó khăn? Không phải vì không vượt qua được, chẳng qua là vì tình yêu chưa đủ lớn thôi. Người nói yêu mình có thể nhiều vô số kể, nhưng chỉ duy nhất một người có thể cùng mình tay nắm tay đi đến cuối cuộc hành trình. Và người ấy, sẽ không vì những lý do trời ơi đất hỡi không đâu mà buông tay mình một cách dễ dàng quá đổi.

-----END-----

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện 1

Thời tiết đầu thu thường có những cơn mưa bất chợt. Khiết Tâm từ trong trường đi ra, lúc sáng đi học thấy trời vẫn trong xanh, sau bây giờ mây đen lại kéo tới, đổ mưa lớn thế này... Cô lấy tay che đầu chạy nhanh ra cổng, phải đi thêm hai mét nữa mới tới trạm xe bus... Khiết Tâm chạy nhanh, đang giờ tay qua đường thì từ xa một chiếc xe hơi sang trọng chạy qua " Ào.. " Bao nhiêu nước dơ

ở ở gà trên đường đều văng lên ướt hết quần áo Khiết Tâm... Cô chỉ biết la lên trong tuyệt vọng. Nhìn lại quần áo trên người ướt đẫm, cả khuôn mặt và đầu cũng không tránh khỏi. Khiết Tâm ảo não thật sự cô rất muốn bật khóc... Hình dạng như vậy cô còn phải đi làm thêm thì phải làm sao đây, hôm nay phải mất một buổi kiểm tiền... Cô lau nước trên mặt nhưng làm thế nào cũng không lau hết được, Đang bực bội không biết phải làm sao? Khiết Tâm thấy chiếc xe vừa rồi quay lại. Cô nói thầm trong lòng được lắm gây chuyện lại bỏ chạy luôn. Bây giờ cô có nơi để xả cơn tức. Cô hùng hống đi qua, người trên xe cũng bước xuống. Là một thanh niên cao gầy trên tay còn cầm cây dù che khuất mặt. Đến khi tiến đến gần Khiết Tâm nói lớn...

" Anh chạy xe kiểu gì thế.. anh.... " Tiếng nói bỗng im bặt khi thấy rõ người đó. Thì ra là anh, Phương Chấn Vũ anh ta rất nổi tiếng trong trường, là nam thần trong lòng các cô nữ sinh trường cô... Nhưng sao bỗng nhưng đối mặt với anh cô lại sợ chứ. Khiết Tâm chân mải nhứ chặt về mặt rất tức giận nhưng lời nói ra nhẹ như bông, chẳng có chút sát thương gì với người đối diện cả.

" Anh chạy xe phải nhìn đường chứ.. Anh làm tôi ướt hết rồi "

Phương Chấn Vũ nhếch môi thì ra là cô, anh biết mặt cô nhưng chỉ là không biết tên.... Cô là cô gái ngủ gục trong giờ thuyết giảng của anh lần đó.. Trường anh có phong trào là khi các tân sinh viên mới vào sẽ có những buổi tọa đàm giao lưu nghe các cựu sinh viên thuyết giảng và cùng nhau giao lưu trao đổi. Trong khi bao cô gái trong trường lắng nghe anh nói, hết tiết giao lưu chờ được nói chuyện xin số điện thoại của anh, còn cô từ đầu đến cuối.. là ngủ cho đến khi bạn bè gọi dậy vì hết giờ thì lật đật ôm túi xách bỏ đi, Không ngờ hôm nay lại gặp cô trong tình huống này.. Dù bộ dạng lấm lem, ướt sũng nước mưa.. Giờ anh mới nhìn kỹ khuôn mặt của cô, nhỏ nhắn thanh tú, rất xinh đẹp, không hề trang điểm, một khuôn mặt sạch sẽ không chút son phấn, vẻ thu hút người ta nhất là đôi mắt đen láy to tròn long mi còn rất dài vừa đáng yêu vừa ngây thơ. nhưng sau này anh mới biết cô còn có nụ cười rất đẹp.. Chuyển

tầm mắt xuống thân thể cô..Vóc dáng mảnh khảnh nhưng vòng nào ra vòng đó, vì bị ướt nên chiếc áo sơ mi dính vào người anh còn thấy được chiếc áo ngực màu trắng ẩn hiện, phía dưới là đôi chân thon dài, cô không cao lắm nhưng thân hình rất đẹp...Mắt thấy Phương Chấn Vũ nhìn chăm chăm vào người mình Khiết Tâm cũng nhìn theo, cô hoảng hốt lấy túi xách che lại..mặt ửng hồng, Phương Chấn Vũ đưa dù cho Khiết Tâm, cô không hiểu ý anh nhưng vẫn cầm lấy, anh cởi áo ngoài mình ra khoác lên người cô, Khiết Tâm ngạc nhiên nhìn anh..Mặt Phương Chấn Vũ không cảm xúc giọng trầm ấm vang lên

- " Lên xe..Tôi đưa em đi"

- " À..không..không..cần tôi.."

- " Tôi không rãnh ở đây dầm mưa với em...lên xe.."

Nói rồi nắm tay cô kéo cô tới cửa xe rồi nhét cô vào..Mọi thứ quá nhanh làm Khiết Tâm trở tay không kịp...Phương Chấn Vũ vòng qua mở cửa lên xe...anh để cây dù ra đằng sau, quay sang nhìn cô, lấy trong cốp ra hai cái khăn. Anh đưa cô một cái.

- " Lau đi.Em tên gì?"

- " Lâm Khiết Tâm. Cảm ơn anh..."

Khiết Tâm ngoan ngoãn lấy khăn lau tóc và mặt, cô nhìn thấy quần áo mình nước mưa ướt đẫm đôi giày cũ làm bẩn cả xe anh, cô ngại ngùng nói lí nhí..

- " Xin lỗi..làm bẩn xe anh. "

Phương Chấn Vũ hình như không để ý anh chỉ thuận miệng trả lời.

- " Không sao.Em đi đâu.Tôi đưa em đi"

Mắt không nhìn cô mà chỉ chuyên tâm nhìn đường lái xe..cô đọc địa chỉ phòng trọ của cô..Đúng ra cô nên ở kí túc xá của trường.

Nhưng do cô nhập học trễ hơn mọi người nửa tháng, nên sau trong lớp có cô bạn tên Bối Như rủ cô ở chung phòng trọ với cô ấy nên cô cũng đỡ buồn, không gì thay đổi năm sau bọn cô sẽ chuyển vào kí túc xá...Chắc là do thời tiết bên ngoài đang mưa gấp trong xe quá ẩm áp và yên tĩnh sẵn, mấy ngày nay làm thêm đến khuya mới về nên bị mất ngủ.

Cô thim thóp lúc nào không hay, đến nơi xe ngừng ngay khu phòng trọ Phương Chấn Vũ xoay người qua định nói với cô đã đến nơi. Mắt thấy cô ngủ rất say, hô hấp đều đều...con mèo lười này sao nơi nào cũng có thể ngủ được vậy, hình như cô rất mệt mỏi nên mới có thể ngủ ngon lành, mà xui quýt khiến như thế nào, Phương Chấn Vũ nghiêng sát vào người Khiết Tâm anh chỉ muốn nhìn cô ở cự li gần nhất chứ không hề có ý gì, da cô thật đẹp, trắng mịn không tỳ vết...đôi môi đỏ mọng đang hé mở hô hấp..Bất ngờ Khiết Tâm mở mắt, Phương Chấn Vũ cũng giật mình anh quay mặt đi cũng là lúc Khiết Tâm ngóc đầu dậy..Tự nhiên anh cảm giác làn môi mịn màng của cô hôn trên má anh. Khiết Tâm lấy tay che miệng khuôn mặt ửng hồng.

Trời ạ cô thề là cô không cố ý, chỉ là mở mắt ra thấy anh dựa sát vào mình như vậy nên cô hốt hoảng, mới ngồi dậy không ngờ lại.....

- " Tôi...tôi...không phải cố ý...tôi..."

Anh lấy tay sờ vào má nơi cô vừa hôn, cảm giác tê rần, ẩm áp như còn đó, môi nhếch nhẹ.

- " Tôi không biết..."

- "Sao chứ!"

Khiết Tâm sững sờ nghe anh nói, anh không tin lời cô, anh tưởng cô cố ý sao? Anh giống như đang ăn vạ vậy!

- " Tôi thật sự không cố ý..tại anh dựa sát vào tôi quá làm tôi giật mình mà thôi..tôi..."

Bỗng nhiên anh lại một lần nữa nghiêng người áp sát vào cô, miệng nhếch lên, nở nụ cười đẹp mắt, làm Khiết Tâm quên cả phản kháng..

- " Tôi thuộc tuýp người không thích bị thiệt thòi..Em vừa hôn tôi...có phải tôi cũng nên hôn lại em không?"

Nói rồi anh không cho cô thời gian suy nghĩ, hạ môi xuống mút lấy môi cô, nhẹ nhàng mút từng chút một. Đôi môi mọng của anh phủ xuống cánh môi mềm mại của cô, dịu dàng mà quyến rũ. Phương Chấn Vũ không biết rằng mùi vị của cô lại ngọt ngào đến vậy, người cô như phảng phất hương thơm tự nhiên anh đặc biệt yêu thích. Đôi môi nhỏ nhắn lại hấp dẫn anh..Nhưng lần đầu tiên không muốn cô hoảng sợ, anh quyền luyến rồi khỏi môi cô, lấy tay vuốt nhẹ môi cô cười cười.

- " Bây giờ thì tôi thấy mình không thiệt thòi nữa rồi" (....)

Lúc này Khiết Tâm mới lấy được tinh táo miệng lắp bắp...nói không nên lời..

- " Anh...anh..."

Cô đẩy mạnh anh ra, mở cửa chạy nhanh vào phòng trọ, không dám quay người lại mà cô cũng quên mất trên vai mình còn đang khoác áo của anh...Nhìn

bóng dáng nhỏ nhắn chạy nhanh khuất sau hẻm vắng.

Phuong Chấn Vũ lắc đầu mỉm cười. Đây là lần đầu tiên anh có hứng thú với một cô gái...Anh không phải là kẻ trăng hoa,nhưng nếu đã xác định được đối tượng thì anh rất nghiêm túc...vì với anh tình yêu là thứ gì đó rất thiên liêng..Anh không muốn trở thành người đàn ông tồi tệ như ba anh...

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện 2

Sau ngày đó,cũng hai tuần rồi Phuong Chấn Vũ không gặp mặt Khiết Tâm.Anh cảm giác cô đang cố tình tránh mặt anh, áo khoác cô trả cho anh rồi nhưng không phải tận tay đưa anh mà gửi cho phòng bảo vệ. Với lại hai tuần nay anh cũng rất bận nên chưa tìm đến cô, hôm nay bắt đầu triển khai kế hoạch thử xem cô trốn được đi đâu....Phuong Chấn Vũ đứng ngay lối hành lang trước cửa lớp khoa thiết kế chờ Khiết Tâm. Các nữ sinh đi qua ai cũng ngoái đầu nhìn lại, người thì quyến luyến, người thì đỏ mặt, thẹn thùng...nhưng tất cả đều có chung suy nghĩ nam thần Phuong Chấn Vũ đứng đây chờ ai???..Anh không buồn quan tâm, vẫn tao nhã đứng đó quan sát lối đi cầu thang, chẳng mấy chốc thân ảnh mà anh chờ mong đã xuất hiện..nhưng một lần không mong muốn khiến Phuong Chấn Vũ khó chịu. Khiết Tâm vừa đi vừa nói chuyện với một nam sinh, không biết chuyện gì mà khiến cô cười tít cả mắt..Mặc kệ ánh mắt mọi người anh bước tới chắn ngang đường đi của Khiết Tâm. Vừa nhìn thấy anh những hình ảnh ngày đó như cuốn phim quay chậm, Khiết Tâm đỏ mặt, miệng lắp bắp...tim còn đập nhanh...

- " Anh...sao...lại ở đây...?" Tự nhiên Phuong Chấn Vũ bước lại gần, lấy tay vén tóc cô, miệng nở nụ cười cưng chiều.

- " Thì anh đến tìm bạn gái mình, có gì không đúng sao..hửm"

Nói rồi còn béo má cô...lời nói anh vừa dứt thì tiếng mọi người "Ồ" lên, rồi những cuộc bàn tán xôn xao bắt đầu..Mà nhân vật nữ chính vẫn còn chưa tiêu hóa xong câu nói của anh,cô vẫn còn đứng ngơ ra.Đến khi tay được Phuong Chấn Vũ nắm tay cô, Khiết Tâm mới choàng tỉnh..Mặt đỏ lên, lời nói lúng túng..

- " Ai...ai..là bạn gái của anh chứ" Phuong Chấn Vũ bỗng cười tươi choàng tay qua vai ôm cô vào lòng.

- " Khiết Tâm..thôi mà em..đừng giận anh nữa mà...anh biết lỗi rồi..Tại hai tuần nay anh bận làm luận văn nên không đến tìm em.."Woa....lại một trậnỒ lên,ngưỡng mộ có,ganh tỵ có,bao ánh mắt đang sầm soi nhìn cô và anh.

Khiết Tâm nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai đang tươi cười trước mắt...Cô thật muốn đưa tay lên cào nát cái khuôn mặt đẹp trai đó, cô là bạn gái anh ta hồi đó,nói chuyện giống hai người như đôi tình nhân đang yêu mà cô đang giận hờn vu vơ vậy đó.Khiết Tâm mím môi gạt tay anh đang ôm vai mình.

- " Anh...anh..nói...."

- " Được rồi Khiết Tâm..đừng bướng bỉnh nữa mà em.." Bướng bỉnh cái đầu anh,đồ mặt dày không biết xấu hổ...Khiết Tâm chửi thầm trong lòng..Cô chưa bao giờ lớn tiếng chửi một ai cả,tức tối mà không biết mở miệng làm sao..Bây giờ ai ở đây cũng nghĩ cô là bạn gái Phuong Chấn Vũ,cô có mười cái miệng cũng không giải thích được..Không biết phải làm sao thì mắt thấy Phuong Chấn Vũ nắm chặt tay cô,cô cố vùng ra nhưng làm sao cũng không được..Đang bực mình thì nghe anh nói với nam sinh bên cạnh cô.

- " Phiên cậu xin cho Khiết Tâm nghỉ tiết cuối này..."Nam sinh bị một màn trước mắt làm cho đơ người thì ra hoa khôi lớp cậu ta đã là hoa đã có chủ,tự nhiên cậu thấy may mắn hên là cậu không để ý Khiết Tâm người cậu thầm mến là cô bạn cùng phòng với Khiết Tâm là Bối Như,nếu không là có chuyện rồi,nhìn người trước mắt tuy cười nói ôn hòa nhưng sau cậu thấy anh ta rất nguy hiểm,nghĩ vậy cậu liền nặng một nụ cười đứng tiêu chuẩn..

- " Vâng..để tôi xin phép dừng cho"

- " Cám ơn cậu...."

- " Tôi không muốn nghỉ học..Anh làm gì..Á..anh đưa tôi đi đâu..."

Không để cô lên tiếng anh đã kéo Khiết Tâm đi,bắt chấp cô chống đối,kéo cô xuống sân trường nhìn lên lầu vẫn thấy mọi người nhìn xuống quan sát hai người họ.Phuong Chấn Vũ mỉm cười khẽ sát tai Khiết Tâm nói nhỏ,nhìn từ xa như là cử chỉ âu yếm rất mập mờ.

- " Em không ngoan ngoan anh không ngại sẽ hôn em ngay giữa sân trường" Lời nói rất hiệu nghiệm.Khiết Tâm ngừng mọi hoạt động nhìn anh đắm đuối.Khuôn mặt anh vẫn nhìn cô mỉm cười..Nhưng cô biết nụ cười đó rất nguy hiểm,lời anh nói là thật không một chút đùa. Thế là Khiết Tâm ngoan ngoãn để anh nắm tay,dắt ra cổng trường nhét vào xe.Xong rồi...vậy là từ đây cô man cái mác là bạn gái của Phuong Chấn Vũ....Lên xe anh im lặng lái xe chẳng nói gì cô...Chẳng mấy phút xe đã ngừng ngay khu chung cư cao cấp...Phuong Chấn Vũ xuống xe mở cửa nắm tay kéo Khiết Tâm vào thang máy..Cô vùng tay ra mấy lần nhưng chẳng ăn thua gì,tay anh vẫn nắm tay cô rất chặt..mắt thấy anh đang mở cửa nhà..tim Khiết Tâm run lên..lúc ở trên xe anh còn dám hôn cô nếu vào nhà của anh,thử hỏi anh còn làm chuyện gì nữa,nghĩ thế Khiết Tâm quay đầu định bỏ chạy,nhưng Phuong Chấn Vũ nhanh hơn một bước,cửa vừa mở xong anh lôi cô vào đóng cửa lại,miệng Khiết Tâm không ngừng la hét.

- "Tôi không vào...anh thả tôi ra...Phuong Chấn Vũ...anh điên rồi tôi...tôi..."

- "Em có im hay không?hay em muốn anh dùng miệng chặn lại.."Đồ xấu xa chỉ biết uy hiếp cô..Vì tức giận mà mặt Khiết Tâm đỏ lên,cô tức giận đứng đó trừng mắt với anh...Phuong Chấn Vũ vào bếp mở tủ lạnh ra,sau đó xoay người lại,vẫy tay với Khiết Tâm

- " Lại đây"

Khiết Tâm vẫn không nhúc nhích, nhưng khi thấy mắt anh nheo lại cô không tình nguyện chậm chạp bước tới.Phuong Chấn Vũ nắm tay kéo cô vào lòng,đầu anh đặt trên vai cô..

- " Em biết nấu ăn không?" Khiết Tâm khó chịu gật đầu..nhìn thái độ tức giận mà không dám phát tiết của cô..Phuong Chấn Vũ mỉm cười, hôn nhẹ lên má cô..Khiết Tâm giật mình tránh né lấy tay che mặt..Buồn cười với thái độ của cô.

- " Anh đói rồi..em nấu cho anh ăn đi,anh đi tắm trước đã...." Nói rồi anh sai bước lên lầu...Để lại Khiết Tâm đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi,đồ chết bầm nghĩ cô là oxin hay sao chứ?,bất cô nghĩ học để ở đây hầu hạ hắn,đồ ác ma,dám bóc lột cô..miệng thì làm bầm lâu bầu nhưng tay vẫn làm,mở tủ lạnh ra,chất đầy đồ ăn.Khiết Tâm lấy vài thứ làm vài món đơn giản,chẳng mấy chốc mùi đồ ăn thơm nức cả căn phòng..Làm người khác phải đói bụng.Không biết từ lúc nào Phuong Chấn Vũ đã đứng sau cô,Khiết Tâm đang bỏ miếng thị bỏ vào nếm lại lần cuối.Bỗng vòng eo bị Phuong Chấn Vũ ôm lại,cơ thể dựa hẳn vào lồng ngực của anh cô còn ngửi được mùi thơm sữa tắm thoang thoảng phát ra từ trên người anh.Cơ thể Khiết Tâm cứng lại,tim cô đập rất nhanh.

- " Đút anh nếm thử, xem có ngonkhông?" Khiết Tâm quay đầu lại thấy anh nhìn mình mỉm cười,cô như bị thôi miên ngoan ngoãn gắp miếng thịt bò đút cho anh..cô nhìn anh với vẻ chờ mong,cô cũng không biết mình bị làm sao,tuy cô rất khó chịu cách thức tiếp cận của anh với cô,nhưng cô lại không bài xích những cử chỉ gần gũi của anh đối với cô,mỗi lần đối mặt với anh tim cô đập liên hồi.Nuốt miếng thịt xuống.Anh gật đầu nhìn cô.

- "Rất ngon..Chúng ta ăn cơm thôi..anh đói quá rồi" Nghe anh khen đồ ăn mình nấu ngon không hiểu sao cô lại ngây ngô mỉm cười..Điều này làm Phuong Chấn Vũ bất ngờ,anh xoay người cô lại trán kề trán cô.

- " Vậy mai một ngày nào em cũng nấu cho anh ăn nhé" Nghe lời anh vừa thốt ra,Khiết Tâm tỉnh ngộ mặt đỏ lên đẩy anh ra bối rối đi lấy chén..Phuong Chấn Vũ vui vẻ cười tươi phụ cô dọn cơm,cô làm các món đơn giản nhưng món nào cũng vừa khẩu vị anh,hôm nay anh ăn đến ba chén lận..ăn hết lại đưa cô bới,khung cảnh rất đầm ấm,như một gia đình nhỏ mà hai vợ chồng đang dùng cơm cùng nhau...Khiết Tâm thấy anh ăn ngon miệng cô cũng rất vui vẻ xúc cơm cho anh không để ý gì.Nhưng Phuong Chấn Vũ thì khác,anh quan sát từng biểu cảm trên khuôn mặt cô gái nhỏ,khung cảnh ấm cúng này là điều anh khao khát lâu lắm rồi..Cảm giác bên cô thật yên bình chưa bao giờ anh cảm thấy lòng mình vui vẻ như bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngoại truyện 3

Sau khi Khiết Tâm rửa chén xong,bước ra phòng khách đã thấy Phuong Chấn Vũ gọt táo, trên đĩa còn có quýt đã được bóc vỏ..Nghe tiếng động Phuong Chấn Vũ quay qua thấy Khiết Tâm đang nhìn anh..

- " Lại đây"

anh mỉm cười nhìn cô..Khiết Tâm bước lại vài bước nhưng không ngồi xuống chỉ đứng đó nhìn anh...

- " Tôi muốn về.."

- " Ngồi xuống ăn trái cây,một chút anh đưa em về"

Nghe anh nói thế Khiết Tâm không nói gì nữa nghe lời ngồi xuống..Nhìn chỗ cô ngồi cách xa chỗ anh..Phuong Chấn Vũ không vui nhú mày, lấy tay đập vỗ chỗ bên cạnh..

- "Lại đây ngồi"

Khiết Tâm nhìn anh nhưng không nhúc nhích...Phuong Chấn Vũ nghiêng người kéo cô..Không nghĩ anh sẽ làm như vậy nên cô mất thăng bằng ngã vào lòng ngực anh..

Khiết Tâm xấu hổ đỏ mặt,bỗng nghe tiếng cười trầm thấp trên đỉnh đầu..Khiết Tâm tức giận đẩy mạnh anh ra,Phuong Chấn Vũ nhanh tay nắm lấy hai tay cô,đẩy ngã cô ra thành ghế sofa nằm đè lên,mặt kề sát mặt ,hơi thở nóng phả vào mặt cô,tìm Khiết Tâm đập từng hồi mặt cô đỏ lên..tay bị anh nắm giờ lên đỉnh đầu với tư thế này, người cô phải cong lên mà bộ ngực của cô đang bị anh chèn ép...cô uốn éo thân người miệng lắp bắp...

- " Anh...anh...ngồi đây.....uhm"

Phương Chấn Vũ không để cô nói hết câu đã lấy môi chặn lại. Đôi môi mỏng của anh phủ xuống cánh môi mềm mại của cô, dịu dàng mà quyến rũ. Đây là lần thứ hai anh hôn cô nụ hôn này rất mãnh liệt, lúc đầu Khiết Tâm còn chống cự nhưng dần cô không còn sức nữa, nụ hôn ngày càng nóng bỏng, lưỡi Khiết Tâm bị Phương Chấn Vũ cuốn lấy, quyến rũ với lưỡi anh, bắt đầu truy đuổi. Giữa lúc hôn nhau, người Khiết Tâm nóng dần lên, hơi thở nóng hổi phả từ trong lồng ngực, tiếng hít thở ngày càng nặng nề. Nụ hôn không biết kéo dài bao lâu, đến khi hai người hít thở không thông nữa anh mới quyền luyến rời khỏi môi cô...hai người thở hổn hển..trán kề trán,anh lấy tay xoa nhẹ má cô..

- "Mai mốt còn dám cứng đầu nữa không

..hừm..?"

Khiết Tâm vẫn còn mơ mơ màng màng ngoan ngoãn lắc đầu...Anh bật cười ngồi dậy ôm cô lên đặt lên đùi..nâng mặt cô đối diện với mặt anh,Khiết Tâm tay chân bủn rủn không còn sức dựa hẳn vào anh,mặc anh muốn làm gì thì làm

- " Nếu sau này,khi nào em không ngoan anh sẽ hôn em,có biết không hả...?"

Anh mỉm cười cảnh cáo cô,Khiết Tâm dần tỉnh táo lấy lại nhịp thở mở to mắt nhìn anh,lại nghe anh nói tiếp..

- " Anh thích ở bên cạnh em...vì vậy từ nay về sau em sẽ là bạn gái anh biết không? "

Tim Khiết Tâm đập mạnh một cái, "anh thích ở bên cạnh cô,câu nói đơn giản nhưng làm tim cô rung động mãnh liệt,cô biết cô không thoát nổi anh, có thể trái tim cô đã không còn nghe theo lí trí nói nữa rồi...Thấy Khiết Tâm hơi chầu mày..không để cô có cơ hội từ chối.

- " Không được từ chối anh...anh hứa sẽ yêu thương,bảo vệ em thật tốt...được không em?"

Cô có quyền từ chối sao???mà cô cũng không muốn gượng ép bản thân mình nữa,cô thật sự rất thích anh..không biết tương lai sẽ ra sao..Nhưng bây giờ cô muốn làm theo trái tim mách bảo..Khiết Tâm không trả lời..vùi mặt vào vòm ngực của anh gật đầu nhẹ,hai tay choàng qua eo ôm anh thật chặt..Phương Chấn Vũ mỉm cười hạnh phúc vòng tay càng siết chặt ôm cô sát vào lòng..hôn nhẹ lên tóc cô.

Kể từ ngày đó Khiết Tâm chính thức trở thành bạn gái của Phương Chấn Vũ, trong trường không ai không biết điều đó..Mà Khiết Tâm cũng không ý kiến gì về vấn đề này..Thấy thế mà họ đã bên nhau được năm tháng rồi,tình cảm mới chớm nở nhưng họ bên cạnh nhau rất hòa hợp,hiểu ý nhau giống như mảnh ghép thiếu đi mà tìm lại được vậy..Có những người ganh ghét Khiết Tâm nhưng từ từ họ phải gật đầu thừa nhận rằng hai người đó sinh ra là dành cho nhau..Mọi thứ bên cạnh Khiết Tâm vẫn diễn ra bình thường chỉ có " tâm " cô là thay đổi lớn..Lúc nào cô cũng thấy hạnh phúc,yêu đời..yêu cuộc sống hơn,không còn cảm thấy cô đơn hay tủi thân nữa,g giống như lời anh hứa,anh rất yêu thương,chiều chuộng cô...một người từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm như cô,thì chỉ cần một chút dịu dàng của anh cô cũng đã sẵn sàng ngã vào vòng tay anh,huống hồ gì anh bây giờ cưng chiều cô đến vậy..Chỉ cần nghĩ đến anh thôi là trong lòng cô đã thấy ngọt ngào..Có một chút thay đổi là ngày xưa cô nhận làm thêm ba việc trong vòng một ngày..nhưng dưới sự ngang ngạnh của Phương Chấn Vũ cô chỉ có thể làm một việc duy nhất...Tiếng chuông vừa reo báo giờ tan học,Khiết Tâm đang loay hoay xếp sách vở..Bỗng thấy mọi người ồn ào,Bối Như bên cạnh huych vai cô..

- " Nhanh lên đi..đừng để người ta chờ.."

Mặt Khiết Tâm đỏ lên bước nhanh ra lớp thấy Phương Chấn Vũ đã đứng đó nhìn cô cười.Anh bước tới nắm tay cô.

- " Đi thôi.."

Khiết Tâm mỉm cười gật đầu..hai người rời đi trong sự ngưỡng mộ của mọi người..

Phương Chấn Vũ ngừng xe trước cửa hàng bánh kem..anh nói Khiết Tâm ngồi đó rồi vào lấy bánh kem ra, lên xe chạy thẳng về nhà.Khiết Tâm khó hiểu nhìn anh.

- " Chấn Vũ không phải mai mới sinh nhật anh sao?"

Anh quay sang nhìn cô một cái sau đó nhìn đường chỉ nói đơn giản.

- "Mai anh bận rồi nên hôm nay anh muốn cùng em đón sinh nhật trước"

Khiết Tâm gật đầu xem như đã hiểu..Về đến nhà Khiết Tâm liền vào bếp làm mấy món mà anh thích,trong thời gian anh đi tắm cô ra phòng khách trang trí cho khung cảnh lãng mạn....Hai người sau khi dùng bữa xong Khiết Tâm tắt đèn cả căn phòng tràn ngập trong ánh nến..Phương Chấn Vũ nhìn khung cảnh trước mắt cảm thấy thật ấm áp,mọi thứ thật đơn giản nhưng đây là sinh nhật lần đầu tiên trong đời anh thấy vui vẻ nhất..Phương Chấn Vũ cầu nguyện sau đó thổi tắt nến,đèn bật sáng lên Khiết Tâm nhào tới hôn nhẹ lên môi anh..

- " Chúc mừng sinh nhật anh..Chấn Vũ "

Nhìn người con gái xinh đẹp trong lòng làm lòng anh nhộn nhào anh cúi xuống tìm kiếm môi cô,đề cô xuống thăm hôn cuồng nhiệt,nụ hôn ngày càng nóng bỏng hai người không thể kiềm soát được cảm xúc,môi lưỡi quấn quýt tiếng "chụt,chụt " vang vọng khắp phòng..hai thân thể bắt đầu nóng lên,hôn không thể làm dịu khát khao trong lòng họ..Phương Chấn Vũ khó khăn rời khỏi môi cô..lúc này ánh mắt Khiết Tâm đã trở nên mơ hồ..

- " Cho anh được không?"

Tuy đầu óc đang mơ hồ nhưng cô biết anh đang xin cô cái gì..Đúng là như vậy thì quá sớm..Nhưng cô không từ chối được vì cô thật sự yêu người con trai này..vì là anh nên cô nguyện đem cả trái tim lẫn thể xác dành trọn cho anh,tuyệt đối không hối hận...Khiết Tâm đỏ mặt ngượng ngùng gật đầu..Phuong Chấn vũ mừng rỡ bế cô lên đi thẳng lên phòng ngủ..Vừa vào phòng hai người ngã xuống giường., quần áo không biết lúc nào đã được cởi sạch,chỉ còn hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau..bắt đầu một cuộc kích tình nóng bỏng..Khiết Tâm cảm giác cơ thể mình nóng lên,mỗi một tấc da thịt trên cơ thể đều có thể cảm giác được rất rõ sự đụng chạm của anh. Khi đầu lưỡi của anh liếm lên trên đỉnh núi nở nang của cô, cô rốt cục không kìm được nữa cong thắt lưng lên, khẽ rên rì thành tiếng. Thứ cảm giác ngượng ngùng lại khoan khoái này không ngừng đánh vào cả thể xác lẫn tinh thần cô. Khi anh không chút do dự tiến vào cơ thể cô, cảm giác đau đớn như xé rách khiến Khiết Tâm không kìm được chảy nước mắt khóc nức nở. Giọt nước mắt kia còn chưa kịp lăn xuống đã được anh dùng môi liếm láp trên khuôn mặt mịn màng của cô.Phương Chấn Vũ nhẩn nại trấn an cô gái nhỏ chưa có kinh nghiệm,sự khít chặt của cô như bức điện anh, động tác phía dưới không hề ngừng một giây nào.

- " Uhm..ừ...Chấn Vũ.. "

- " Anh yêu em..Khiết Tâm "

Lời yêu trong lúc cao trào,làm tim cô run lên,mỉm cười trong nước mắt, vòng tay qua cổ anh áp sát cơ thể anh,tìm lấy môi anh,trúc trắc hôn anh,để anh biết cô cũng yêu anh.Khiết Tâm cảm thấy mình như sắp chết vì khoái cảm rồi,Khiết Tâm khóc sùi sụt, lắc lư mái tóc rối tung, nắm thật chặt bắp thịt trên cánh tay anh, hoa kính càng ngày càng mềm mại ướt át co rút lại theo quy luật.Đêm, vẫn còn rất dài, nồng đậm thờ dốc cùng tiếng rên rì mềm mại vang vọng ở trong nhà, luật động giữa nam nữ mãi mãi không đổi vẫn còn đang tiếp tục.Kích tình qua đi,tắm rửa sạch sẽ,ôm thân thể mềm mại trong lòng,Khiết Tâm vì mệt mỏi rút vào lòng Phương Chấn Vũ ngủ từ lâu,Phương Chấn Vũ thì rất tỉnh táo,chưa bao giờ anh thấy thỏa mãn như bây giờ...mắt nhắm chằm chằm vào khuôn mặt đang say ngủ trong lòng..anh yêu thương cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô...qua đêm nay anh càng khẳng định rõ ràng anh xong thật rồi!! Trái tim anh từ đây không còn là của mình nữa rồi...Có thể trước mắt là hạnh phúc hay đau khổ nhưng anh vẫn muốn nắm chặt tay người con gái này đi đến hết cuộc đời còn lại....

Bạn đang đọc truyện *Vì Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.